

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\G\Garren Pier Jean\Mark Stone 77 - Prvni mise.PDB

PDB Name: Risa_Vlado-Mark_Stone_77-Prvni_
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 21.5.2006
Modification Date: 21.5.2006
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

VLADO RÍŠA

MARK STONE
PRVNÍ MISE

Úvod

Pozemská unie, federace osmdesáti pěti planet, už pět století pokračuje v expanzi po celé Galaxii. Její vlády si však postupem času uvědomily, že sbližování s primitivními civilizacemi vede k ekologickým katastrofám. Domorodci se po kontaktu s pozemšťany přestávali sami vyvíjet, stávali se na nich závislími a žebrali o techniku, kterou sami nedokázali pochopit. V případě jedné planety to došlo dokonce tak daleko, že domorodci málem vyhynuli. Podařilo se zachránit jen několik párů, které byly umístěny do rezervace, jako se to kdysi dělávalo se zvířaty.

Proto vznikl zákon o nevměšování. Když kosmická loď Průzkumné galaktické služby objevila planetu obývanou humanoidními bytostmi, měla rozkaz ji pouze zaznamenat, ale v žádném případě nesměla s obyvateli navázat kontakt, dokud se podrobně neprověřila úroveň její civilizace.

Pokud planeta byla na určité technické úrovni, navázalo s ní Ministerstvo galaktických vztahů diplomatické styky. V opačném případě byl případ svěřen Službě pro dohled nad primitivními planetami (SDPP), která měla za úkol vypracovat a dvakrát za sto let předložit studii o vývoji domorodců.

Protože se však ukázalo, že taková pozorování z umělých satelitů jsou nedostatečná, byly přímo na místo vysílány posádky složené z agenta činné služby a androida, kteří se nenápadně vmísili mezi domorodce.

Jedním z takových agentů se stal i Mark Stone.

1.

Mladičký poručík Mark Stone stál před budovou svého prvního zaměstnavatele a ve zpocené ruce třímал holodisk se zařazením. Ještě ho pobolívala hlava z několikadenního tahu, kterým završili absolventi Akademie jmenování poručíky. Mark slavil ještě víc, protože dostat se do SDPP bylo jeho touhou a tudíž pro něj i velkým ternem. Nedovedl si představit, že by měl jít k Vesmírné policii či k vojsku. Už na Akademii měl potíže se subordinací a hodnocení jeho chování bylo jedinou poskvrnkou na poručíkově štítu.

Stál s hlavou zakloněnou a pozoroval obrovskou budovu, která se leskla v záři vycházejícího slunce. Několikrát se zhluboka nadechl a vydal se rozhodným krokem ke vchodu. Prošel automatickými dveřmi, které vypadaly jako kdyby byly ze skla, ale Mark dobře věděl, že tomu tak není. Bylo to plastosklo, materiál, který byl odolnější než všechny oceli jež člověk za dobu železnou dokázal vyrobit. Hned za nimi stály dva ovoidy, bojovní roboti.

„Předložte průkazku,“ zachrčel jeden z nich, zatímco druhý pootevřel otvory, v nichž se skrývaly výkonné lasery schopné zlikvidovat astronef za předpokladu, že ho trefí.

Mark beze slova natáhl před sebe ruku s holodiskem a ovoid ho pomocí dlouhého chapadla převzal. Holodisk zmizel v úzké štěrbině na vrcholku bojového robota a prakticky v tomtéž okamžiku vyskočil opět ven. Robot ho elegantním pohybem připomínajícím odsek zkušeneho šermíře chytil ze vzduchu a podal ho zpátky Markovi.

„V pořádku, můžete pokračovat. SDPP je v...“

„Já vím,“ vzpamatoval se Mark a vydal se k výtahům, jejichž stříbřité dveře se leskly na druhé strany haly.

* * *

Výjel do posledního patra budovy, dveře výtahu se syčivě otevřely a vypustily ho do podobné haly, jaká byla v přízemí, ale tentokrát ho tam nevířaly ovoidy, ale obyčejný robot, přesněji řečeno postarší android.

„Á, další zelenáč,“ řekl mírně plechovým hlasem, v němž však bylo slyšet cosi jako sarkasmus.

Marka to zarazilo. S něčím takovým se ještě nesetkal. Vypnul své urostlé tělo samý sval a ocelově šedýma očima se pohrdavě podíval na androida. Chtěl něco odseknout, ale pak si to rozmyslel.

Ty stará plechovko mi nestojíš za to, abych se rozčiloval, pomyslel si.

„Možná se však, pane, mýlíte,“ upřel na něj postarší android oči.

„Cože?“ vytřeštil Mark Stone oči. „Cos to řekl?“

„Třeba se ve svém úsudku mýlíte, pane,“ zopakoval android a pokynul mu rukou. „Jděte do tamtěch dveří. Počkáte u sekretářky velitele SDPP, až si na vás náš nový generál udělá čas.“

„Počkej,“ řekl Mark Stone, „jak to myslíš, nový generál?“

„Tak jak to říkám,“ odvětil suše android. „Generál Khov je tady dneska první den jako velitel celého SDPP. Ne že by byl

takový zelenáč jako vy,“ pokýval android moudře hlavou, „slouží v SDPP už patnáct let a prošel celým žebříčkem od obyčejného polního agenta, přes koordinátora, pak přeskočil všechny administrativní funkce a stal se velitelem.“

„Co ty seš zač?“ prohrábl si Mark Stone hnědou kšticí, která mu padala do očí.

„Jmenuji se R-2006PZ a poslední agent, s nímž jsem spolupracoval, mi říkal Ray.“

„Počkej, tomu číslu nerozumím. Co znamenají ta písmenka PZ za číslem série?“

„Psychický zesilovač.“

„Achá,“ uhodil se Mark do čela, „četl jsem, že se taková nepodařená série vyrobila ve Swensonově továrně, ale nebylo jich mnoho...“

„Máte pravdu, pane,“ přikývl ošumělý robot. „Bylo nás padesát, já jsem šestý ze série, ale nikdo s námi nechtěl spolupracovat, navíc sehnat člověka, který by dokázal využívat naše schopnosti, není zase tak jednoduché.“

„Jak ses dostal k SDPP?“

„V rámci zkoušek. Pan Swenson usoudil, že naše schopnosti by se tady mohly hodit, ale pak se na mě pozapomnělo,“ povzdychl si android.

„Proč tady hlídáš?“

„Můj poslední společník, velitel Skobryski, předchůdce generála Khova, zahynul na Terranii CVI při kontrole práce místního agenta SDPP.“

„Počkej, počkej,“ nakrčil čelo Mark Stone, „ted' mě taháš za nos.“

„Jak to myslíte, pane?“ podíval se na něj průzračnými a nevinnými očima android. „Jak bych mohl tahat někoho za nos?“

„To se jen tak říká,“ zabručel Mark a při tom usilovně přemýšlel.

„Já vím,“ kývl Ray.

„Jak mohl zahynout na Terranii, když je to civilizovaná planeta, a proč by tam měl být agent SDPP, když přece máme úplně jinou náplň práce?“

„To vám, pane, nemohu říct, protože oficiální verze je taková, jakou jsem vám řekl.“

„Dobře,“ popotáhl se Mark za ušní lalůček a pak mávl rukou. „Vždyť je to jedno.“

„Máte pravdu, pane. Už jste měl být osmnáct vteřin u generála, a jak ho znám, bude značně nevrlý. Spatně snáší, když se opozdí někdo jiný než on.“

To už Mark Stone otevíral označené dveře a vcházel dovnitř. V předpokoji seděla za stolem postarší žena, o níž by se dalo říct cokoli, jen ne že je hezká. Byla to asi čtyřicetiletá stará panna, vyhublá až do stavu, kterému se říká vysušená. Na špičatém nose jí seděly staromódní kostěné brýle, za nimiž její oči vypadaly směšně obrovské. Jakmile otevřela ústa, vykoukly z nich mohutné koňské zuby, které by dělaly čest kterémukoli pivovarskému valachovi.

„Poručíku,“ štěkla ječivým hlasem, který připomínal dobře roztočený kotouč cirkulárky, „máte neodpuštělné zpoždění!“

Stone se nadechl k ostré odpovědi, byl totiž náležitě pyšný na své důstojnické hvězdy a nemínil nechat na sebe hulákat kdejakou babu. Než stačil vypustit z úst první hlášku, cvaklo to v komunikátoru, zachrčelo to a ozval se odtud burácivý bas:

„Tak už je tady konečně ten...“

„Ano, pane, trochu jsem ho zdržela, abych si zkontrolovala všechny údaje,“ natáhla k němu ruku a on do ní beze slova vsunul holodisk.

Usmála se něj a mávla rukou ke dveřím vedoucím do jámy lvové.

Mark na ni nechápavě vytřeštil oči, slyšitelně sklapl ústa a zamířil ke kůži z mořského plejtvouna potaženým dveřím do pracovny velícího důstojníka.

2.

Mark Stone za sebou tiše zavřel dveře a vypnul se do pozoru a strnulým parádním krokem došel tři kroky před obrovský dřevěný skoro prázdný stůl, na němž se vyjímá masivní prázdný popelník a několik polozapuštěných obrazovek.

Za stolem trůnil člověk, který vyvolával pocit, že člověk stojí před obrem. Měl dobré dva metry výšky a půl druhého metráku, ale hlavně jeho rozložitost a svaly působily tak, že si každý rozmyslel s ním nějak špásovat. Když k tomu připočteme oválnou tvář a šikmé černé oči, dědictví po dávných mongolských předcích, a několik jizev, byl to člověk, před kterým i známý rebelant a kverulant Mark Stone stál v pozoru a skoro nedýchal. Vyholená lebka se generálovi leskla, jak na ni dopadalo slunce pronikající zasklenou stěnou, za níž se naskýtal impozantní pohled na rozlehlou newyorskou aglomeraci. V ruce žmolal doutník z Terranie IV, jehož cena byla pro Marka pocházejícího z poměrně nebohatých poměrů něčím, co daleko přesahovalo jeho vlastní možnosti.

„Jak si dovoluujete přijít pozdě hned první den?! Myslíte si, že Služba pro dohled nad primitivními planetami je holubník?!“

Mark mlčel. Byl si velmi dobře vědom, že to byly jen řečnické otázky. Jen se ještě více vypnul a pohled upíral nad Khovovu hlavu.

Generál hřímá dobře dalších pět minut a Mark se začal víc věnovat helijetům letícím za oknem prostorné pracovny. Tak to dělal vždy, když si ho podával některý z velitelů Akademie za mnohé prohřešky proti jejím předpisům, jichž se dopustil. Jen jeho vynikající studijní výsledky ho vždy vytáhly ze všech malérů, do nichž se dokázal namočit.

Vzpamatoval se, jako obvykle, v okamžiku, kdy burácivý Khovův bas umkl.

„...takže abychom si to shrnuli, když jste mě celou dobu neposлуouchal.“ Khovova šikmá očka se zableskla skrývaným smíchem a Markovi došlo, že tohle není žádný žrout předpisů, ale velitel ostrý jako břitva.

Mark Stone se na okamžik zamyslel nad slovem břitva, protože vůbec neměl ponětí, o čem je řeč, ale pak nad tím v

duchu mávl rukou, i když mu bylo jasné, že je to nějaký nástroj, který se vztahuje k jeho studijnímu zaměření.

„Budete, vzhledem k vaší specializaci, zařazen do oddělení středověkých planet. To ovšem neznamená, že se nemůžete dostat i jinam, když to bude situace vyžadovat. Peggy vám přidělí volného androida a astronef. Od ní budete dostávat instrukce k akcím, protože, i když je SDPP rozdělena na oddělení, agenty do akce vysílám já, protože jenom já mám zodpovědnost, a také z toho důvodu, že naše organizace je pečlivě sledována politiky i z těch nejvyšších kruhů. Proto si nemůžeme dovolit žádný problém. Máte týden k nastudování všech pravidel a předpisů, kterými se budete na svých misích řídit. A také vám vřele doporučuji, abyste věnoval velkou pozornost výstavce obrazů v hale. Jsou na ní všichni, kdo zahynuli ve službách SDPP. Byl bych rád, kdybyste nerozšířil jejich řady, i když vaše materiály ze školy nasvědčují tomu, že se u nás příliš dlouho nezdržíte. Lidi, kteří nedokážou dodržovat striktní předpisy, tady nemůžeme potřebovat.“

Khov bouchl pěstí, která velmi připomínala ploutev vyhynulé velryby, již Mark Stone viděl v muzeu, do stolu, až se obrazovky zatřásly.

„A připravte se na svou první misi! Vzhledem k tomu, že jste se k nám dostal jen a jen díky svým studijním výsledkům, a zvláště šerm, jak to tak vypadá, je excelentní,“ řekl Khov sarkasticky, „a nikoli pomocí tlačěnky nějakého vysoce postaveného panáka, mám pro vás první úkol. Navíc tu nikoho neznáte a nemáte tu navázané žádné kontakty, které by mohly ovlivnit výsledky vašeho pátrání...“

Tentokrát Mark Stone poslouchal velmi pečlivě a dá se říct, že i napjatě.

„I když jsem se dostal na toto místo díky úmrtí velícího generála, neznamená to, že mě tento způsob těší. Mám tušení,“ Khov si v zamyšlení přejel rukou lysou hlavu, „že jeho smrt nebyla nešťastná náhoda. Zopakuje si jeho poslední cestu po čtyřech planetách, ale, aby to nebylo tak nápadné, v jiném pořadí. Začnete na Terránii CVI, pak se přemístíte na Buronii a Urbanii a cestu zakončíte na Jirá-nii. Kromě Terránie CVI jsou to všechno planety středověkého typu, všechny prošly kontrolou přibližně před padesáti lety, takže cesta je oprávněná. Velitel Skobryski nestačil před svou smrtí odeslat zprávu, tudíž je ta expedice nutná. Jen na Terránii se zastavovat neměl. Ale to zjistíte sám. Uvažuji o tom, že s vámi pošlu zkušenějšího kolegu, ale momentálně není nikdo volný, a kromě toho by to přece jen mohlo vzbudit nežádoucí pozornost.“

Je vám, doufám, jasné, že jen vaše výsledky mohou smazat neodpustitelné zpoždění, kterým jste se uvedl v SDPP?“

„Ano, pane,“ hlesl Mark Stone a byl ve tváři rudý jako kvetoucí mák.

„Můžete jít,“ mávl Khov velrybí ploutví, kterou používal místo ruky.

* * *

Mark Stone se předpisově otočil na podpatku a vypochoďoval z kanceláře. Jakmile za sebou zavřel dveře, zhluboka si oddychl.

„Omlátil vám to o hlavu?“ vycenila na něj koňské zuby sekretářka. „Z toho si nic nedělejte, bude i hůř,“ pronesla věstecky.

„Jak to myslíte?“ podíval se na ni zvědavě Mark, který věděl, jak je vhodné mít dobré vztahy se sekretářkami.

Už na Akademii se mu to vyplatilo, neboť rektorova sekretářka, mimochodem byla to velmi hezká mulatka jen o málo starší než Mark, mu několikrát vytrhla trn z paty, když se až k velení školy dostaly hlášky o Markových průsvizích.

Takže se měl čas na vyšetřování připravit a vždycky z něj vyšel jen se ztrátou nějaké té květiny.

„Přečetla jsem si vaše materiály,“ řekla Peggy a podepřela si hlavu rukou. „Dostal jste se sem díky svým výsledkům a také vzhledem k tomu, že vedení Akademie uznalo, že se k Vesmírné policii ani k armádě vůbec nehodíte. A tady je poměrně velká pravděpodobnost, že přijdete o život daleko rychleji, než způsobíte nějaké opravdu vážné problémy.“ Hodila mu holodisk a Mark ho obratně chytil.

„Opravdu jste vyhrál Sluneční olympiádu v šermu šavlí?“ Peggyina tvář byla samý otazník.

„Hm,“ zabručel Mark Stone a vzpomněl si na „dopink“, kterým ho počastoval jeho trenér, když mu před finálovou skupinou prozradil, že rektor Akademie zjistil, kdo mu zablokoval řízení helijetu, tak aby létal v půlkilometrových kruzích kolem Akademie a nemohl splašené vozidlo nijak zastavit a strávil tak k obveselení všech studentů a nutno přiznat i učitelského sboru skoro celé dopoledne.

„Jedině když to vyhraješ, máš šanci, že se to nějak zaretuše,“ řekl mu tehdy trenér a Mark bojoval jako o život.

Ostatně o něj vlastně šlo.

„Tady máte předpisy,“ hodila mu další holodisk, „můžete si je nastudovat při letu na Terránii. Dostal jste přidělený astronef Merkur. Je to jeden z nejstarších modelů, co tady máme, a vystřídalo se na něm už osm agentů, takže být vámi...“

„...ho rozeberu do posledního šroubku, protože nechci zůstat viset někde ve vzduchoprázdnu,“ dokončil Mark. „Mám na to týden, který mi generál dal na nastudování předpisů, ale ty počkají.“

„Horší to bude s androidem,“ Peggy se hluboce zamyslela.

„Nešlo by to bez něj?“ navrhl Mark Stone.

„Nešlo,“ zavržela energicky prošedivělou hlavou Peggy, „až si prostudujete předpisy, zjistíte, že android, mimo jiné, zaznamenává veškerou činnost na cestě.“

„Aha,“ zamyslel se Mark Stone, „jak to, že generál Skobryski po sobě nezanechal zprávu, když se všechno natáčí?“

„Právě proto, že s sebou neměl androida. Ray byl v opravě...“

„To je nápad,“ pleskl se do čela Mark Stone, „Tenhle android je volný. Mohl bych ho dostat?“

„Já nevím,“ znejistěla Peggy, „to bude muset rozhodnout generál Khov. On ho kromě velitele nikdo nechtěl kvůli jeho...“

„Já vím,“ mávl rukou Mark, „kvůli psychickému zesilovači. To mně nevadí.“

„Opravdu?“ rozzářila se Peggy. „V tom případě je váš.“

„Děkuji,“ usmál se na ni Mark Stone.

„Tady máte kartu na astronef a také poukázku do výstrojního skladu. Musí vám tam vydat ochranný opasek. O ostatní se už postará váš android v astronefu.“

„Jaký opasek?“ Mark Stone byl překvapený.

„Vypadá jako obyčejný opasek s velkou kovovou přezkou, v níž se skrývá atomový článek, který vytváří kolem svého nositele ochranné silové pole, jež ho chrání před ranami, projektily, i před paprsky termometu. Ochranný pás je skutečným zázrakem pozemské techniky. Jedinou jeho nevýhodou je, že při kontaktu s domorodci se musí snížit intenzita, aby nevzbudil podezření. Je nastaven pouze na svého nositele a zatím se nikomu nepodařilo nastavení kreknout,“ zazubila se Peggy, „díky tomu se ani nekradou. Ale musíte si ho nafasovat na jméno a nechat si ho nastavit.“

„Dobře,“ usmál se i Mark a pak dodal: „Děkuju moc.“

„Rádo se stalo.“

3.

„Marku, tohleto se spravit nedá,“ v Rayově hlase, i když to nebylo možné, protože androidi neměli žádné naprogramované emoce, Mark Stone zaslechl tóny rezignace. „S touhle plechovkou bych se neodvážil ani na Měsíc, natož kamkoliv jinam, obzvláště do podprostoru.“

Mark Stone si utřel nos do rukávu, přece jenom v hangáru přiděleném SDPP byla docela pořádná zima, teklo mu z něj.

„Tak s tím budeme muset něco udělat,“ pokrčil rameny.

„Máme na to ještě deset dnů. Teď už víme, co všechno potřebujeme, jenom je nutné vymyslet, kde to vzít.“

Ruce měl špinavé od chladicí kapaliny, která mu na ně vytekla, když opravoval zabezpečovací zařízení motoru a náhodou zavadil ramenem o zcela zpuchřelou tlakovou hadici. Nyní měl zašpiněný i nos a kus tváře. Ray se na něj podíval ode dveří, neboť on sám se vrtal v řídicím pultu v pilotní kabině, a roztáhl ústa do něčeho podobného úsměvu.

„Vypadáš jako poslední čistič kanálů,“ poznamenal, „ale ti mají podstatně nižší plat.“

„To mi ani nepřipomínej, že jsem si vybral pětíměsíční plat dopředu a celý jsem ho vrazil do tvé opravy,“ zavrčel Mark Stone, ale přece jen zálibně přejel pohledem po inovovaném androidově zevnějšku.

A to vlastně hlavní změny byly uvnitř. Některé si Ray udělal sám a raději o nich nemluvil.

„Teď nemám ani na zaplacení nájmu. No, snad mi počkají, než se vrátím.“

Otřel si ruce do notně špinavého hadru a tentýž kus látky použil i na obličej. Po chvíli usilovného utírání začal vypadat o něco líp.

„Už toho dnes necháme, začínám dělat chyby z únavy,“ zabručel a zamířil k východu z astronefu.

* * *

Prošli s Rayem skrz hangár vyhrazený SDPP a přešli plochu normálního letiště. Byl večer a rychle se stmívalo. Ve vzduchu se vznášela vůně odkvétajících květů, kterými se snažili vyzdobit astroport jeho majitelé.

„To je zajímavé, jaká je v hangáru zima, když venku je docela fajn,“ vrtěl nechápavě hlavou Mark.

16

Ray se nadechl k delší vyčerpávající přednášce, avšak Mark Stone ho zarazil.

„Až někdy jindy. Dnes už toho mám dost.“

Prošli malou brankou, kterou směli používat jen zaměstnanci, a to ještě jenom někteří. Když se přiblížili ke svému helijetu, vylétl z vedlejší ulice pestře pomalovaný helijet nejnovější značky a jeho antigravy hvízdaly námahou, aby se udržel v letové dráze.

„Má vypnutou automatiku a řídí ručně,“ poznamenal Ray. „A je příliš nízký.“

„To je nějaký mlamoj,“ pohrdavě zabručel Mark Stone.

Ray na setinu vteřiny zaváhal, a to je na androida setsakra dlouhá doba, protože si projel všechny dostupné slovníky, ale ono podivné slovo tam nenašel.

„Kdože to je?“ zahulákal, aby překřičel hvízdání namáhaných antigravů.

„Mladý moderní jinoch, navíc s bohatým papínkem,“ mávl rukou Mark směrem k řítícímu se helijetu.

„Myslím, že máme po vozidle,“ řekl Ray nevzrušeně a jeho slova se vzápětí potvrdila. Pestře pomalovaný sport'ák narazil bokem do jejích zaparkovaného helijetu, ozvala se rána a hned poté skřípání trhaného plechu. Oba helijety se do sebe zaklínily a roztočily se na jízdni dráze. Narazily do dalšího zaparkovaného helijetu a zdemolovaly ho.

Mark s Rayem se rozběhli k hromadě šrotu, v níž se proměnila všechna tři vozidla. Android využil své síly a utřhl zkřivená dvířka, která nešla otevřít. Zevnitř se vykulil zkrvavený mladík a vrhl se na přibíhajícího Marka.

„Ty svině!“ řval nepřičetně. „To jsi udělal schválně!“

Vrhl se pěstmi na překvapeného Marka. Nicméně mladík narazil. I překvapený absolvent Akademie je podstat-

17

ně lépe vycvičený než mlamoj. Mark lehce odrazil zběsile poletující mladíkovy ruce a pak ho jednou jedinou, leč dobře mířenou ranou na bradu poslal do říše snů.

Okamžitě se přestal starat o bezvládně ležícího mladíka a pospíchal Rayovi na pomoc. Android opatrně vytahoval ze zdemolovaného helijetu zraněnou dívku. Pracovali jako dobře sehraná dvojice, takže než začaly vraky hořet, měli venku obě dívky, které měly shodná zranění, zlomené nohy. Zranění blondýnky nebyla ani zdaleka tak vážná jako hnědovlásky. Ta ještě ke zlomené noze, z níž jí crčela krev, měla i ránu na hlavě.

Ray se sklonil k hnědovláске a ohledal zranění. Vytáhl si nahoru nohavici na pravé noze a otevřel schránku, kterou měl na stehně. Vytáhl z ní dvě ampulky. Jednu se zelenavou kapalinou, která sloužila ke zmírnění bolesti, a druhou s jasně rudou tekutinou na zastavení krvácení. Srovnal kosti na noze a použil speciální lepidlo, jímž uzavřel ránu. I druhou dívku stačil ošetřit ještě dřív, než se přiblížily helijety rychlé záchranné služby.

Když předali zraněné k odvozu do nemocnice, otevřela mladičká hnědovláská oči v okamžiku, kdy ji Mark zvedal, aby pod ni mohli podsunout antigravitační lehátko.

„Moc děkuji,“ zašeptala, „zachránil jste nás.“

Mark Stone jen stačil zavrtět hlavou a usmát se na dívku.

„To bude dobré.“

Vtom ucítil na rameni ruku, a když se otočil, uviděl policistu a uvolnil již zaťaté pěsti.

„Vy jste viděli celou havárii?“ zeptal se uniformovaný muž.

„Ano,“ odpověděl Mark Stone. „Jeden z těch helijetu byl i můj.“

„Kam jste jel?“

18

„Nikam,“ zavrtěl hlavou Mark, „chtěli jsme odjet domů, když támhleten...“ ukázal na mladíka, kterého stále ještě zdravotníci neodvezli, ale který už přišel k vědomí, seděl na kraji cesty a opíral se zády o jeden ze zaparkovaných helijetů, „...nám ho zdemoloval.“

„Mladík zaslechl Markova slova a vyskočil. Přiběhl blíž a rozkřičel se:

„To je lež! Ten chlap se proti mně vyřítíl a napálil to přímo do mého helijetu! Kdybych nebyl vynikající řidič, mohl nás všechny zabít! Už jsem volal otci a za chvíli je tu náš rodinný právník. Ten darebák si to musí odsedět! Víte, kdo já jsem?!“

„Blbej mlamoj,“ zabručel Mark Stone tak tiše, že ho slyšel jen Ray svým elektronickým sluchem.

„Jsem Markus Grondahlen.“

„Ten Grondahlen?“ vzdychl policista. „Nemáte náhodou odebrané řidičské oprávnění na tři roky?“

Tatík tohohle blbečka je největší výrobce motorů do astronefů, prolétlo Markovi hlavou.

„Přesně tak, pane,“ přitakal Ray.

„Dostal jsem ho zpátky, protože...“

...tatík zaplatil všem, doplnil si Mark.

„To není pravda,“ přerušil mladíka Mark Stone. „Ten mladík lže, jako když tiskne.“

„To se bude muset ještě vyšetřit,“ řekl policista v okamžiku, kdy u hromady plechu, která byla ještě nedávno třemi helijety, zastavil mohutný černý helijet H-600 a z něj vystoupili dva dobře oblečení muži.

„Tak co jsi zase provedl?“ zavrčel tlust'och s narvanou rudou tváří, který se vzdáleně podobal mlamojovi.

„Já nic, to támhleten!“ ukazoval prstem mladík na Marka Stonea.

V tomtéž okamžiku připlachtil velký helijet místní policie a z něj vystoupil šéf vyšetřovačky. Mladému policistovi, který byl doposud jediným zástupcem práva na místě, se evidentně ulevilo. Krátce shrnul protichůdné zprávy o průběhu nehody a dodal, že došlo k vážnému zranění dvou dívek v Grondahlenově helijetu. Z policejního helijetu se vyrojili technici a začali se svou prací.

„Šlo o Jeanettu Lamperierovou...“

Řetězec hotelů na všech Terrániích, blesklo Markovi hlavou.

„...a Swensonovou, křestní jméno nemám,“ dodal policista nešťastně.

Astronefy, androidi, doplnil si Mark Stone.

„Táto, jsem v tom nevině,“ mladíkův hlas byl mírně brečlavý.

„Už se postarám, aby se to pořádně vyšetřilo a můj syn nebyl nařčen z něčeho, čeho se evidentně nedopustil.“

Tlust'och se potil.

„To je samozřejmé, pane Grondahlene.“

„Dovolíte, pane?“ vstoupil poprvé do debaty Ray. „Myslím, že mladý pán utrpěl při havárii, díky nárazu do hlavy, otřes mozku a nějak se mu to poněkud pomotalo v hlavě.“

„Co si to dovolujete vůči mému synovi?!“ zařval starší Grondahlen.

„Jsem osobní android přidělený důstojníkovi SDPP a právě jsme opouštěli letiště, když došlo k nehodě. Protože jsem podle zákona a znění předpisů pro práci SDPP vybaven nahrávacím zařízením, které za normálních okolností dokumentuje terénní práci agentů SDPP, dovolil jsem si natočit i tuto politováníhodnou příhodu od její počátku. Bohužel tam už není situace, kdy jsme s poručíkem Markem Stonem vytahovali mladého pána z rozbitého helijetu, protože jsme se místo natáčení zabývali záchranou jeho života. Samozřejmě po svolení, které zajisté od velení SDPP dostaneme, předám všechno policii jako důkazní materiál.“

Ray se maličko uklonil a ustoupil do pozadí. Markovi se ohromně ulevilo. O tom, že Ray má něco takového, jako záznamové zařízení, neměl ani potuchy. A že ho android využil pro natočení havárie, by ho už vůbec nenapadlo.

„To poněkud mění situaci,“ řekl distingvovaně oblečený muž doprovázející staršího Grondahlenu. „Jako právník rodiny Grondahlenů vám zaručuji, že budeme plně spolupracovat s policií na vyřešení tohoto politováníhodného případu.“

Naštěstí došlo jen ke zraněním, a nikoli k úmrtí, takže je možné se domluvit na určitých kompenzacích...“

„O tom rozhodne soud,“ odpálil právníka šéf vyšetřovačky.

„Který je samozřejmě zcela neúplatný,“ zabručel sarkasticky Mark Stone, ovšem tak, aby ho nikdo neslyšel.

„Mohl bych dostat vaši adresu?“ přitočil se k Markovi právník. „Pan Grondahlen vám samozřejmě nahradí jak zničený helijet, tak by vás chtěl i odměnit za záchranu svého syna.“

Mark vytáhl z kapsy navštívenku, jednu z těch, které si nechal v mladickém furiantství vytisknout na papíře, když ukončil Akademii a dozvěděl se, kam byl určen.

Právník se mírně uklonil a rychle následoval svého zaměstnavatele a jeho syna, kteří už nastupovali do rodinného helijetu.

Mark zavolal na velitelství SDPP a Khov mu promptně dal své svolení předat natočené materiály policii.

* * *

Byla už hluboká noc, když opouštěli budovu policie. Mark se zastavil a pohlédl vážně na Raye.

„Dneska jsi mi zachránil život,“ podrbal se ve vlasech, „a když ne život, tak určitě velmi nepříjemné oplétačky. Možná že by mě dokonce i odsoudili, protože prachy starého Grondahlena dokážou skoro všechno. Chtěl jsem ti za to poděkovat.“

„Není zač,“ odvětil suše Ray. „Ale dovolil jsem si ještě předat onen záznam do tri-di, takže se to teď vysílá jako hlavní zpráva dne po celé sluneční soustavě. Samozřejmě že to nešlo od nás, ale jako únik informací z policie, ale čtvrt milionu dolů máte na účtu vy,“ zakřenil se Ray a Mark vzhledem ke tmě si tím nebyl úplně jistý.

„Jak tě to napadlo?“

„Dělají to všichni agenti. Když jejich androidi na nějaké misi natočí něco zajímavého, tak se to prodá buď do zpravodajství, nebo jako triky do tri-di filmů.“

Mark zůstal stát s otevřenou pusou.

„Agenti v SDPP nejsou bůh ví jak placeni a v mnoha případech jim ani neproplatí všechny pohledávky. Stát je strašně moc opatrný na své peníze, pokud mají jít slušným lidem.“

„To jsi vyčetl kde?“ vzpamatoval se Mark Stone.

„To je od jednoho prastarého autora, který napsal několik knih o osídlování Měsíce dávno předtím, než k němu opravdu došlo. Jmenoval se Waldo Šarý.“

4.

„Co s tím?“ mával velkou, na tuhém polymetalovém kartonu tištěnou pozvánkou Mark Stone. „Pozitííí odlétáme a ještě nepřišly objednané součástky. Máme málo času.“

„Samozřejmě že tam půjdeš,“ pokrčil Ray rameny v tak lidském pohybu, že to až zaráželo.

Mark si stále musel připomínat, že jde o androida, a ne o člověka.

„Snad bych mohl Swensonovi připomenout, že objednané součástky nutně potřebujeme,“ řekl zamyšleně Mark Stone.

„Dovolil jsem si připravit ti šaty, které jsem dnes koupil. Musíš hledět na dobré jméno Služby pro dohled nad primitivními planetami.“

„Jenže tenhle výdaj mi nikdo neproplatí.“

„To nevadí, aspoň budeš mít jeden slušný oblek. A kromě toho ti přišly peníze za zničený helijet a nějaké ty drobné jako pozornost od Grondahlenů.“

„Aha,“ povzdychl si Mark a uvědomil si, jak moc se změnil jeho život v okamžiku, kdy se do něj zapojil Ray.

Dnes už si ho bez něj nedokázal představit.

* * *

Uplynula necelá půlhodina a Mark nastupoval do přivolaného helijetu, který ho odvázel do sídla rodiny Swenso-nových. Cesta byla dost dlouhá, protože jejich pozemky ležely až za městem a teď navečer byly všechny koridory přeplněné, a to i ty, které vedly přímo u země.

* * *

S měkkým zhoupnutím se helijet zastavil a Mark vystoupil na lijonové dlaždice, které vyráběli domorodci na Solanu VI a byly tak drahé, že si je mohli dovolit jen opravdoví boháči.

To aby se předělal na antigrav než šlapat po takové nádheře, pomyslel si Mark a snažil se našlapovat opravdu zlehýnka.

Pak si uvědomil svoji bláhovost a přestal s tím. U dveří ho čekal majordom a převzal od něj pozvánku. To všechno byla jenom fasáda, protože Mark si dobře všiml skeneru schovaného v oblouku nad vjezdem na pozemky rodiny Swensonových.

Vešel do ohromné haly, která mu připomněla sál newyorského divadla, kam ho jednou zatáhla jeho tehdejší láska. Kvůli ní opravdu vytrval až do konce neskutečně nudné opery hrané napůl porouchanými androidy. Byla to prý avantgarda.

Ještě nyní se Mark otřásl, když si na to vzpomněl.

„Vítám vás,“ potřásl si s Markem rukou vytáhlý pohublý muž s prořídlymi vlasy, v němž Mark bezpečně poznal majitele nejen zdejšího domu, ale i mnoha továren po celém známém vesmíru.

Robert Swenson byl jedním z nejbohatších lidí vůbec, avšak nechoval se podle toho. Byl milý a přátelský, ovšem jen do té doby, než začal pracovat, pak se z něj vyklubal žraloun, kterému nebylo radno přijít do cesty. Bylo to vidět na jeho šedivých očích, které nyní sice zářily teplem, ale kdesi vzadu v nich byl led.

„Dnešní večer je věnován mojí dceři, která díky vám přežila jízdu s tím bláznem Grondahlenem. Ani jsem nevěděl, že je možné u helijetu úplně vypnout automatiku. Musím se na to podívat,“ ťuknul se do čela, „aby to nešlo. A také samozřejmě vám, který jste ji zachránil, protože by jinak uhořela. Lauru už pustili z nemocnice, ostatně tady má lepší zázemí než tam,“ mávl lehce rukou.

Okamžitě se k nim přitočil sluha s tácem, na němž stály sklenky se zlatavou tekutinou. Jakmile se k nim přiblížil, zavanula k Markovi nádherná vůně staré whisky. Téměř nábožně vzal do ruky sklenku a přivoněl k ní. Na tváři se mu rozlil blažený úsměv.

„Rád vidím někoho, kdo má k tomuto nápoji stejnou úctu jako já,“ usmál se Swenson a vzal Marka za loket.

Vedl ho na druhou stranu sálu, lidé se před nimi rozestupovali a teprve nyní si Mark všiml, že na druhém konci haly je výklenek, v němž stojí postel. Na ní ležela nádherná mladičká dívka, jejíž hnědé vlasy se jí vlnily kolem hlavy. Skoro seděla, tolik měla za zády polštářů. Usmívala se na všechny strany a povídala si s několika dalšími dívkami asi v jejím věku, které seděly kolem lůžka. Mark Stone by ji snad ani nepoznal, tak se změnila. Když ji tahal z roztržitého helijety, byla zakrvácená, napůl v bezvědomí... Nyní to byla princezna, nad jejíž krásou se tajil dech.

Mark se zastavil a otočil se. V tu chvíli už u něj stál sluha, jenž mu předal kytici růží, kterou mu připravil starostlivý Ray.

Marka by to vůbec nenapadlo. Mladý důstojník se uklonil a předal Lauře květiny. Její tvář znachověla, a aby zakryla rozpaky, ponořila ji do květů a vdechla nádhernou vůni.

Mark najednou seděl na vyřezávané, velmi nepohodlné, ale krásné židli a povídal si s dívkou, kterou by za normálních okolností neměl šanci poznat. Teprve po jisté chvíli si všiml, že si nemocnou zabral zcela pro sebe, a tentokrát se začervenal on, což se mu nestalo už hodně dlouho. Vy-

25

skočil, omluvil se a zamířil mezi lidi. I když to vypadalo, že Lauru jeho rychlý odchod poněkud zklamal.

Po chvíli, když už měl opět v ruce sklenku s whisky a stál v koutě, odkud pozoroval hemžení lidí, k němu přišel pán domu.

„Jsem rád, že jste přijal mé pozvání na dnešní oslavu Lauřina návratu domů. Nicméně bych to rád využil i pracovně. Mohl byste mě následovat do mé pracovny?“

Mark jen polkl, pak lehce pokrčil rameny a vydal se za Robertem Swensonem. Prošli nápadnými dveřmi do chodby zdobené obrazy, jejichž kopie Mark viděl na několika výstavách. Jinak byla chodba strohá, bíle vymalovaná a osvětlovala ji kulovitá světla z planety Branirdy, kde rostla na stromech jako lákadla pro neopatrné motýlice.

Swenson vešel do rozlehlé místnosti, které vévodil mohutný krb, v němž praskalo dřevo a sytilo vzduch v místnosti vůní hořícího přírodního materiálu, a mohutný stůl s několika monitory.

Robert Swenson se posadil za něj a pokynul Markovi, aby se si sedl do křesla pro hosty. Stone zapadl do koženého křesla skoro až po uši, úplně ho objalo. Bylo to nesmírně příjemné a pohodlné.

„Před několika dny dostala jedna z mých továren zakázku na součástky k archaickému astronefu. Objednavatelem jste byl vy.“ Swenson přešel hned k věci. „Nechal jsem si vypracovat zprávu o vaší objednávce a zjistil jsem, že dotujete z vlastní kapsy opravu astronefu, který by už dávno měl být na smetišti nebo v našem muzeu.“ Swenson se usmál.

„Nebudu vám nabízet peníze, jak to učinil Grondahlen, i když je mi jasné, že byste je využil.“

Mark udělal gesto vyjadřující mírný nesouhlas.

„Nechal jsem na vás převést nejnovější typ astronefu. Je to vývojový typ pro vojáky, přesněji řečeno pro výzvědnou službu. Je postaven tak, aby nebylo na první pohled jasné, jakými možnostmi disponuje, avšak pro jakéhokoli nepřítele je nebezpečným protivníkem. Doufám, že ho využijete ve prospěch nás všech. Rozhodl jsem se tak proto, že SDPP povoluje vlastnictví jak astronefů, tak i androidů. V praxi to není příliš využíváno vzhledem k nízkým platům v této státní složce, což však nevadí. A také jsem se rozhodl, že vám daruji nejnovější model androida, který vyrábíme...“ V tom okamžiku se Mark vymrštil z křesla jako čertík z krabičky a rozčileně rozhodil rukama.

Robert Swenson překvapeně zmlkl.

„Nevím, jak bych vám měl poděkovat,“ začal Mark Stone, ale tentokrát odmítavě zamával rukama Robert Swenson, „astronef je královský dar. Ale o Raye bych nechtěl přijít. Za těch několik dní, co je v mé péči a já v jeho, jsem si na něj obdivuhodně zvykl. Pokud to jenom trochu půjde, chtěl bych si ho nechat, i když vím, že byl SDPP pouze zapůjčen na testy.“

Swenson se podíval na obrazovku, kterou měl po pravé ruce, a kývl.

„Máte pravdu. Pokud na tom trváte, tak vám ho převedu do osobního vlastnictví, a navíc k tomu dostanete doživotní upgradu a opravy, které bude potřebovat.“

Mark stál na vysokém koberci, do něhož se bořil až po kotníky, a poprvé v životě nevěděl, co říct.

„Jsem vaším dlužníkem a nevím, jestli vám to někdy...“ Mark se zadržoval.

„Je to naopak,“ přerušil ho drsně Robert Swenson, „to já jsem vaším doživotním dlužníkem. Po smrti ženy mi zůstala jenom Laura, a kdyby nebylo vás a Raye, neměl bych nic. Berte to jako splátku a máte moji neskonalou vděčnost.“

Robert Swenson vstal a mírně se uklonil.

Mark Stone ho napodobil.

„A nyní bychom se měli vrátit mezi hosty, neboť jste při dnešní oslavě hlavním hrdinou,“ Swenson se jen mírně pousmál, „a nemohu si vás okupovat jen pro sebe. Na to má dnes právo pouze má dcera.“

Bohužel, je to jenom právě dnes a jenom dnes, pomyslel si Mark Stone, když vycházel ze Swensonovy pracovny.

* * *

„Máš tady další pozvánku.“ Ray ukazováčkem přivolal Marka k monitoru. „Tentokrát to není tak oficiálně pěkné.“

„Co to je?“

„Tak se podívej sám,“ usklíbl se Ray a Markovi se jako vždy v těchto případech zachtělo uvěřit, že Ray není android, ale přítel.

Mark se sklonil k monitoru a četl:

Dostavte se dnes do budovy Lamperiere Hotel. Jste tu očekáván ve čtrnáct hodin v kanceláři číslo 2045, která se nachází ve dvacátém patře. Pan Lamperiere na vás bude mít deset minut. Podepsaná Lenie Doughalová, osobní sekretářka J. J. Lamperiera.

„Tohle pozvání mi tónem připomíná první návštěvu u generála Khova,“ zavrčel Mark Stone a přejel si hřbetem ruky po špičce nosu.

„A to tam přijdeš tentokrát včas,“ ironie z Rayova hlasu jen tak decentně ukápla.

28

* * *

Přepychově zařízená kancelář osobní asistentky byla značně neosobní. Bylo vidět, že se na ní architekt vyřádl. Byla velmi pěkná, ale Mark si pomyslel, že by v ní nevydržel pracovat ani půl hodiny.

Ani Peggy by to nedokázala, vzpomněl si na kolozubou sekretářku generála Khova.

Stěny zdobily moderní obrazy z přelévajících se barev, nábytek byl z dokonalé napodobeniny teakového dřeva,

monitory tak tenké, že se jimi dal krájet chleba.

Ten nábytek je snad z opravdového dřeva, vytřeštil poručík Stone oči a mírně se orosil, když si měl do jednoho z křesel sednout, aby vyčkal pozvání.

Trvalo dobrých patnáct minut, než se ozval suchý hlas postaršího pána, který nařizoval vpuštění poručíka Stonea do kanceláře.

„Těmito dveřmi,“ zcela zbytečně ukázala vyzývavá černovláška na masivní vysoké dveře, za nimiž zcela evidentně trůnil majitel celého hotelového impéria.

Mark pružně vstal, protáhl se a několika kroky se ocitl přede dveřmi. Otevřely se samy, neboť sekretářka stiskla skoro neviditelné tlačítko.

Mark Stone vešel do místnosti, která svojí rozlohou připomínala kraolanové hřiště. Když se zahleděl do dálí, kdesi v mlhách uviděl obrovský stůl, za nímž trůnil suchý, nevysoký, postarší holohlavý muž. Potřásl hlavou a musel se svým představám pousmát. Samozřejmě že místnost byla velká a také navržená špičkovým architektem tak, aby případného návštěvníka zdrtila svou velikostí a už předem ho odsoudila do role poníženého prosebníka. Na to však byl Mark Stone příliš otrlý. Klidně došel až ke stolu, usmál

29

se a usedl do křesla stojícího mírně stranou. Zcela ignoroval už na první pohled příšerně nepohodlnou židli přímo před stolem. Na stěně za hoteliérem visela na zdi zelená vlajka s vyšíтым zlatým maltézským křížem.

Lamperiere se na Marka Stonea díval černým očima pichlavými jako trnky. Ústa měl stažená do mírně opovržlivého úsměvu.

„Pozval jste mě, pane,“ mírně sklonil hlavu Mark, „ale omlouvám se, neboť mám čas jen pět minut, vzhledem k tomu, že jste mě nechal čekat. Jsem státním zaměstnancem a SDPP si velmi cení mého času, než aby mě jím nechala plýtvat.“ Postarší muž zalapal po dechu. Něco takového se mu zřejmě už nestalo dlouhá léta. Trvalo pár okamžiků, než se vzpamatoval.

„Chtěl jsem vám jen poděkovat, když jste se nachomýtl k té nešťastné havárii, o níž nejsem přesvědčený, že ji mladý Grondahlen zavinil.“ Tichý a mírně skřípavý hlas staršího muže zněl místností jako ševlení větru. „Splnil jste svou občanskou povinnost a zachránil životy těm mladým truhlíkům. I když jsem slyšel, že většinu práce stejně zastal Swensonův android...“

„Děkovat mi nemusíte,“ opáčil Mark Stone, jemuž se majitel zdejší místnosti zamlouval čím dál tím méně. „Máte pravdu v tom, že jsem udělal jen to, co by udělal každý slušný člověk nebo android.“

Mark Stone vstal, znovu se mírně uklonil a vypochoďoval ze dveří, které z této strany měly kliku. Nechal za sebou človička s otevřenými ústy, který nebyl schopný kloudného slova dobrých pět minut.

5.

„Vstávat, pane,“ probil se laskavým hlasem pronesený příkaz mlhou Markova nevědomí.

Bylo v něm i trochu jízlivosti, ale to tam snad ani nemohlo být, vždyť androidi nemají... Mark si protřel oči, ale moc to nepomohlo.

„Přechod z podprostoru je za námi a blížíme se k Terranii CVI.“

Mark Stone se namáhavě zvedl z lůžka a chytil se za hlavu. Třeštila mu jako po pitce toho nejhoršího alkoholického patoků, kterou si udělali na Akademii po skončení prvního ročníku. Oči se mu jen pomalu zaostřovaly a teprve nyní uviděl před svým obličejem ruku s pohárem mléčně bílé tekutiny.

„Vypij to, udělá se ti líp.“

Mark Stone vzal do mírně roztřesených rukou pohárek a nepříliš chutnou tekutinu vypil na jeden zátah.

„Whisky to tedy není,“ zabručel.

„I na ni možná dojde,“ potěšil ho Ray.

„Fakt?“

„Terranie CVI je pověstná svými hotely a výletními místy. Jako všechny Terranie je prakticky shodná se Zemí, takže není nutné, abych ti dával školení. Jsou tu dva menší kontinenty, na jednom je dominantou pohoří vysoké až sedm tisíc pět set metrů, pokryté věčným sněhem. Na druhém, který je nedaleko rovníku, je dominantou rozlehlá poušť. Ostrovy nedokázaly dát přírodě dostatek prostoru na to, aby se tu mohl objevit významný suchozemský život. Zato v moři je dostatek fauny a flóry. Vzhledem k tomu, že není ani ta nejmenší pravděpodobnost, že by se tu vyvinul inteligentní život, byla uvolněna k využití. Ne-

31

jsou tu žádná významná ložiska minerálů. Agentem SDPP je tu Oliveiro Costa.“

„Proč tady má SDPP externího agenta? V materiálech jsem to nemohl najít.“

„Je tady příliš velká koncentrace bohatých lidí a příliš blízko k zapovězeným planetám Buronii a Urbanii. Na obou jsou...“

„Já vím,“ mávl rukou Mark Stone, „civilizace středověkého typu.“

„To je a není pravda,“ zavrtěl hlavou Ray. „Na Buronii to platí jednoznačně, ale na Urbanii jsou výjimky. V jejich oceánech se zachovaly druhohorní potvory, alespoň tak to bylo uvedeno v materiálech.“

Mark mávl rukou a řekl:

„Uvidíme až na místě.“

* * *

„Vítám vás na Terranii,“ potřásl malý, podsaditý, hnědovlasý a mírně obtloustlý agent SDPP major Oliveiro Costa Markovi rukou. „Čekal jsem, že se tu kvůli té nešťastné příhodě někdo objeví, ale myslel jsem si, že to bude daleko dříve.“

„Výměna vedení vždycky naruší hladký chod jakékoli organizace,“ poznamenal hlubokomyslně Ray, který stál krok za Markem.

„Doslechl jsem se, že k tomu došlo při hlubokovodním potápění,“ poznamenal Mark Stone, když mířili k helijetu nejnovější série.

„To máte pravdu,“ kývl Costa, „podal jsem o tom hlášení.“

„Můžete mě zavést na místo, kde se to stalo? Mám projít všechna místa, kde se generál nacházel, a místo, kde zahynul, bude jedno z nejdůležitějších.“

„Ale samozřejmě,“ rozzářil se jako sluníčko Costa. „Je to nejoblíbenější část místního turistického komplexu. Jde vlastně o obrovské přírodní akvárium, vedoucí až do hloubky tisíc šest set metrů pod hladinou. Samozřejmě, jsou tu i jiná lákadla, jako extrémní lyžování na západě v horách Sequoj, létání nad pouští Maurie a další. Ostatně vybere si tady každá finanční kategorie...“

Mám pocit, že Costa by se spíš hodil za agenta cestovní kanceláře než na majora SDPP, pomyslel si Mark Stone.

„Myslím, že máš pravdu,“ zabručel Ray a znovu Marka překvapil.

Stone si stále ještě nezvykl, že Ray někdy může „slyšet“ jeho myšlenky. Android mu vysvětlil, že je to dost výjimečné, protože lidi, kteří mají předpoklady k telepatickému spojení, není mnoho, a proto se výroba jeho série zastavila, neboť pro ni nebylo využití a androidi byli příliš drazí.

„... ale k tomu dojde až zítra. Dnes už je poměrně pozdě,“ Costa se podíval na drahé náramkové hodinky, „už jsou tři hodiny. Určitě si budete chtít po dlouhé a únavné cestě odpočinout. Objednal jsem vám pokoj v Lamperiere hotelu. Je nejen nejlepší, ale vzhledem k dobrým vztahům s touto firmou máme významné slevy, což těší naše finančáky.“

Mark přikývl a vlezl do načančaného helijetu. Projížděli ulicemi plnými zeleně, zvláštních stromů, keřů a květin dovezených z různých planet.

„Život tady musí být příjemný,“ poznamenal po chvíli Mark Stone.

Costa se jen mlčky poklepal po vybouleném břichu.

„Je to náročné při našich platech, ale když se člověk stará, tak má.“

Mark na to jen pokrčil rameny, na takovouhle filozofii byl ještě příliš mladý a nezkušený, i když něco podobného zažil již v Akademii.

Zastavili před honosnou budovou, která se vymykala i zdejšímu standardu. Vstup byl podepřený řeckými sloupy a naznačoval serióznost. Mark se mírně ušklíbl. Vešli do haly, kde by se dala hrát tri-di tragédie s třemi tisícovkami statistik a ještě by tu nebylo přeplněno. Oliveiro se tu pohyboval jako doma. Zamířil přímo k mahagonové obludnosti, která měla být recepcí. Za pultem stáli živí lidé, což Marka mírně vyvedlo z míry.

Tedy to je snobárna, pomyslel si překvapeně.

Mrkl na Raye, který se chápavě usmál.

* * *

„Předpokládám, že si nemyslíte, že se půjdu s vámi potápět,“ zasmál se žoviálně Oliveiro Costa, dnes oblečený do bílého obleku z alteránské burroviny.

„Ani by mě to nenapadlo,“ ušklíbl se Mark. „Ale potřebuju nějakého průvodce, tohle podvodní loviště je obrovské, a jestliže mám prohlédnout místo, kde zahynul generál...“

„Samozřejmě je připravený,“ zaculil se Oliveiro a ukázal na ovoid, který se líně pohupoval v drobných vlnkách u sestupu do vody. „Nebudete se potápět hluboko, jenom nějakých dvě stě metrů. To je maximální hloubka povolená pro začátečníky a lidi, kteří se sem přišli jenom podívat. Opravdové lovy začínají hlouběji, tam jsou...“

„Já vím,“ zamával Mark Stone rukama, „pro sváteční lovce sem speciálně přivezená zvířata z různých planet.“

Přetáhl si přes hlavu průhlednou blánu, která mu k ní pevně přilnula a začala dodávat speciální dýchací směs pro velké hloubky. Ray naposledy zkontroloval Markovo vybavení a pak zvedl palec na znamení, že je všechno v pořádku. Stone došel kolébavým krokem ke kraji, provedl rutinní kontrolu vybavení a poplácal kameru na hrudníku a malý termomet na opasku. Pak kývl hlavou a skočil do vody.

Mark Stone klesal do hloubky a ovoid ho následoval. Mark se rozhlížel kolem sebe nejen proto, aby se kochal nádherou podmořského světa, ale také aby dával pozor na nebezpečná zvířata. Dobře si pamatoval upozornění, že sice fungují oddělovací paprsky, ale může se stát, že některé ze zvířat najde cestičku, jak se přepážce vyhnout. Ovoid by sice měl zasáhnout, ale Mark se raději spoléhal sám na sebe. Neskutečně průzračná voda umožňovala skvělý rozhled. Teprve po delší chvíli si Mark uvědomil, že světlo nepřichází shora, ale je tu všude, takže s hloubkou neubývá. Kolem něj proplovali delfini, kosatky, žraloci, ale Mark pro ně nebyl kořistí, takže si ho nevšíмали, právě tak jako Burbosaidi z Terránie II, Myrmikonti z Nolfy VI, či Geriasti z Petrosie. Ovoid na Marka zablikal příjemným zeleným světlem, které podle domluvy znamenalo: Následuj mě.

35

Mark se podřídil a zamířil ke skalám, které se vynořily z hlubiny. Voda byla příjemně teplá. Dýchal se mu lehce a pohyb ve vodě ho nenamáhal. Ovoid se zastavil vedle malé plošiny, která vykousla vystupující horu, takže vypadala jako vykotlaný zub. Na povrchu ovoidu se objevil obraz, který ukazoval totéž místo, a pak nastoupila animace. Ke hladké stěně připlouvají člověk a ovoid. Člověka najednou zkroutí křeč, rozhodí rukama a připlouvající ovoid vybuchuje při nárazu na skálu. Člověk pomalu padá do hlubiny a jeho tělo je rozdrásané výbuchem strážného robota. Mark už tuto rekonstrukci nehody viděl několikrát. Ale její opakování přímo na místě nehody v sobě mělo zcela jiný náboj. Markovi se najednou zdálo, že se voda ochladila. Vyplašeně se rozhlédl kolem sebe, ale v okolí se nic nezměnilo. Zhluboka se několikrát nadechl, aby se uklidnil. Nakonec se mu to podařilo. Ovoid ho několikrát obkroužil a pak zamířil nahoru ke slunečnímu světlu a teple. Mark se chystal ho následovat, ale ještě jednou se pořádně rozhlédl po okolí, kde se ještě povalovaly zbytky vybuchnuvšího ovoidu, které ještě nebyly sebrány kvůli vyšetřování nehody. O několik

metrů níž zahlédl Mark cosi, co se zatřpytilo. Prohnul se v pase a několika energickými kopnutími ploutvemi se přiblížil k noži, který se navlas podobal tomu, co měl připevněný v pouzdře na lýtku.

Natáhl k němu ruku, ale najednou se z velkého tmavého otvoru vedle nože, kterého si předtím Mark Stone nevšiml, vynořila dlouhá chapadla pokrytá nepříjemně vypadajícími přísavkami. Za nimi se objevilo i pytlovitě tělo neznámého hexopuse. Chapadla ovinula Markovy nohy a přísála se k nim. Stone vytrhl dýku z pochvy a začal bo-

36

jovat o život. Bleskově vrhl pohled vzhůru, kde se poklidně vznášel ovoid, který ho měl chránit. Bolest v nohách ho přiměla, aby se okamžitě soustředil na záchranu svého života. Mával kolem sebe zběsile dýkou, ale ta procházela hexopusovým tělem bez jakéhokoli odporu.

V té chvíli se Markovi spojily fakta do sebe. Zavřel oči, ale stále měl před vnitřním zrakem vlající chapadla kolem svého těla. Mark se napnul a soustředil se na vzpomínku, která mu byla nesmírně příjemná - na návštěvu u Swensonových. Představil si sebe, jak sedí u lůžka půvabné slečny, a najednou chapadla začala průsvitnět a mizet. Mark Stone otevřel oči a podíval se dolů. Na noze mu visel malý hexopus a živil se jeho krví. Mark ho smetl jediným pohybem a prudce vyrazil vzhůru. Ovoid ho následoval v cestě ke hladině.

Tenký čůrek krve, který se táhl za Markem, přilákal pozornost několika menších Burbosaidů, ale ty ovoid odradil slabými výstřely z termometu. Než dorazili na hladinu, rána na Markově noze se prakticky zavřela.

* * *

Mark Stone ležel na obrovitánské rozkošné posteli a sledoval svůj boj s mrňavým hexopusem, jak ho natočil ovoid. Velmi se to podobalo animaci rekonstrukce generálovy smrti.

„Víš, co je na tom, Marku, zajímavé?“ ozval se Ray, který sledoval celou scénu už po několikáté a stále ji zastavoval a zvětšoval si některé části obrazu. „Že tenhle hexopus je zcela neznámý druh. Je několik podobných, jsou to paraziti nebo spíš,“ na setinu vteřiny se zamyslel, „symbionti velkých predátorů. Žijí přichyceni na jejich kůži, cestují s nimi, sbírají odpadky z jejich stravy a čistí jejich kůži od cizopasníků. A někdy se napijí i jejich krve. Ale hexopus, který využívá telepatie ke zmatení kořisti... O tom není nikde záznam v mých informačních kanálech. Ale odeslal jsem dotaz na ústředí SDPP a uvidíme, jestli se nenajde něco tam.“

S mírným zafuněním se otevřely dveře do Markova apartmánu a dovnitř vběhl vyplašený Oliviero Costa. Jeho tmavá tvář byla zešedlá a potil se.

„To jsem rád, že se nic zvláštního nestalo,“ vyhrkl. „Kdyby tady zahynul druhý příslušník SDPP, tak by z toho byl...“ ..pěkný průser, doplnil si jeho větu v duchu Mark Stone. A tebe by odvolali z teplého místa.

„...pěkný mazec,“ dokončil Oliviero. „Našel jste něco, co by vysvětlovalo generálovu smrt?“

„Ne,“ zavrtěl hlavou Mark Stone. „Narazil jsem tam jenom na neznámý druh hexopuse, který tu zřejmě zbyl po nějakém predátorovi, jehož sem přivezli k odstřelu nějakému zazobanci.“

„To je možné,“ souhlasil Oliviero Costa a z kulatého obličejce si setřel pot velkým krajkovým kapesníkem. „Kdy odlétáte?“ zeptal se ještě na odchodu.

„Zítرا ráno. Právě jsme s Rayem vypracovávali zprávu ze zdejšího pobytu pro generála Khova. Předpokládám, že bych vám ji mohl předat k odeslání asi tak za hodinu.“

„Nepřišla pro mě nějaká zpráva z ústředí?“ zeptal se Ray.

Costa jen mlčky zavrtěl hlavou a zmizel za dveřmi.

„Byl nějak příliš nervózní,“ poznamenal Mark Stone se zadumaným pohledem upřeným na dveře, za nimiž právě zmizel místní agent.

„To bys byl taky, kdyby ti tu zahynul tvůj nadřízený

38

a o něco málo později málem další člen firmy,“ řekl Ray, ale Mark v jeho hlase postřehl něco, co tam být nemělo, pochyby.

6.

„Tyhle dálkové přelety nejsou nic pro mě,“ bědoval Mark Stone, i když vzdálenosti mezi Terranií, Buronií, Urbanií a následně Jiránií nebyly velké.

Přelety však následovaly rychle po sobě, protože ani na Buronii a Urbanií Mark nenašel nic zajímavého. Byly tu civilizace středověkého typu, takže si Mark Stone procvičil šerm, ale to bylo asi tak všechno, co užitečného si z těchto planet odnesl.

Ray měl tentokrát v ruce dvě skleničky. V jedné se převalovala bílá, nevábně vyhlížející tekutina pomáhající proti nevolnosti při letu podprostorem a v druhé nahnědlá tekutina s výraznou vůní. Mark okamžitě sáhl po té druhé, ale Ray ucukl.

„Musíš nejdřív vypít tohle,“ podal Markovi skleničku s bílou tekutinou.

Mark Stone ji s obličejem svráštělým, jaký vidáme u mimina, vypil na jeden zátah. Pak si vzal skleničku s alkoholickým nápojem vyráběným dvoře Urbana XXVI., který se podobal Markově oblíbené whisky. Potěšilo ho, že se Ray postaral o jeho zásobu na palubě Merkura.

„Nyní kontrola jazyka používaného na Jiránií.“ Ray se opřel o stěnu Markovy kajuty a plynně přešel do nového jazyka. Marku Stoneovi to nedělalo problémy, protože mluvil právě tak dobře a se stejným přízvukem jako android.

39

„Jiránie je planeta o velikosti nula celá devadesát šest Země. Její složení je prakticky stejné, takže není důvod k obavám. Očkování proti místním patogenním mikroorganismům jsi dostal, takže ani tady nebude žádný problém.“

„Souši tvoří dva kontinenty a ostrovy o celkové ploše dvacet šest procent povrchu. Nacházejí se mezi mírným a subtropickým pásmem. Na obou jsou civilizace, na jižním spíše ještě doba bronzová, možná vzhledem k tomu, že je tam

drsnější podnebí, zatímco na severním už doba železná, spíš středověk. Vzhledem ke vzdálenosti mezi kontinenty o sobě navzájem nevědí,“ dokončil přehled Mark Stone.

„Výuka proběhla na výbornou, takže můžeme přistoupit k přistání,“ odsouhlasil Ray a vyšel z kajuty.

Mark ho následoval do pilotní kabiny, kde usedl do svého obvyklého křesla druhého pilota.

Začneme nejdřív na severním kontinentě,“ rozhodl Mark.

„A to proč?“ usmíval se Ray, který si ověřoval, jestli se už dobře vyzná v mladíkových duševních pochodech.

„Je tam jaro, vyšší stupeň civilizace, takže máme větší šanci na získání informací vzhledem ke složitější infrastruktuře společnosti,“ vysvětloval Mark Stone.

„A taky je to středověká civilizace, na kterou máš vzdělání,“ dodal lišácky Ray a Mark se na něj dlouze zadíval.

Dobře věděl, že androidi nemají nic takového jako city a smysl pro humor, ale u Raye si tím nějak přestával být jistý.

„Nicméně jsem to předpokládal, takže jsem připravil oblečení a výzbroj,“ řekl klidným hlasem android a vyšel z pilotní kabiny.

Mark se zatím zabýval kontrolou naprogramování přistávacího modulu a měl neodbytný pocit naprosté zbytečnosti, protože Ray byl schopný dělat všechno lépe, rychleji a dokonaleji. Pak nad tím v duchu mávl rukou a pomyslel si: Však ono se něco najde v čem budu lepší.

* * *

Přistávací modul tiše klouzal atmosférou a směřoval k městu, které mělo na mapě vytvořené před padesáti lety jméno Charlis. Mark sledoval precizní pilotní práci svého androida a upravoval si krajky na zápěstích.

„Nebude to zastaralé?“ zeptal se Raye.

„Móda se nemění tak prudce. Ostatně, máš být venkovský šlechtic, a o těch bylo vždycky známo, že jsou, alespoň co se módy týče, sto let za opicemi.“

„Tak to ti děkuju,“ zabručel Mark, „budu se muset pořádně podívat dopředu, jestli tam nějakou nevidím, abych...“

„Tak na to ti snad stačí pár skleniček alkoholu,“ poznamenal android a dál se velmi soustředěně věnoval pilotáži.

Mark Stone jen polkl, nehodlal v té debatě pokračovat. Měl pocit, že by stejně nevyhrál.

„Jakou máme výzbroj?“ zeptal se Mark.

„Tentokrát máš dýku a meč. Brnění zatím nebude potřeba, to ponesu já,“ povzdychl si teatrálně Ray. „Já budu mít meč a luk. Kuše by byla lepší, ale tu tady zatím ještě neznají. A podle předpisů nesmíme na planetách narušovat přirozený...“

„Já vím,“ zavrčel Mark Stone, „předpisy mám nastudované skoro tak dobře jako ty.“

„Už mlčím, pane,“ zdůraznil Ray poslední slovo.

* * *

Obvyklé místo pro přistání, nějaká mýlina v lese, která jim zaručovala, že je nikdo nepovoláný neuvidí, byla tentokrát dost vzdálená od nejbližší osady. Zato byla blízko mořského pobřeží.

„Půjdeme raději po břehu, než abychom se prodírali lesem,“ navrhl Mark Stone.

Ray se bleskově promítl mapu, kterou nasnímal ještě včera v orbitě, aby se doplnila mapa, kterou vytvořili při poslední návštěvě před padesáti lety. Po několika milisekundách souhlasně kývl. Zamířil, s velkým vakem na zádech, k pláži, která se nacházela maximálně dva kilometry od nich. Mark Stone ho následoval a pečlivě se rozhlížel kolem, protože nejen ze školy, ale i ze zkušenosti, které nasbíral na Buronii a Urbanii, věděl moc dobře, že nebezpečí nikdy nespí, právě tak jako dravá zvíř. Zvlášť když je nad ránem a slunce ještě nevyšlo nad obzor.

Vyplatilo se mu to.

Následoval Raye v odstupu pěti šesti kroků. Android se právě vyhýbal velkému keři, rostoucímu pod košatým listnatým stromem, když mu na záda skočila kočka. Zvíře mělo kulatou hlavu, krátký, tupý čenich, skvrnitou žlutohnědou kožušinu a dlouhé, obratné pracky se zatažitelnými drápy. Právě ty se nyní zaťaly do vaku na Rayových zádech. Útok byl proveden tak rychle a nehlučně, že ani Ray na něj nestačil zareagovat. Zato Mark se vzpamatoval bleskově, vytrhl dýku z pochvy a dvěma skoky byl u androida, který se snažil shodit vak, drásaný rozrušeným útočníkem. Zvíře přitom škvrčelo a předními prackami se dostávalo stále blíž k nechráněnému androidovu krku. Ray se potácel pod vahou padesátikilového zvířete, které se zmítalo na jeho zádech.

Mark Stone objal zvíře levičkou hned za předními prackami a dýkou ho bodl do oka. Ostrá zbraň projela oční bulvou až do mozku. Zvíře otevřelo tlamu a vydalo ze sebe smrtelné zachroptění a poté zůstalo bezvládně viset Markovi v rukách. V té chvíli se Rayovi konečně podařilo shodit vak ze zad, ale to už bylo po všem.

Mark Stone pustil mrtvého útočníka na zem a zhluboka se nadechl. Po dobu útoku totiž zatajil dech. Pak setřel z tváře pot, který se mu tam znenadání objevil, sedl si do mechu a zády se opřel o mohutný listnáč, z něhož před chvílí predátor seskočil. Srdce mu prudce bušilo a uklidňovalo se jen velmi pomalu. Pomalým až líným pohybem otřel z dýky zbytky oční bulvy a mozku dravé kočky.

Ray si mezitím prohlížel Markův úlovek.

„Na Zemi existovalo něco podobného a jmenovalo se to ocelot,“ konstatoval klidným a vyrovnaným hlasem. „Ale tohle je úplně nový druh u nás doma neznámý. Stáhnou z něj kůži, a pokud ji přivezeme na Zemi a neseberou nám ji v SDPP či celnici, tak bys za ni mohl dostat docela slušnou cenu. Najdou se tam bohatí lovci, kteří za ni dají nekřesťanské peníze.“

„O peníze mi nejde,“ zavrčel hlavou Mark.

„O peníze ti nejde, ale co když budeš muset nechat opravit astronef nebo mě, když ti teď patříme.“

„Tebe mám u Swensonů doživotně zadarmo, ale ohledně astronefu... To by mělo zaplatit SDPP.“

„Tak to slez ze stromu nadějí,“ opáčil android, „ani generál Skobryski od účetních nedostal vždycky zaplacené to, co utratil. A ty nejsi generál, jenom obyčejný zelený poručík,“ dodal mírně zlomyslně.

„Asi máš pravdu,“ podrbal se Mark zamyšleně pod levým okem, které ho začalo svědit.

Ray už se mezitím pustil do stahování kožešiny.

„Jen ji budeme muset nechat vyčinit, ale to vydrží až do Charlisu,“ řekl Ray, když zabalenou kožešinu připevňoval na vršek svého vaku. „Ale rána to od tebe byla pěkná,“ pokýval uznale hlavou, „vůbec jsi nepoškodil kožešinu.“ Za necelou půlhodinu už scházeli dolů z dost příkrého srázu na písčitou pláž lemující mořský břeh jako krajka lemovala Markův rukáv. Mark se zadíval na vzdouvající se moře, vlny, které se syčením narážely na povlnový břeh a opět sklouzávaly zpět. Byl to neměnný koloběh, který však vždycky dokáže připoutat lidské oko svou nádhrou a tajemností.

Mark popoběhl, aby dohnal Raye, který kráčet dál strojovým krokem.

Sešli na pláž, která se táhla až k obzoru. Ray zahrnul doprava a přešel na vlhký, vodou zpevněný písek. Mark se zastavil a natáhl vzduch do nosu. Pak se otočil a polohlasně zastavil Raye:

„Počkej, támhle něco je.“

„Já vím,“ kývl Ray. „Je tam oheň a u něj lidé. Předpokládal jsem, že jim budeš chtít vyhnout, když ještě nejsme řádně vystrojeni, tedy nemáme koně.“

„Třeba to budou prostí rybáři a vytáhneme z nich dostupné informace.“

„Jak chceš,“ pokrčil Ray rameny a otočil se zpět. „Ale mně se to nezdá.“

Mark oťepal ze svého šatstva větvičky, které se tam nachytaly cestou lesem.

Za pár minut došli k ohni. To, co se z dálky zdálo být malým ohníčkem, z blízka bylo velkou vatrou, nebo spíše pohřební hranicí, kolem níž stálo šest ozbrojených mužů. Mark s Rayem se zastavili v uctivé vzdálenosti, protože nechtěli rušit obřad.

Jeden z mužů si asi všiml jejich přítomnosti a otočil se k nim:

„Jestli chcete uctít památku zavražděného hraběte Roderiga s námi, tak vám bránit nebudeme.“

„Bohužel, nejsme zdejší, takže nevíme, kým byl a proč byl zavražděn. Nicméně nikdo by neměl být takto srovnán ze světa,“ řekl vážně Mark Stone a pokročil mezi muže.

Jako kdyby hranice čekala na jejich příchod, vysoce vzplála a s hukotem strávila tělo muže položeného na márách.

Za několik minut skoro pohasla a slabý vítr přicházející z pevniny rozvál ještě horký popel po mořské hladině.

„Kdo jste?“ otočil se k Markovi nejstarší muž z té šestice a také nejdůstojněji vypadající.

„Jsem nejmladší syn svého otce a mé jméno je Mark z Kamene, pane.“

„Já jsem Samuel, hrabě Lofody, a tohle jsou mí společníci. Řekl jste, že přicházíte z daleka a nevíte...“ zaváhal.

„Ano,“ kývl Mark Stone. „byli jsme přepadeni a přišli jsme o koně, ale ostatní věci jsme ubránili.“

„Jestliže mě doprovodíte do mého sídla, tak vám mohu vysvětlit dnešní truchlivou událost,“ postarší šedovlasý muž byl smutný, ale vyrovnaný.

Zamklí muži seděli kolem kulatého stolu a jedli. Pečené maso bylo vynikající, právě tak jako přílohy. Víno nebylo nic moc, ale po stravě v astronefu to byla vítaná změna. Když dojedli, hrabě Samuel se zamyslel, pak zvedl hlavu a rozhlédl se kalnými, smutnými očima kolem sebe.

„Na památku mého nejmladšího syna Roderiga,“ zdvihl plný pohár a mocně z něj upil.

„Pomstíme bratra,“ odpověděl černovlasý, mohutný, mladý muž, který seděl vedle Marka.

Všichni vstali a napodobili hostitele. Hrabě Samuel se mírně usmál, jen tak koutkem úst, a pokynul jim rukou. Muži odložili poháry a vytratili se z místnosti. Zůstali tu kromě něj jen Mark a Ray.

„Nevím, jaké panují zvyky u vás, ale tady se proradnost a zrada trestá,“ řekl pevně Samuel.

„U nás také,“ potvrdil mu Mark Stone. „Ale ne vždy se to podaří,“ dodal.

„To je problém,“ potvrdil hrabě Lofody a pevně sevřel rty. „Nevím, proč mám k vám takovou důvěru, možná je to proto, že jste se objevil z neznáma, nikdo vás nezná...“

„A tudíž nemohu být ničím spojenec,“ dodal Mark Stone a již po tolikáté si v duchu blahopřál ke svému charismatickému vzhledu a chování, které mu bylo vrozené a jež vzbuzovalo v lidech důvěru.

„Ano,“ uznal jeho argument hrabě Samuel. „Avšak bojovník, který zabije jednu z nejnebezpečnějších šelem v Jiránii dýkou, nemůže být podvodník a zrádce. Proto jsem vás chtěl požádat o službu, kterou vám nikdy nebudu moct splatit, pokud se jí ujmete. Nikdo z mých lidí, ani starší syn, se toho ujmout nemůže, protože by okamžitě všichni věděli, odkud vítr vane.“

Markovi zatrnulo. Jeden z hlavních zákazů SDPP se týkal nezasahování do přirozeného vývoje na planetě, ale Mark zadoufal, že k tomu nedojde.

„Myslím, pane,“ ozval se nenápadný šepot u jeho ucha, „že mu můžete slíbit, že se o to pokusíte. Je to nezávazné a vždycky můžeme z úkolu vycouvat.“

46

Mark Stone mrkl na Raye, který se skláněl k jeho uchu, a pak kývl.

„Můj syn Roderigo byl zamilovaný do mladší dcery krále Viktoria, princezny Amélie, a vypadalo to, že jeho láska je opětovaná. Přesněji řečeno vím to,“ starý hrabě se trochu začervenal. „Při posledních oslavách Gluxena...“

Místní bůh Slunce, blesko Markovi hlavou.

„...jsme byli u krále. Ostatně je to můj bratranec. A doneslo se mi, že Roderigo strávil u Amélie,“ hrabě se opět začervenal, „celkem tři noci. Předpokládal jsem tedy oprávněně, že jejich sňatek není nereálný. Domluvil jsem se s Viktoriem na letním termínu svatby. Všechno vypadalo tak hezky,“ Samuel sklopil oči a pak prudce uchopil pohár s vínem, až vyšplácho.

Zhluboka se napil, aby se uklidnil.

„Roderigo se nějak dozvěděl, že mistr Mangus začal obětovat Amélii a ta že snad naslouchá jeho našeptávání.

Vypravil se do Charlisu a vyzval mistra Manguse na souboj. Co se dělo pak, nikdo neví. Přivezli mi jeho mrtvé tělo, které nemělo na sobě jedinou známku poranění... „starý muž si zhluboka povzdychl. „Náš medikus ho prohlédl velmi podrobně, ale nenašel nic. Musela to být vražda.“ Samuel bouchl pěstí do stolu.

„Kdo je mistr Mangus?“ zeptal se Mark Stone.

„To je Viktoriův rádce. Objevil se tady před několika lety právě tak jako vy, odněkud z neznáma. Musím přiznat, že je to chytrý muž, který našemu království prospěl. Díky jeho geniální strategii jsme vyhráli bitvu u Salamosty.

Zreorganizoval celou správu království, vyléčil lidi v Charlisu, když tam vypukla epidemie modrých šovic, takže... Ale je to zvláštní muž.“

„Co tedy ode mne požadujete, hrabě?“

„Vydejte se do Charlisu a zjistěte, co se stalo. Než ho poženu před královský soud, potřebuji mít důkazy. Musel mého syna otrávit, nebo...“ Samuel pokrčil rameny.

„Pod jakou záminkou mám v Charlisu vystupovat?“ zeptal se Mark Stone. „Chtěl jsem tam sice jet, ale když mám vyšetřovat, tak musím mít přístup...“

„To je prosté. Vybavím vás dostatečným množstvím peněz...“

Mark už se nadechoval, aby nabídku odmítl, ale jemný Rayův šťouchanec ho od takového neprozřetelného kroku odradil.

„...a vy budete vystupovat jako bohatý rytíř, kterým ostatně opravdu jste,“ kriticky přejel očima Markovo oblečení.

„Jen trochu z větší dálky a venkova, protože vaše oblečení, byť velmi kvalitní, je poněkud z módy. A Viktorius pořádá jako obvykle u příležitosti jarního slunovratu otevřený turnaj. Máme ještě několik dní, asi tak deset, abyste mohl trénovat s mými nejlepšími muži. Nepůjde o to, abyste turnaj vyhrál, ale díky němu se můžete dostat do nejvyšších kruhů bez jakéhokoli podezření.“

Na to se docela těším, pomyslel si Mark Stone a rozhodl se, že jeho účast v turnaji nebude jen symbolická.

„Navíc ceny nejsou nikterak zanedbatelné, zlatý Gluxenův disk,“ hrabě opsal rukama docela velký kruh, „pro prvního, druhý dostane tři sta a třetí dvě stě Viktoriůvů.“

„Pokusím se,“ souhlasil nakonec Mark, „zjistit, kdo a jak zabil vašeho syna.“

„To je vše, co od vás rytíři chci. Vaše odměna nebude malá.“

„Odměnou mi hlavně bude potrestání zločince a vraha.“

Hrabě Samuel se podíval na Marka a v jeho očích byl neskrývaný obdiv.

„Kéž by v našem království bylo víc takových lidí,“ povzdychl si.

7.

„Charlis se mi pozdává,“ usmál se Ray, když projížděli městem, které se hemžilo lidmi, koňmi, povozy, dětmi a různým domácím zvířectvem.

„Mně taky,“ souhlasil Mark Stone a popotáhl nosem. „Vůbec to tu nesmrdí, jak je dobrým zvykem ve všech středověkých městech.“

„To bude tím, že tady Viktorius na popud svého rádce nechal vybudovat městskou kanalizaci. Pravda, sice moře u jejich ústí není z nejčistších a naši ekoteroristi by se asi chytali za hlavu, ale tady to evidentně pomohlo.“

Oba se rozhlíželi kolem a hledali nějaké slušné ubytování. Už se zastavili ve třech slušně vypadajících hostincích, ale vzhledem k blížícímu se turnaji bylo všude plno.

Jejich koně, pocházející ze stájí hraběte Samuela, si pyšně vykračovali a Ray za sebou vedl za uzdu ještě jednoho nákladního. Nejedna rytíř či jeho pacholek se za oběma jezdci zálibně otočil, několik povětrných ženštin, a nebyly jenom staré a ošklivé, se snažilo upoutat jejich pozornost. Ray si hlavně dával pozor na místní zloděje, kteří vynikali šikovností a odvahou. Už dva z nich přistihl, jak se mu snaží uříznout některý z vaků připevněných na nákladním koni. Rychlá rána mečem naplocho je však rychle poučila, že narazili na někoho, kdo se ve svém řemesle vyzná daleko líp než oni. Nemohli se měřit s elektronickým vybavením androida, který navíc dokázal telepaticky přijímat nálady a úmysly svých bližních. I když je pravda, že telepatický zesilovač nebyl nijak výkonný, přesto mu umožňoval zachytávat Markovy myšlenky, pokud byly adresovány jemu. Mark Stone měl daleko vyšší telepatické schopnosti než průměrný pozenšťan, ale na vzájemnou komunikaci to nestačilo. Jediné, čeho mu bylo líto, bylo, že tomu tak není.

Vyjeli na velké náměstí s obrovskou kašnou uprostřed. Mark se zastavil a uchváceně zíral na sousoší uprostřed kašny, z něhož stříkala voda. Zobrazovalo boj statného muže s mohutnou chobotnicí.

„To je nádhera,“ vydechl obdivně Mark a přejížděl očima po sousoší. „Jak ten umělec využil tekoucí vody, aby zdůraznil...“

„Hm,“ zabručel Ray, který zastavil vedle něj, „a všiml sis, že ta chobotnice má šest ramen?“

„Cože?“ Android vytrhl Marka z nadšeného vytržení. „Cos to povídal?“

„Spočítej ramena té chobotnice.“

„Má jich šest,“ řekl zamyšleně Mark, ale v té chvíli vrazil do jeho koně zakopnuvší obchodník s preclíky a rozhodil tak obsah svého krámku široko daleko.

Mark Stone musel uklidňovat tančícího koně, kterému se setkání s preclíkářem vůbec nepozdávalo.

„Tohle by mohl být královský palác,“ ukázal Ray na honosnou budovu zabírající celou jednu stranu náměstí.

Třípatrová budova, ozdobená sloupy, vlysy a sgrafity, byla opravdu pastvou pro oči.

„Oproti minulé zprávě se to tu opravdu značně zlepšilo. I lidi vypadají docela spokojeně.“ Markovy oči bloudily po náměstí. Hledaly Samuelem doporučený hostinec U modrého kulíšce. Měl to být nejhonosnější hostinec ve městě, tak drahý, že by i před tak významným turnajem měl být poloprázdný. Jeho ceny byly na takové výši, že si je mohl dovolit opravdu jen někdo.

„Támhle to je,“ ukázal prstem Ray přes náměstí zaplněné stánky a lidmi.

Mark Stone zaostřil zrak a opravdu uviděl pohupující se vývěsní štít, ale nedovolil by si říct, že je to onen hostinec. Výstavnost budovy a široký zdobný vjezd do ní však naznačovaly, že by mohlo jít o správný tip. Pobídl koně a opatrně se proplétal zmatkem, který tu panoval. Hluk byl skoro nesnesitelný, prodejci vyvolávali své nabídky, kupující smlouvali, nadávali, smáli se, hádali se... Prostě obvyklý sváteční trh ve velkém městě. Mark se trochu sklonil, aby se při jízdě průjezdem neuhodil do hlavy, a vjel na nádvoří hostince. Oproti náměstí tu bylo prakticky ticho. Jen zprava od hospodářských budov a stáji bylo slyšet ržání koně a od hlavní budovy se neslo nadávání kuchaře nešikovnému kuchťíkovi.

Mark Stone sklouzl z koně a předal uzdu přiběhnuvšímu koňákovi. Neudělal ani tři kroky, když z hlavní budovy vyšel dobře oblečený, vysoký, štíhlý muž. Na hlavě měl klobouk s vysokým dýnkem. Postavil se Markovi do cesty a řekl: „Pane, vidím, že jste šlechtic. Omlouvám se vám, ale jste si jistý, že se chcete zastavit v mém podniku?“ „Pokud jste Romano Prosi, tak bych s vámi rád projednal mé ubytování. Pokud ne, buďte tak laskav a zavolejte mi ho. Tento podnik mi byl doporučen a já nemíním ztrácet čas debatou s někým jiným než s majitelem.“

„Jak jsem již naznačil, pane...“

„Mark z Kamene,“ jen o centimetr sklonil hlavu Mark.

„...pane Marku, patří mi tento podnik. A jak vidím, jste dobře informován, takže předpokládám, že víte...“

51

„Vím všechno a přestává se mi líbit, že se zdržuji zde, a nikoli ve vaší vyhlášené jídelně,“ odsekl Mark Stone poměrně ledovým hlasem.

„Omlouvám se, pane,“ uklonil se podstatně hlouběji majitel. „Následujte mě.“

Vešli vysokými prosklenými dveřmi do jídelny, jejíž stěny byly obložené leštěným dřevem, z kterého byl vyrobený i vkusný nábytek.

Ray mezitím předal veškeré instrukce sluhům a vydal se za Markem.

Mark Stone již seděl u prostřeného stolu a popíjel rudé víno ze skleněného poháru. Majitel stál vedle něj a cosi spolu tiše domlouvali.

„...takže, abych to zopakoval,“ řekl trpělivým hlasem Mark, „jeden pokoj pro mne a jeden pokoj pro mého bratrance Raye. Zdržíme se tu minimálně do konce turnaje, možná trochu déle.“

Ray si sedl a nechal si nalít víno. Napil se. Uznale mlaskl a usmál se na servírku a tiše, aby nerušil jednání hned vedle, řekl:

„Docela slušné víno, ale myslím si, že máte ve sklepech i lepší, že ano?“

„Myslíte předloňský ročník?“ zeptala se servírka, naklonila se k Rayovi a nechala ho nahlédnout do lákavého výstřihu. Android Rayova typu byl vybaven nejen zpracovatelskou jednotkou, která dokázala na energii převést jídlo a pití, i když s nevalným procentem využití, ale byl vybaven vším, co muž má mít, tedy rostoucími vousy, umělým potem i přirozením.

Ray se usmál na dívku, z váčku vytáhl stříbrňák a nenápadně jí ho podal:

„To je pro vás, za radu, které víno si objednat.“ Dívka se trochu začervenala radostí a mince zmizela v jejím výstřihu tak rychle a obratně, že by si toho málem nevšimly ani elektronické Rayovy smysly. Vbrzku se vrátila s lahví vína a Ray ho ochutnal. Jeho analytická jednotka bleskově srovnala obsahy látek, a vzhledem k tomu, že se analýza rovnala pozemskému ročníku 93, který byl v ročenkách veden jako jeden z nejlepších, uznale mlaskl a usmál se na dívku. „Ještě jednou díky za radu.“

V té chvíli již Mark Stone dokončil jednání s majitelem podniku a dopil svůj pohár.

„Nalij si tohle víno,“ přistrčil mu láhev Ray.

Mark to udělal. Přivoněl, pak ještě jednou.

„Tohle je něco úplně jiného,“ vydechl. „Tamto nebylo špatné, ale tohle je přímo báseň,“ dodal, jakmile pokousal první doušek.

V tom okamžiku se otevřely dveře a do poloprázdného sálu vešel muž středních let, přibližně stejné postavy jako Mark. Měl šedivé dlouhé vlasy. Přes ramena měl přehozený dlouhý tmavozelený plášť. Majitel se k němu vrhl takovou rychlostí, že málem smetl dva stoly. Pomohl mu z pláště a Mark si všiml drahého oblečení, doplněného zlatým řetězem a několika prsteny.

„Jsem rád, že jste přišel Vaše Výsosti,“ hlaholil majitel na celý ztichlý sál.

Vedl svého hosta ke stolu, který stál přece jen kousek stranou od ostatních, a navíc ho mírně clonil paraván.

Král to není, pomyslel si Mark a podíval se na Raye.

Android zavrtěl hlavou a vytáhl jeden ze zlatěáků, které dostali od hraběte Samuela, a ukázal ho Markovi. Muž na nich zpodobený vypadal jinak.

53

Když běžela kolem nich servírka, která Rayovi doporučila víno, Mark na ni kývl. Mrkla na něj, že si jeho znamení všimla, a pokračovala v cestě. Jakmile odnesla džbánky vína hostům, kteří si je objednali, vrátila se k nim.

„Ještě jednu?“ dotkla se prstem skoro prázdné láhve.

Mark přikývl a naklonil se k ní.

„Kdo to je?“

„Koho myslíte?“ nepochopila ho okamžitě.

„Ten host, který teď přišel.“

„Ahá,“ usmála se, „to je hrabě Mangus, králův rádce. Vy ho neznáte?“

„Ne,“ zavrtěl Mark hlavou, „jsme zdaleka a v tomto království jsme poprvé. Kdyby se nekonal velký turnaj, asi bychom se sem ani nedostali.“

„Opravdu musíte být zdaleka, když jste o něm neslyšeli.“

„Slyšeli jsme o něm, ale neznali jsme ho,“ opravil ji Ray. „A nezapomeň na to víno.“

„Ano, pane,“ opět na něj mrkla a odběhla pro novou láhev.

„Všiml sis na něm něčeho zvláštního?“ zeptal se Mark Raye.

„Ani ne, jen měl zarazit jeho řetěz, přesněji řečeno to, co na něm visí.“

„Maltézský kříž,“ přitakal Mark.

„Jenže takové kříže se používají podle mých informací na šesti stech čtyřiceti dvou planetách. Dokonce i Romíšové na Glukorii je používají, a to jsou vodní tvorové, přesněji řečeno inteligentní sépie.“

„Asi máš pravdu. Budeš si muset asi zanést i Jiránií do toho seznamu.“

Ke stolu královského rádce přisedly dvě vyšňořené dámy, které určitě nebyly pracovníci tohoto podniku ani kteréhokoli jiného.

„Tohle budou šlechtičny,“ poznamenal Mark, když je viděl mizet za paravánem.

Ray mávl rukou a řekl:

„Co je nám do nich. Je to velký pán, a tak si může užívat.“

Natáhl ruku, aby dolil sobě i Markovi. V rohu, na malém pódiu, se usadila mladá dívka s nástrojem podobným citeře a vedle ní stařík s druhým nástrojem, který byl podstatně větší. Začali hrát. Oba nástroje vyluzovaly příjemnou mnohohlasou hudbu. Dívka začala zpívat a balada o vítězném tažení krále Viktoria proti Ramperům byla po skončení odměněna nejen bouřlivým potleskem, ale i sprškou stříbrňáků. Dokonce i rádce Mangus se na okamžik vynořil zpoza paravánu a hodil jí zlaták.

Dívka začala další píseň, tentokrát to byla milostná skočná o panně Charlottě a panoši Zdeňkovi. Byla úsměvná a Mark se přistihl, jak si poklepává nohou do rytmu.

Vtom se otevřely dveře a dovnitř vešel vysoký, tmavý muž s obnaženým mečem. Zamířil přímo k paravánu, a než stačil kdokoli cokoli udělat, odhodil ho stranou. Paraván udeřil o zeď a zpěvačka zmlkla uprostřed slova právě tak jako oba nástroje. Bylo slyšet jen popraskávání dřeva v krbu,

„Tak přece je to pravda, ty cizoložnice,“ zařval muž rozrušeně a přiskočil k jedné z žen, které seděly s Mangusem.

Uhodil ji do tváře takovou silou, že spadla ze židle a zůstala bezvládně ležet. Rádce seděl dál klidně u stolu a točil skleněným pohárem v prstech, jako kdyby se nic nedělo.

„Nechtěl byste si hrabě vyřizovat své domácí rozpory ně-

55

kde v ústraní domova nebo jinde? Nemusíte přece rušit slušné lidi,“ řekl nevzrušeně Mangus a podíval se rozruženému manželovi do tváře.

„Jste darebák, pane!“ zařval hrabě a sebral džbánec vína z Mangusova stolu a vychrstl ho rádcí do tváře.

„To se nám to pěkně rozjíždí,“ poznamenal Ray a nenápadně se natočil k oběma mužům.

Markovi bylo jasné, že pilně natáčí divokou scénu.

„Storemayi, tohle jste přehnal!“ vyskočil Mangus a tasil meč.

Odkopl stůl stranou a vrhl se na nepřítele. Oba byli dobrými šermíři, ale za chvíli bylo jasné, že Mangus získává převahu. Storemay se jen s námahou vyhnul několika záluďným ranám. V okamžiku, kdy se zcela náhodou dostal k možné ráně, neboť Mangus se nepatrně smekl po kusu dřeva, se probírala jeho žena z bezvědomí a uchopila ho za kotník. Storemay ztratil koncentraci, podíval se dolů a Mangus toho okamžitě využil. Bodl hraběte do břicha. Storemay pustil meč a chytil se za břicho. Nechápatě se podíval na velkou ránu, kterou mu způsobil protivníkův meč. Pak se zapotácel a padl k zemi. Přirazil k zemi hlavu své ženy, která se právě začala zvedat.

„To nemusel,“ zamračil se Mark Stone. „Mohl mu lehce vyrazit meč z ruky nebo ho zranit, ale tahle rána je smrtelná.“

Mangus se chladně podíval na nehybného nepřítele, vytáhl z kapsy krajkový kapesník, utřel do něj čepel svého meče a odhodil ho na zem. Otočil se ke strnulé ženě, která stále ještě seděla na židli s pohárem v ruce:

„Moje milá, měli bychom se přesunout pro dnešek někam jinam,“ řekl chladně a nabídl jí rámě.

Levičkou sáhl do kapsy kalhot, vytáhl odtud naditý vá-

56

ček a hodil ho strnulému majiteli podniku. Počkal, až mu sluha obleče plášť, a beze slova zamířil ke dveřím.

„Pěkněj parchant,“ vydechl Mark Stone a Ray jen souhlasně přikývl.

V té chvíli již sluhové odnášeli jak mrtvého hraběte Storemaye, tak i jeho ženu, tu však zřejmě jen k ošetření. Další uklízeli spoušť, kterou za sebou oba duelanti zanechali. Trvalo jen asi deset minut a nikdo by nepoznal, že se tu něco stalo. Oba muzikanti začali znovu hrát, avšak jak se zdálo, na milostné písně už dnes večer nebude nálada.

8.

„Ještě jsme nevypátrali nic, co bychom mohli hraběti Samuelovi sdělit jako náhradu za vydané peníze,“ konstatoval Ray, když seděli ve stanu určeném pro účastníky turnaje a dívali se otevřeným vchodem na další ze soubojů.

„To máš pravdu, ale všeho do času,“ oponoval Mark. „Jsme tu neznámí... No, po těch třech výhrách už nás asi trochu začali poznávat, ale jinak se nedostaneme do blízkosti krále a jeho dcery. O Mangusovi nemluvě. Stejně je zajímavé, že se tu za ty dva dny turnaje objevil jenom jednou, a ještě jenom na chvíli.“

„Třeba má jiné starosti,“ nadhodil Ray.

„Co tím myslíš?“

„Ona se tu objevila i Amélie jenom asi dvakrát. Ale je to krásná ženská. Ani se nedivím, že se do ní Roderigo zakoukal.“

„Hm,“ zamnul si bradu Mark. „Myslel jsem si, že se tu Mangus bude zdržovat víc. Dokonce jsem doufal, že se zúčastní turnaje. Vždyť je to vyhlášený válečník.“

57

„Zřejmě má jiné starosti,“ zopakoval Ray.

Královský herold vyvolal Marka, který s povzdechem vstal a dotáhl si řemínky brnění.

„Máš, doufám, nastavený opasek,“ znepokojil se Ray.

„Samozřejmě že mám,“ řekl Mark Stone a vyšel ven pod zářící slunce a modrou oblohu.

V turnaji už zbývali jen čtyři rytíři. Mark se vysoukal na svého koně, dnes již druhého, protože první by další utkání už nevydržel. Usadil se v sedle, opřel se o vysokou opěrku a převzal od Raye dřevec. Poplácal koně a pomalým krokem ho nechal dojít na konec arény. Jeho soupeř, mladý místní šlechtic, jel na své místo tryskem a zastavil koně tak prudce, že mu zpod kopyt vylétla fontána písku. Diváci to přivítali bouřlivým jásotem. Mark vypadal, jako by se mu chtělo spát.

Teprve když zaklapl přílbu, výraz v jeho tváři se změnil.

Soustředil se. Věděl, že zvítězit nad tímto soupeřem nebude jednoduché. Je to výborný jezdec, má pevnou ruku, dobrého koně a je nevyzpytatelný. Ani jediný souboj nevyhrál stejným způsobem. Dokázal útočit na štít, na hlavu, na tělo i na rameno. Mark se zamyslel a pak se usmál. Bude muset přimět soupeře, aby udělal to, co chce on.

Král dal pokyn a oba jezdci se rozjeli. Mark jen trochu přitáhl uzdu a mírně zpomalil. Pak mu poklesla ruka se štítem a naklonil hlavu k levému rameni. Vypadalo to, jako by ho cosi prudce zbolelo. Poté okamžitě všechno srovnal a jel dál. Mark Stone doufal, že mu jeho soupeř na tento trik skočí.

Mladík zamířil na Markovo rameno, jen slabě kryté štítem až do okamžiku, kdy se přiblížil soupeřův dřevec. Mark se vyklonil doprava a soupeř ho zcela minul, zato Stoneův dřevec, zapřený do úchyty, narazil do mladíkových prsou.

Dřevěný konec se rozletěl na kusy, ale rána vy-

58

hodila Markova soupeře ze sedla. Dopadl na zem s hlučným zařinčením zbroje.

Mark zastavil, sjel ze svého koně a spěchal k nehybně ležícímu soupeři. Než k němu doběhl, mladík se vzepřel na loktech a mátožně se posadil. Sundal si přílbu a nepříliš inteligentně se rozhlížel kolem sebe.

Mezitím k němu už doběhli jeho vlastní sluhové. Zvedli svého pána a ten širokým, kolébavým krokem připomínajícím potáčení opilce pomalu mířil ke svému stanu.

Mark se otočil ke králi a pozdravil ho. Viktorius povstal a zvedl obě ruce k nebi ve vítězném gestu. Teprve teď se dav, na okamžik zaražený rychlým koncem boje, rozeřval nadšením. Mark si všiml, že právě nyní dorazila do královské lóže i Amélie. Proto udělal pár kroků, aby se dostal blíž, sundal přílbu a v nastalém tichu vykřikl:

„Toto vítězství věnuji princezně Amélii.“

Další nadšený řev davu mu naznačil, že udělal dobře. Princezna byla mezi lidmi oblíbená.

* * *

Viktorius povstal a zvedl číši. „Připíjím vítězi rytířského turnaje Markovi.“ Napil se a pak se otočil k Markovi, který také povstal: „Nyní, před slavnostním tancem na počest boha Gluxena, promluví vítěz letošního turnaje.“

„Já bych chtěl poděkovat Gluxenovi za projevenou přízeň, protože kdyby tomu tak nebylo, určitě bych nevyhrál. Nyní bych ho však chtěl požádat o ještě větší přízeň, neboť jsem zdaleka a tancovat příliš neumím,“ sálem se rozlehl zadržovaný smích, „a tak ho moc prosím, abych příliš princezně neublížil.“

59

Mark postavil číši, otočil se k princezně Amélii, která seděla hned vedle, a uklonil se. Dívka půvabně vstala a zavěsila se do něj. Odkráčeli doprostřed sálu a hned začala hrát hudba. Mark Stone se narovnal a nakročil pravou nohou kupředu.

„Myslela jsem si, že to bude horší,“ usmála se poprvé Amélie, která byla do té doby smrtelně vážná.

„Vždyť mě také celé odpoledne mučil můj bratranec Ray a učil mě základní kroky, abych neudělal ostudu,“ zaculil se Mark Stone, přitiskl si princeznu pevněji k sobě a vykroužil prudkou otáčku.

Hudba se snášela od stropu a Mark zapomněl na okolí a těšil se z poddajného krásného těla, které se k němu důvěřivě tisklo. Když nastalo ticho, překvapeně a smutně se zastavil. Pak se vzpamatoval a s úsměvem odvedl princeznu zpět na její místo.

„Zřejmě jste Gluxenův oblíbenec,“ řekl tiše král a podrbl se na nose, aby nebylo vidět, že se směje. „Škoda že tu není Mangus, určitě byste se mu líbil, tak jako se líbíte mně. Chtěl jsem vám navrhnout, abyste se stal členem naší palácové gardy. Samozřejmě nikoli jako prostý voják, ale jako cvičitel...“

„Co se stalo vašemu rádci?“

„Je v Gluxenově chrámu a modlí se k němu. Jinak by tu určitě byl s námi. Doprovází totiž Amélii na každém kroku.“

Mark střelil pohledem po pobledlé Amélii, která se zatvářila, jako kdyby kousla do citronidu z Aragornu. Hudba začala hrát a Mark se k ní naklonil.

„Když dopadl můj první pokus o tanec tak úspěšně, mohl bych doufat v ještě jeden?“ požádal ji tiše.

„Bolí mě hlava,“ odpověděla princezna a toužebně se podívala k oknu.

„Možná bychom mohli vyjít do zahrady,“ navrhl Mark a byl nadšený, když ho uchopila horkou rukou a pevně stiskla. Vstali a zmizeli malými dveřmi, které vedly do chodby k zahradě. Viktorius se za nimi díval s nerozhodným výrazem ve tváři. Jakmile se ocitli mezi stromy, uchopila Amélie Marka za ruce a stoupla si proti němu.

„Mohu vás o něco požádat?“ řekla tiše, ale naléhavým tónem.

„Jsem vám kdykoli k službám,“ galantně se uklonil Mark Stone.

„Zabijte Manguse!“

„Cože?“ vyhrkl Mark a málem zapomněl zavřít ústa.

„Zabijte otcova rádce! Už dávno to není rádce, je to vládce naší země! Ovládl mého otce tak, že mu není schopný cokoli odepřít. Jste vynikající bojovník a jste možná jediný, kdo to dokáže. Nenávídím ho,“ vyhrkla nakonec.

Chvilí stála nehybně ve svitu obou měsíců, z nichž ten větší byl právě v úplňku. Pak se vrhla Markovi kolem krku a

horce mu šeptala do ucha:

„Když to uděláš, tak budu jenom tvá! Jenom tvá!“

Mark Stone stál jak solný sloup, protože něco takového se mu ještě v životě nestalo. Nedokázal jí odporovat. Objal ji a nadechl se k odpovědi. V tom okamžiku zakřupal písek pod nohama blížícího se člověka. Mark nepatrně pootočil hlavu, aby viděl, kdo si je to dovoluje vyrušovat, a ve stříbřitě postavě poznal Manguse. Rádce měl v očích smrt, když tasil meč. Mark odstrčil princeznu od sebe a před zákeřnou rádcovou ranou se zachránil jen skokem do strany. To už však měl svůj meč také z pochvy venku a zbraně do sebe začaly narážet.

„Za to, že ses pokusil svést moji snoubenku, tě zabiju,“ zachřel rozzuřený Mangus a znovu se vrhl do útoku.

61

„Nikdy jsem tvojí snoubenkou nebyla a ženou tvojí nikdy nebudu. To se radši zabiji!“ vykřikla Amélie vášnivě, až jí hlas přeskočil.

Mark bojoval soustředěně, protože jeho soupeř byl opravdu dobrý. Vyzkoušel na něj několik fint, které se naučil v Akademii a také od svého trenéra, ale nestačilo to. Byť s vypětím, leč úspěšně jeho útoky Mangus odrazil. Navíc, když hrot Markova meče narazil do Mangusova těla, sklouzl po něm jako po oleji.

„Má nějaké moc dobré brnění,“ pomyslel si Mark Stone, „nebo, že by měl ochranný opasek?“ usmál se v duchu svému vtipu.

Když se souboj protahoval, vytáhl Mangus z holínky dlouhou dýku s velkým košem, kterým zachytával Markovy útoky a sám ho napadal mečem. Stone měl najednou plné ruce práce, aby se ubránil. Dokonce mu musel dvakrát pomoci jeho opasek.

„Když to nejde technikou, mělo by to jít silou,“ pomyslel si Mark a dvěma krátkými švihy vedenými vši silou rozhodil protivníkovy ruce od sebe a dostal se prakticky až k němu. Udeřil soupeře košem svého meče do obličeje a s uspokojením slyšel, jak s chrupnutím mu zlomil nos. V tom okamžiku však přiběhli strážníci a odtáhli od sebe oba rozzuřené bojovníky.

Mangusovi crčela z nosu krev a pošpinila mu bílou krajkami zdobenou košili. Mark bleskově stáhl ochranné pole na minimum a obrátil se k přicházejícímu králi.

Viktorius šel majestátně. Zastavil se před Mangusem a řekl:

„Rádce! Čekal jsem, že přijdete za mnou se zprávami od boha Gluxena, a ne že budete vyvolávat spory s vítězem letošního turnaje!“

„Chtěl jsem onu smutnou zprávu sdělit nejdřív princezně,“ držel se Mangus za rychle otékající nos a krev mu protékala mezi prsty.

„Co se stalo?“

„Blíží se ohromné nebezpečí. Od východu,“ huhlal Mangus, ale jeho hlas byl zlověstný. „Gluxen mi dal jedinou radu. Je nutné pro tento rok obnovit dávnou tradici oběti královské dcery. Zítra o slavnosti musí vyplout lodice na moře. V tomto případě nebudou stačit obvyklé obětiny. Tentokrát v ní musí sedět královská dcera!“ Mangusův hlas sílil skoro až do řevu.

Marka někdo chytil za loket, a když se Stone otočil, zjistil, že to je Ray.

„To je darebák,“ zasyčel Mark Stone. „Když vidí, že ji nemůže dostat normálně, tak ji chce alespoň zabít!“

„Já si myslím, že tomu tak není. Podívej se na něj. Je do ní šílený, nechal by se kvůli ní i zabít. Ten člověk není normální. Nevěřím, že by ji chtěl nechat umřít na moři.“

„A i kdyby chtěl, tak my tomu zabráníme,“ zavrčel potichu Mark a pomalu následoval zdrceného krále Viktoria, kterého podpírala princezna Amélie. „Všiml jsem si, že ho prakticky není možné zabít.“

„Právě tak jako tebe,“ poznamenal Ray.

„Ten Maltézský kříž mi nejde z hlavy. Měli bychom se k němu podívat. Co když to není domorodec, ale...“

„To půjde těžko,“ Rayova skepse byla slyšet velmi dobře v jeho hlasu. „Jeho osobní garda je mu fanaticky věrná.

Nepozorovaně se do jeho komnat hned tak nedostaneme.“

* * *

Celá ceremonie se odehrávala v hrobovém tichu. Lidé měli Amélii rádi a její smrt jim připadala šílená. Jen nejstarší lidé pamatovali, jak jim jejich dědové vyprávěli, že když byla země v ohrožení, obětovaly se princezny, aby země byla zachráněna.

Mangus na tom však trval a nikdo si nedovolil mu odporovat.

Princezna šla z hradu až do přístavu pěšky hustým špalírem lidí, kteří v rukách drželi zapálené svíčky. Šla apaticky. Za ní šel, spíš se potácel, král, a kdyby ho sluhové nepodpírali z obou stran, zřejmě by nedokázal dojít až do přístavu.

Deset kroků za ním šel Mangus v černém plášti sahajícím až na zem. Na hlavě měl černý klobouk se širokou krempou, který mu stínil obličej, takže nebylo příliš vidět královským lékařem spravený nos a monokl pod okem. O dalších několika krocích zpět šla královna a další příbuzní. Mezi nimi byli i Mark a Ray.

„To není možné,“ vrtěl hlavou Mark. „Museli jí dát nějakou drogu.“

„Je to pravděpodobné,“ souhlasil s ním Ray. „Ale je to jedno. Loď vypluje na širé moře a jen Gluxen bude řídit její plavbu. Pokud se dostane ke břehu živá, může se vrátit domů, protože oni věří, že bohovi stačila její odvaha jako oběť. Pokud se nevrátí, vzal si ji bůh k sobě jako další manželku a to je obrovská čest pro krále. V každém případě je neštěstí odvráceno.“

Když dorazili k molu, na jeho konci se pohupovala na klidné hladině jednostěžňová loď, která by na Zemi byla počítaná mezi větší jachty, i když to byla jedna z největších lodí Charlisského království.

Byla natřená na bílo, na barvu smutku, ozdobená barevnými pentlemi, které povlávaly v mírném větru. Na její pa-

64

lubě stáli tři námořníci. U paty stěžně bylo připravené lůžko, na něž položili princeznu a připoutali ji k němu. Poté loď odvážali a námořníci ji vyvedli na moře. Bylo slyšet jen šumění větru a moře. Jediný, nepříliš silný hlas velekněze boha Gluxena prozpěvující jakousi litanii, nemohl rozehnat hluboké ticho.

Námořníci připoutali kormidlo a přesedli do malého člunu. Vraceli se zpátky.

Mark se tázavě podíval na Raye. Android vypadal zamyšleně, pravdou však bylo, že si promítal na displej oka informace, které mu vysílala štěnice umístěná na princeznině lodi. Najednou sebou škubl, obrátil obličej k Markovi a tiše řekl:

„Nejsem jediný, kdo tam má umístěnou štěnici. Projel jsem jen tak z povinnosti všechny vlnové délky a zachytil jsem další vysílání.“

„To jen potvrzuje naše podezření, které se týká králova rádce.“

Průvod se otočil a král s doprovodem se vracel do hradu. Mark s Rayem nenápadně průvod opustili a zůstali stát mezi lidmi lemujícími vyčištěnou cestu, která měla být pro Amélii tou poslední.

„Ty budeš sledovat Manguse a já se vypravím na moře, jakmile to jen trochu půjde a přivezu princeznu zpátky,“ řekl Mark a tak stvrdil to, co bylo domluvené již dříve.

* * *

Malá pětimetrová plachetnice s jedním stěžněm a trojúhelníkovitou plachtou brázдила klidnou mořskou hladinu.

Tmavorudé slunce se již pomalu nořilo do mořských hlubin. Mark Stone seděl u kormidelní páky a pozoroval malý přístroj, který mu ukazoval směr pohybu princezniny lodě. Pohvizdoval si a bylo mu dobře, jen starostlivě pozoroval oblohu, nebyl si úplně jistý počasím. Blížil se však k princeznině lodi, neboť byl dobrým jachtařem.

Když se objevila plachta lodi, na níž byla uvězněna princezna Amélie, stejně se mu ulevilo. Moře je vždycky zrádné, zvláště na cizí planetě. Jak byl soustředěný na co nejlepší využití mírného větru, přehlédl přibližující se výsadekový modul. Až svištění nad hlavou ho upozornilo na to, že se něco děje. Zvrátil hlavu a údivem mu poklesla čelist.

Kulovitý záchranný modul prolétl nad ním ve výši dobrých sto padesáti metrů. Jeho pilot však Markovo plavidlo evidentně přehlédl, vzhledem k tomu, že světle zelená byla nejen loď, ale i její plachta. Nemohl to být Ray, protože jejich výsadekový modul měl na boku namalovaný emblém jejich lodi, a co hlavně, byl to úplně jiný typ.

Modul pokračoval směrem k princeznině lodi a přistál v její blízkosti. Mark Stone vytáhl dalekohled z pouzdra a jakmile zahlédl postavu, která se vynořila z modulu, zaskřípal zuby.

Byl to Mangus!

Po chvíli se modul vznesl a na mořské hladině se nyní už pohupovala jen prázdná princeznina loď. Za pár okamžiků se na ní objevily plameny a dřevěné plavidlo vzplálo jako vích. Ohnivé jazyky šlehalo do výše a netrvalo ani deset minut a po jachtě, ještě před chvílí hostící Amélii, nezbyla na hladině ani stopa.

Mark sledoval odlétající výsadekový modul, který vystoupal opět do cestovní výšky a zamířil k obzoru. Zběžně se podíval na mapu a bylo mu jasné, že nemíří zpět, ale naopak spíše ke druhému světadílu na Jiránii, nebo nějakému ještě neobjevenému ostrovu.

Přijímač, kterým ještě před chvílí sledoval princezninu loď, zablikal. Mark Stone přepnul na chráněnou frekvenci a uslyšel Rayův hlas:

„Marku, Mangus mi zmizel v podzemí hradu, kam jsem ho nemohl sledovat. Než jsme se dostali do hradu, podařilo se mi nasadit mu štěnici. Podle ní opustil území hradu nějakou podzemní chodbou a pak mi zmizel z obrazovky. Musel se skrýt v nějakém dobře odstíněném prostoru.“

„Vím, kde je,“ řekl hořce Mark Stone, ale pak se mu do hlasu vloudila naděje, „viděl jsem ho ve výsadekovém modulu. Vzal princeznu z lodi a odlétl směrem k druhému světadílu. Vracím se zpátky.“

* * *

Mark s Rayem seděli ve svém pokoji v hostinci a vyhládlý Mark doplňoval jak tekutiny červeným vínem, tak i vydanou energii pečením z hadopuse.

„Dozvěděl jsem se od sluhy krále Viktoriuse, že Mangus občas zmizí na několik dní, někdy i týdnů a pak se vrátí zpátky jakoby nic. Nikdy se nikomu nesvěřil, kde tu dobu tráví,“ řekl Ray.

„Je to jasné,“ zammul si bradu Mark Stone. „Někde tady na Jiránii je tajná základna lidí z Pozemského svazu, kteří tu nemají co dělat. Velitel Skobryski na to přišel, a to se mu stalo osudným.“

„Jaký dosah má štěnice, kterou jsi nasadil Mangusovi?“

„Dva tisíce kilometrů. Ale nesmí být stíněná. Pokud si sundá plášť a nechá ho v modulu, nebude nám nic platná.“

„Hm,“ zabručel zklamaně Mark Stone, „nebyli jsme jediní, kdo nasadil do princezniny lodě štěnici. Naštěstí si mě nevšiml, když nade mnou přelétal a díky tomu, že princezninu loď spálil, neměl by vědět ani o naší štěnici.“

„Pokud nezachytil její vysílání. A mimochodem, pokud si nevšiml tvého opasku,“ poznamenal Ray.

Mark sklonil hlavu a podíval se na svůj ochranný opasek, pak se usmál.

„Naštěstí je tohle poslední model, který je venku jenom půl roku.“

„A vypadá jinak než předchozí,“ doplnil Ray. „Být tebou, nespolehal bych na to. Mangus sice může být ukolébán středověkou civilizací, ale velitel Skobryski tady nebyl zase až tak dávno a náš příjezd z daleka se až příliš podobal jeho...“

„V každém případě máme dvě možnosti,“ přemýšlel nahlas Mark Stone. „Buď zůstaneme tady a počkáme, než se Mangus vrátí, nebo se pokusíme najít ho.“

„Pravděpodobnost, že se vrátí, se rovná osmdesáti šesti celým devadesáti jedné desetinné procenta. Pravděpodobnost, že ho najdeme na druhém světadíle, je dvacet tři celých sto třicet tři tisíciny procenta.“

„Z toho vyplývá, že ho půjdeme hledat,“ rozhodl se Mark a Ray jenom zakroutil hlavou.

„Jak to myslíš? Daleko pravděpodobnější, že ho znovu objevíme bude, když tu na něj počkáme.“

„Za předpokladu, že ho nenajdeme na druhém kontinentě, vrátíme se sem. Tím se pravděpodobnost zjištění toho, co potřebujeme vědět, jen zvýší.“

„Hm, tuto variantu jsem nepočítával,“ přiznal Ray. Navíc můžeme se pokusit provést důkladnější skenování druhého světadílu. Třeba se nám podaří najít jeho modul, či nějaký jiný sem nepatřící „artefakt“, doplnil Ray.

68

9.

Přistávací modul měkce dosedl na jižní kontinent. Bylo k večeru a mýtiny, na níž přistáli, nebyla daleko od opevněného městyse na mořském pobřeží, které bylo tím největším osídleným místem, jež objevili při průzkumu kontinentu. Bylo tu několik dalších, ale ta Ray vyhodnotil jako méně důležitá. Také kočující kmeny lovců a pastevců zatím nechali stranou. Ray vešel do pilotní kabiny, kde Mark Stone studoval mapu okolí.

„Žádná stopa po Mangusovi, ani po výsadečkovém modulu.“

„To nevadí. Stejně v rámci mise musíme provést kontrolu i tady. Nicméně mě vyvádí z míry ta magnetická anomálie v blízkých horách,“ ukázal na pohoří, které se zvedalo do výše jeden a půl tisíce metrů, několik kilometrů od pobřeží a chránilo tak místní obyvatele před nepřáteli.

„Může to zrovna tak dobře být neobjevené ložisko železné rudy,“ konstatoval Ray a podal Markovi jeho oblečení.

„To si myslíš, že tady budou chodit v kožešinách,“ zakroutil hlavou Mark Stone, „když tu mají města?“

„Před padesáti lety tu většina lidí v kožešinách chodila,“ řekl rozhodně Ray.

Mark tedy s povzdychem na sebe natáhl kožené kalhoty, hrubou halenu, opásal se opaskem a nastavil ho na průměrnou ochranu. Přes sebe přehodil kožešinovou bundu se srstí dovnitř. Měla kapuci, kterou poručík měl hozenou na záda. Na záda si připevnil lehký, avšak dobře nabroušený translitový meč, jehož povrchová úprava napodobovala bronz, v dřevěné pochvě. Do vysokých kožených bot si zasunul dýku. Ray vypadal podobně.

„Taky jsi mohl udělat na halenu nějaké vyšívaní, aby vypadala líp.“

„Muži tady nic takového nenosí. Ale pro tebe mám ještě jednu věc,“ Ray vyšel z kajuty a vrátil se s koženým brněním a kovovou přilbou.

„Neměl bys ji nikomu půjčovat, protože jinak budou nepřijemné otázky, proč je tak lehká a odolná.“

„Předpokládám, že zavazadla poneseš ty, jako můj sluha,“ poznamenal Mark Stone, když viděl kupu věcí, která se nahromadila u východu z modulu.

„Jako vždycky všechno odneseme my, androidi,“ teatrálně si povzdychl Ray a rozhodl rukama. „Co mi zbývá. Až najdeme nějaké zvíře, které se s tím potáhne, tak se mi uleví. Takhle si budu namáhat mechaniku svého těla a vybíjet zbytečně baterie.“

„Mechaniku máš novou, tak ať se ti zaběhne,“ mávl Mark Stone přezíravě rukou.

Vyšli z modulu ven, Ray naskládal na záda většinu zavazadel, které tvořilo hlavně Markovo brnění, podobná, leč lehčí ochrana pro Raye a navíc nějaké zbraně. Něco přece jen zbylo na Marka a ten si s hlubokým, nešťastným povzdycháváním přehodil poslední ranec na záda.

Dveře modulu se tiše zavřely, jejich přepravní prostředek se vznesl k obloze a vbrzku v ní zmizel.

„Tak za hodinu je na Merkuru,“ řekl Mark.

„Za hodinu šestnáct minut a dvacet pět vteřin,“ opravil ho android.

Mark mávl rukou a vydal se na cestu. Pochodovali vyšlapanou pěšinkou, která vedla z mýtiny, kde přistáli, směrem k nejbližší vesnici. Bylo nad ránem, padala rosa a vzduch byl syrový a chladný. Na nebi už nebyl ani jeden měsíc. Mark přestal žehrat na kožené a kožešinové oblečení. I ostré tempo, které nasadili, mu pomáhalo udržet si tělesnou teplotu. Od úst mu stoupala pára, kterou bylo vidět v kalném ranním šeru.

* * *

Vyšli na kraj lesa a před nimi se objevilo mírně zasněžené sklizené pole. Neobcházeli ho, namířili si to napříč, za nimi zůstal řetěz tmavých stop. Vesnice se před nimi objevila v mělkém údolí, jímž protékala malá, dravá říčka, kterou ještě noční mráz nedokázal spoutat. Chalupy, napůl zapuštěné do země, vypadaly jako boule na povrchu země. Z komínů sem tam stoupaly řídké sloupy světlého dýmu.

Ray zamířil k největší chalupě, když se předtím podíval na Marka, a ten jeho výběr odsouhlasil pohledem.

Najednou se Ray zastavil a prudce se otočil. Mark ho napodobil a reflexivně sáhl dozadu pro meč. Udělal dobře. Po jejich stopách se blížilo šestinohé zvíře velikosti vzrostlého medvěda. Mělo dlouhou, chuchvalcovitou, zrzavou srst. Zavalité tělo končilo dlouhým ocasem, který měl na konci čtyři ostré bodce. Hlava zvířete byla masivní, čtverhranná se silnými čelistmi ozbrojenými ostrými zuby. I velké uši mělo porostlé srstí, tentokrát však krátkou.

„Lamperiodomus,“ křikl Ray do větru, „místní obdoba tygra z pozemské minulosti.“

„Největší místní dravec,“ odsouhlasil Rayovi jeho identifikaci Mark, který si zvíře zapamatoval z hypnovýuky vcelku dobře. „Myslel jsem si, že by v této době už měl spát.“

„Ještě je brzy, jsme na severu a tady ještě zima pořádně neuhodila,“ vysvětlil Markovi důvod Ray.

Mark Stone neodporoval. Dobře věděl, že encyklopedickým vědomostem androida nemůže konkurovat. Raději se soustředil na přibližující se zvíře.

„Je už dost starý,“ ukázal Ray, který odhodil zavazadla za sebe na zem a stál Markovi po boku s obnaženým mečem, lysiny na bocích lamperiodoma. „Asi nestačil nalovit dost masa a nepřežil by zimní spánek.“

„Tak to my mu ho nedopřejeme,“ zahlaholil Mark, který se těšil na souboj s obávaným dravcem.

Dravec se na okamžik zastavil, když zjistil, že si ho kořist všimla a nemínil utíkat, otevřel tlamu a mocně zařval. Znělo to jako troubení lesního rohu. Byl to jasný tón plný síly, vzteku a bojovnosti. Jen někde v pozadí bylo možné zaslechnout i strach, protože starý lamperiodomus už znal, co je to porážka a hlad.

Oba muži se rozestoupili od sebe, aby je dravec nemohl napadnout najednou. Lamperiodomus se rozhodl pro Raye, což

byla chyba. Skočil z dobrých patnácti metrů na svou kořist a doufal, že ji tím překvapí. Překvapen však byl on sám. Na místě dopadu nestála kořist, ale byla tam jen tvrdá země. Ray už v té době byl o metr stranou a bodl dravce do boku. Lamperiodomus však pokračoval v pohybu kupředu a Ray se tak dostal do nebezpečné blízkosti ostnatého ocasu. Jen bleskurychlý pád na zmrzlou zem ho uchránil od poškození. Mark využil lamperiodomova překvapení, přiskočil k němu z druhé strany a bodl ho mečem. Rychlý pohyb dravce mu ho však vytrhl z ruky. Mark nelenil a vyskočil mu na hřbet. Jednou rukou se pevně chytil dlouhé zcuchané zrzavé srsti a druhou bodal lamperiodoma do krku rukou, v níž třímал dýku. Dravec se rozběhl po poli dlouhými skoky a snažil se ho shodit.

Z velké chalupy vyběhli tři muži, jen nedostatečně oblečení, ale v rukách třímali poměrně dlouhé oštěpy s bronzovými hroty, které měly zpětné háčky, aby způsobily větší zranění.

Mark bodl lamperiodoma asi třikrát nebo čtyřikrát do krku a po každém skoku jen pevněji stiskl koleno boky mohutného dravce. Z ran vytékala krev, ale nezdálo se, že by to dravce nějak příliš oslabilo. Když lamperiodomus skočil stranou, Mark málem sletěl na zem. Byli na kraji pole a dravec vztekale švihl ocasem a zasáhl stromek, který odletěl, jako kdyby ho smetla jarní víchřice. Mark Stone pustil dýku, kterou měl připoutanou koženým očkem k zápěstí, a uchopil oběma rukama zcuchanou srst na hřbetu zvířete. Jakmile opět chytil rovnováhu, zařval nadšením a lapil elegantním pohybem znovu do ruky dýku. Tentokrát se pokusil bodnout zvíře do oka, a to se mu povedlo.

Lamperiodomus ohlušivě zařval, tentokrát to už ale bylo chraplavé, protože krev stékající do plic mu zalila hlasivky.

Vyskočil do výše a převálil se na bok. Marka to vymrštilo vzhůru, tentokrát neměl nejmenší šanci udržet se na lamperiodomových zádech. Proletěl vzduchem dobrých deset metrů, udělal několik přemetů, a když dopadl na zem, ještě se několikrát převálil. Bylo jen štěstí, že si nevrazil dýku do vlastního těla.

Než se sebral ze země, přiběhli k pomalu se zdvíhajícímu dravci jak Ray, tak i obrovský, prakticky nahý, kromě bederní zástěrky, bojovník. Ray skočil šipku a vrazil do lamperiodoma meč takovou silou, že zbraň projela dravcem naskrz. Bojovník přibodl zhora oštěpem dravcův krk k zemi a skočil mu na hlavu. Obě zranění musela být smrtelná, protože obrovský dravec sebou už jen několikrát škubl a zůstal mrtvý ležet.

Ray vytrhl z lamperiodoma svůj meč, vzápětí i Markův a rozběhl se k Stoneovi. Ten seděl na zasněžené zemi a šťastně se usmíval jako mimino.

„To byla jízda, co?“

Ray bleskurychle pohledem zkontroloval jeho stav, a pak se rozběhl pro zavazadla. Bojovník sledoval uznalým pohledem Marka Stonea, který se nakonec dokázal zvednout na nohy a nejistým krokem přijít ke skolenému dravci. Mezitím k nim doběhli i další dva lovci.

Vrhli se k Marku Stoneovi a radostně ho poplácávali po ramenech. Mark se usmál, a pak řekl:

„Neměli bychom ho stáhnout?“

„To udělají ženy,“ mávl rukou obrovský bojovník, který se postavou docela podobal generálu Khovovi.

Jen neměl šikmé oči a lysou hlavu. Naopak, hřiva jeho vlasů byla úctyhodná, právě tak jako vousy. Poněkud páchl, ale Mark si řekl, že na to si bude muset urychleně zvyknout, což mu nedělalo takové problémy, protože na druhém kontinentě to bylo jen o málo lepší. Oba bojovníci převrátili zabité zvíře a vytáhli z druhé strany náčelníkův oštěp.

„Jak se jmenuje?“ zeptal se Stonea náčelník a díval se přitom na něj přísnými tmavými očima.

„Mark,“ řekl poručík a mírně sklonil hlavu.

„To není správné jméno pro takového bojovníka,“ zavrtil náčelník hlavou. „Od nynějška jsi Jezdicínarinnovi. To je správné bojové jméno. Ještě nikdy jsem neviděl někoho sedět živému rinnovi na zádech.“

Ray složil zavazadla na zem vedle padlého zvířete. Rozebrali si je bojovníci a zamířili k velkému domu, z něhož před chvílí vyběhli.

„Já jsem náčelník kmene Vodních bojovníků a mé jméno je Rareich. To byli moji synové,“ ukázal na odcházející bojovníky.

Opravdu se mu trochu podobali, i když do jeho mohutnosti jim ještě hodně scházelo. Byli to ještě chlapci.

„Jsem rád, že tě poznávám, náčelníku.“

„Zvu tě do svého příbytku,“ Rareich se narovnal a položil ruku na srdce.

Z domu vyběhlo několik lidí, zahalených do kožešin, a teprve když přiběhli blíž, Mark Stone zjistil, že jde o ženy.

Obklopily mrtvého lamperiodoma a za chvíli ho už nesly k domu. Náčelník ostře sledoval okolí, snad si nebyl jistý, že tu není ještě nějaký jiný nebezpečný tvor. Všichni tři muži se posléze rozvázně vydali k domu, z jehož komína nyní už stoupal silný sloup kouře. I z ostatních domů, roztroušených po březích říčky, vyšli ven muži ozbrojení kopími.

Náčelník jen mávl rukou a zařval:

„Zabiják je mrtev a zabil ho bojovník Jezdicínarinnovi. Dnes večer budeme slavit vítězství a hovořit.“

Muži pokývali hlavami, většina z nich pohlédla na stále ještě kalnou ranní oblohu a šli dospat přetržené sny.

* * *

Mark zvedl dřevěný, vyřezávaný pohár, v němž bylo zkvašené kumysí mléko tak prudce, až trochu vyšplácho do ohně, kolem něhož muži seděli. Bylo tu všech sedmáct dospělých bojovníků vesnice. V koutech se krčili mladíci, kteří ještě neměli právo na to zasednout do kruhu mužů a mezi nimi se pohybovaly Rareichovy ženy, které přinášely pečené maso, placky a hlavně džbánky kumysího mléka.

„Marku,“ zašeptal Ray, „dej si pozor, má to dobrých patnáct procent alkoholu.“

„Co říká tvůj druh?“ otočil se na Marka Rareich.

„Že ti moc děkuje za pohostinnost, a je rád, že jsem nezapomněl na úlitbu bohům,“ naznačil rozlití kumysího mléka za úmyslné Mark Stone. „Neumí váš jazyk, jenom já jsem se naučil mluvu lidí.“

„Je dobré, že nezapomínáš na bohy,“ zaskuhral postarší bojovník, jehož tvář byla poznamenaná pěti hlubokými jizvami. Mark se už dovtipil, že stařešina tu zastává pozici místního šamana.

„Můžeš nám říct, odkud vedou tvé kroky a kam? Pokud to ovšem nezakazuje tvá přísaha,“ řekl klidným hlasem Rareich. „Jsme bojovníci z dalekého jihu a slyšeli jsme o velkém městě na pobřeží. Náš kmen je mrtev. Válku s Blátivýma nohami jsme sice vyhráli, ale většina zbylých dětí a žen zemřela v zimě, neboť zbylí bojovníci v době, kdy jsme my dva byli na lovu, zahnali na útes stádo mamentů. Jenže ti je napadli a všechny zabili. A my dva jsme nedokázali ženy a děti uživit. Byla příliš tvrdá zima.“

Muži sedící kolem ohně pokývali hlavami. Takové případy znali.

„A tak jsme se vydali do města, o němž jsme slyšeli, že tam mohou dva dobří bojovníci dostat dostatek jídla a pití.“

„To je pravda,“ uznal Rareich, „ale také je pravda, že tam vládne Bohatur pevnou rukou a jen málo svobodných bojovníků je ochotno mu sloužit, i když se u něj nemají špatně. Každý rok vyráží na výpravy za zlatem a nejčastěji míří k severním ostrovům. Já jsem byl ve městě skoro celý rok, v době, kdy tam vládl jeho otec. Ale pro muže je život tady daleko lepší.“

76

Souhlasné zahučení bojovníků přehlušilo nesouhlasné zašumění mládeže, kterého si všiml Ray.

„Tohle je jen naše území, zem je tu úrodná, ženy dokážou vypěstovat dostatek jídla pro všechny a zvěře je v okolních lesích také dost a dost. Nejbližší kmeny jsou mírumilovné, však si mezi sebou vyměňujeme ženy,“ zachechtal se Rareich, „a je jich tu dost. Nechtěli byste tu zůstat raději s námi? Takové dva bojovníky bychom uvítali v našem středu,“ Rareich se zkoumavě a s očekáváním díval na Marka Stonea.

„Není to špatná nabídka, náčelníku,“ přejel si Mark Stone bradu, „ale my jsme se rozhodli, že dojdeme do města. Neuraz se, ale muž musí plnit své slovo, i když je dal jen sám sobě. Ale je možné, že se sem vrátíme, a pak bychom tvoji nabídku znovu zvážili.“

„Chápu tě a ctím tě za to,“ řekl vážně Rareich a Markovi na okamžik bylo stydno za lež, kterou právě čestnému náčelníkovi řekl.

Pak nad tím mávl rukou, protože si uvědomil, že mu stejně nic jiného nezbývalo.

„Když si člověk zvykne na ten smrad nemytých těl, bylo by nám tady asi docela dobře,“ ušklíbl se v duchu Mark Stone.

„Docela bych s tebou souhlasil, ale na Zemi také není špatně,“ řekl Ray.

„A teď budeme pít na oslavu hrdiny Jezdicího narinnovi, který zabil nestvůru, která tak dlouho tyranizovala naši vesnici. Vzpomeňte na Jeskuli, Petrasku a Normilu, které roztrhal, i na statečného Bezruký, který je bránil. Je pryč a my tady nyní budeme žít v klidu a míru.“ Rareich zvedl číši vzhůru, a pak ji vypil najeden zátah.

Všichni ho napodobili.

Uvnitř bylo teplo, oheň uprostřed obytné místnosti ji vyhřál, takže tu nyní muži seděli na kožešinách jen v bederních zástěrkách. Ženy, které je obsluhovaly, a Rareich jich měl pět, když nepočítáme dvě skoro dospělé dcery, právě tak. Markovi dělalo potíže uklidnit své rozpálené tělo, protože minimálně dvě z nich byly velmi pěkné.

* * *

Bylo už hluboko po půlnoci, když se muži postupně začali vytrácet, nebo si je odváděly jejich ženy. Některé také nenápadně upijely ze džbánu a nebyly nejstřízlivější. Rareich se už před chvílí stáhl se svou nejstarší ženou do vedlejší místnosti a odtud se ozývaly zcela jednoznačné zvuky.

Mark se kolébavě zvedl, také na něm se podepsalo několik džbánek kumysího mléka. Zamířil ven, aby si ulevil.

Když se vracel, zahlédl, jak si jedna z Rareichových dcer odvádí Raye do své komůrky. Android ji postrčil před sebe a otočil se k Markovi.

„Nesmíš je odmítnout,“ zašeptal, „byla by to smrtelná urážka.“

A zmizel za dveřmi.

Mark pokrčil rameny a zamířil do malé místnosti, kterou měli vyhrazenou s Rayem. Už se mu klížily oči, a tak si málem ve tmě, kterou nedokázala rozehnat jedna malá lojová svíčka, nevšiml, že kožešiny, které mu dnes měly nahradit postel, nejsou prázdné. Až zachichotání, když odhrnul kůži a ve tmě se zaleskla dvě nahá ženská těla, ho upozornilo, že není sám. Byla to jedna z Rareichových žen a druhá dcera, které tam na něj čekaly. Mark na okamžik zaváhal, ale pak si vzpomněl na Rayova slova a pomyslel si:

„Pro zdárný výkon služby je nutné se i obětovat.“ Vklouzl pod dobře vydělanou kožešinu lamperiodoma a přetáhl ji přes sebe.

* * *

Rareich stál vedle vysokého hnědáka, na němž seděl Mark a hleděl vzhůru.

„Pojedete po téhle stezce a až narazíte na křížovatku čtyř cest, v jejímž středu bude kůl s nabodnutou lamperiodomovou lebkou, tak se dáte doprava. K večeru byste měli být ve vesnici kmene Hadích lidí. Pozdravujte ode mne náčelníka. Je to můj příbuzný,“ poplácal po zadečku manželku, která strávila dnešní noc s Markem. „To je jeho dcera.“

„Rád to udělám,“ usmál se Mark a koleny pobídl koně. Ray se k němu připojil na šlachovitém grošákově. Oba koně Mark zaplatil zlatými plíšky a třemi šňůrami provrtaných ulit, kterých si místní cenili daleko víc než zlata.

10.

Mark zastavil koně na kraji lesa a dlouze si prohlížel horu vzpínající se k nebesům. Ray se k němu připojil.

„Stezka vede dál,“ řekl android.

„Já vím, ale neměli bychom počkat na noc, a teprve potom se vydat na průzkum?“

„Kdyby to bylo to, co očekáváme, tak bude místo daleko víc hlídané, než nyní,“ řekl Ray.

„Máš pravdu, tak nás to učili v Akademii,“ souhlasil Mark.

„Hm,“ zabručel Ray, „jenže moje senzory daleko spíš zaznamenají všechna možná záření v noci, kdy ochranná pole budou zapnuta, než nyní. Ale jak myslíš.“

Pobídlí koně a vydali se dál po stezce klikatící se vzhůru k sedlu, které vypadalo, jako kdyby umožňovalo přechod na druhou stranu hor. Mark se cestou ještě několikrát přesvědčil, že jsou na správném místě. Když vystoupali do třetiny úbočí, stezka se rozdvíjovala. Odbočka vlevo vedla jednoznačně k průsmyku a druhá cesta mířila kamsi po vrstevnici. Mark se vydal po ní a Ray ho následoval. Bylo chladno a ve vzduchu se objevovaly první sněhové vločky. „To je dost brzy, hrome,“ zaklel Mark. „Je teprve začátek podzimu.“ „Vždyť také hned roztávají a navíc jsme ve výšce dva tisíce tři sta šest metrů nad mořem,“ konstatoval Ray. „To mě moc nezahřeje,“ objal se kolem ramen Mark. „Dole ve vesnici bylo líp,“ otočil se Mark v sedle a zadíval se do dálky, jako kdyby mohl vidět vesnici náčelníka Rareicha. Bylo nádherné, jasné počasí. Bezvětří a temně modrá obloha. „Měl by ses namazat, nebo se spálíš,“ řekl Ray a popojel blíž s rukou ve vaku, v němž šátral. „To není potřeba,“ mávl rukou Mark. „V životě jsem se nespálil.“ „V životě je vždycky všechno jednou poprvé,“ poznamenal hlubokomyslně Ray. Mark se na něj zkoumavě podíval. Dost často ho Ray překvapoval. Kdyby si nebyl jistý, že androidi nemají city ani smysl pro humor, tak by byl schopný uvěřit tomu, že všechny tyhle vlastnosti Ray má v plné míře.

* * *

Stezka končila u ústí jeskyně. Mark sklouzl ze sedla a zamířil ke vchodu. V ruce měl meč a byl napjatý. Když vešel dovnitř, zastavil se. Před ním se rozprostírala jeskyně táhnoucí se do hloubi hory. Čekal, až si jeho oči zvyknou na šero a dočkal se toho, že se Ray s planoucí pochodní zastavil za ním. Zlostně zamručel, byl našťvaný, že ho to nenapadlo, ale pak si pochodeň od Raye vzal a pokračoval v cestě. „Tohle je přírodní jeskyně,“ konstatoval android. „A mé senzory zaznamenávají silný výskyt kovů všude kolem. Lidé tu bývali, ale vypadá to, že už je to dost dlouho. Ta ohniště jsou hodně stará.“ Mark došel ke stěně, v níž bylo vidět tmavý otvor. „Tohle je ale umělé,“ poznamenal, když si pořádně posvítíl na stěnu, na níž bylo jasně vidět stopy dlát. „Je,“ kývl Ray. „Ale podívej, tady je ještě zbytek docela mohutné žíly magnetitu. Tak proto tady lidé byli...“ „Hm,“ kývl Mark hlavou. „Zřejmě se pak žíla ztratila někde v hloubi skal a tohle je pro ně prakticky nepoužitelné.“ „Prozkoumám ještě zbytek jeskyně,“ nabídl se Ray. „Dobře, a já sem zavedu koně. Dnes tu přespíme a zítra se vrátíme na cestu do Bohaturova města.“ „Dobře,“ souhlasil Ray.

* * *

Přijeli k dřevěné hradbě vytvořené ze zaostřených kůlů, nad nimiž přechívaly hlavy strážných. Brána byla zavřená, vzhledem k tomu, že slunce už z větší části zapadlo za obzor. Mark se otočil, podíval se na kopec, který právě vyjeli, a podrbal se na hlavě.

81

„Pokusíme se dostat dovnitř, nebo počkáme do zítřka?“

Ray mávl rukou směrem k pobřeží:

„Myslím si, že tahle stezka vede k nějakým domům a nemusíme se cpát do hradiště, když evidentně dnes už žádnou návštěvu nečekají.“

Mark Stone kývl a pobídl koně. Netrvalo dlouho a dojeli k několika chatrčím, které se tiskly k úbočí kopce. Z komínů stoupal kouř a vinul se podle vysokých jehličnanů, kterými byl zarostlý celý kopec.

„Ne že by se mi chtělo přenocovat v něčem takovém,“ ohrnoval nos Mark Stone. „Bude tam na můj vkus příliš mnoho breberů s ostrými kusadly.“

„Ale na druhou stranu tam také bude dost lidí, kteří na tebe zítra podají reference Bohaturovi.“

„To je pravda,“ uznal Mark a v té chvíli dojeli k nejrozlehlejší budově.

Nebyla vysoká, možná právě proto, že byla napůl zapuštěná do země. K jezdcům odtamtud doléhal hlas mužských hlasů. Mark Stone seskočil z koně a hodil uzdu Rayovi.

„Tak já se postarám o koně,“ povzdychl si android. „Jen se nezapleť do nějakého problému, než přijdu.“

„Ty tvé vtípky mě přestávají bavit,“ odsekl Mark a mávl pohrdavě rukou.

Sešel po několika kameny vyložených schůdcích a otevřel dveře. Z místnosti před ním se vyvalil pach zpocených a nemytých mužských těl, zkvašeného piva a pečené. Mark se zastavil, aby jeho oči přivykly přítomnosti osvětlované pouze několika loučemi. Na kozách u vchodu do kuchyně stál rozměrný sud, z něhož mohutný zrzavý hostinský čepoval tmavé pivo.

Mark došel k dlouhému stolu a posadil se na lavici. Opřel

82

se zády o stěnu a přivřel oči. Byl unavený. Probrala ho až rána holbou o stůl, již třásl hostinský. Pivo vyšplíchlo na desku, kde už podobných loužiček bylo hodně. Mark se natáhl po holbě, a v tom okamžiku ho hostinský chytil za ruku.

„Nejdřív zaplatit!“

„To se tady platí dřív, než stačím ochutnat, jestli to nejsou jenom splašky?“

„Moje pivo, a splašky?“ zahřměl hostinský a naběhly mu svaly nejen kolem úst, ale i na rukou a nebyly to svaly ledajaké.

„Je sice pravda, že jsem tu cizí,“ pokračoval Mark Stone a setřásl ruku hospodského, „ale předpokládám, že se tu budete ke mně chovat jako k místním, nebo...“

„Mně nikdo v mém domě vyhrožovat nebude,“ vybuchl hospodský a natáhl se k sekýře opřené o stůl, která mu evidentně nepatřila. Její majitel ho však pleskl po ruce a zavrčel:

„Rudohlavče! Nesahej na cizí! Mohl bys narazit!“

„S tebou si to vyřídím za chvíli, bratře,“ odsekl hostinský. „Tak zaplatíš, nebo ne?“

Tyčil se nad Markem jak hora.

„Až ochutná!“ štěkl našťavaný Mark. „Jestli nepoznáš hosta s penězi, tak nemáš v hospodě co pohledávat!“

V té chvíli celá hospoda vybuchla smíchem. Mark znejistěl, protože si nebyl vědomý toho, že by řekl nějak dobrý vtip.

V koutě vstal postarší muž, nevysoký a holohlavý.

„Máš pravdu. Rudohlavý opravdu nepozná hosta, protože mu hospoda nepatří. Ale protože prohrál sázku, tak musí celý týden obsluhovat hosty a platit za ně, i když je bratrem samotného Bohatura. Proto je trochu podebraný,“ usmíval se muž. „Kdo jsi a co pohledáváš na našem území?“

83

„Kdo se mě ptá?“ opáčil Mark Stone.

„Jsem Bohaturův rádce, možná však, že odpovíš samotnému Bohaturovi, který sedí vedle tebe.“

Mark Stone se úkosem podíval na usměvavého muže, který seděl vedle něj. Nyní, když o tom věděl, rozeznával rodové rysy u obou mužů, i když Bohatur nebyl zrzek jako jeho bratr. Měl hnědé, dlouhé vlasy spletené do dvou copů, právě tak jako dlouhé vousy.

„Jsem Mark, ale Rareich mi dal jiné jméno...“

„Rareich,“ zamyslel se na okamžik Bohatur, „před několika lety se s námi vypravil na několik výprav. Je to dobrý bojovník z kmene Vodníků, i když jméno svého kmene v této podobě neslyšel příliš rád, že ano, Rudohlavče... Jaké že ti dal jméno?“

Dočasný hostinský si přejel v zamyšlení rukou po bradě, kde ho zřejmě poznamenala mohutná Rareichova pěst po nějakém nevhodném vtipování.

„Jezdícínarinnovi,“ odpověděl krátce Mark a chopil se holby a upil. „Docela slušné pivo,“ usmál se. „Za to by se dalo zaplatit. Tos nevařil ty, vid?“ obrátil se k zrzkovi.

Hospoda znovu vybuchla hurónským smíchem. Zrzek na okamžik nabral barvu svých vlasů, ale pak, zaujatý Markovým jménem, se také rozesmál. Na kraj lavice si přisedl k Markovi Ray. Poručík se podíval na zrzka a požádal ho: „Mohl by můj bratranec dostat také pivo, aby se mu lépe vyprávělo? On je skald, ne já.“

Za okamžik, po mohutném loku místního piva, se Ray pustil do barvitého vyprávění boje s lamperiodomem. Hospoda ani nedýchala. Když skončil, obrátil se Bohatur k Markovi.

„Jestli je to alespoň zpoloviny pravda, protože skaldům

84

se nemá moc věřit,“ usmál se Bohatur a vyzářovala z něj sebedůvěra a také velké kouzlo osobnosti a inteligence, „rád bych tě viděl mezi mými bojovníky, až vyrazíme na sever, což bude brzy.“

Mark se ani dlouho nerozmýšlel a kývl.

„Vždyť kvůli tomu jsme s Rayem přišli,“ pokrčil rameny.

„To je dobře, ale budete muset ještě ukázat, že dovedete víc, než jen dobře vyprávět. Jsi schopný se rukama vypořádat s některým z mých lidí?“

„To není problém,“ zasmál se Mark, „můžeme to zkusit hned.“

Bohatur se zamyšleně podíval po hospodě a pak prstem kývl na mladého pořízka, který vypadal, že je ještě dostatečně střizlivý na to, aby byl schopný bojovat. Mladík nadšeně vyskočil, zřejmě měl pěstní souboje rád.

„Marsape, máš možnost protáhnout si tělo.“ Bohatur se zvědavě podíval na Marka, co tomu říká.

Stone pokrčil rameny, bylo mu jasné, že jeho soupeř není žádný neohrabaný medvěd. Mark vstal a shodil ze sebe kazajku a košili. Podrbal se na hrudi, kde ho před chvílí kousla nějaká blecha. Pak nenápadně stáhl ovladač opasku na minimum, aby boj byl opravdový.

Muži vyklidili střed hospody, a tak vznikl nepravidelný kruh volného místa. Mark i mladík do něj vkročili a zastavili se proti sobě.

Marsap, jakmile se dostal Markovi na dosah, švihl levičkou v ostrém háku, a kdyby na to nebyl Mark Stone připravený, byl by boj okamžitě u konce. Takhle se stačil mírně zaklonit a soupeřova pěst neškodně prolétla vzduchem. Markova pravička přistála Marsapovi na uchu a mladíkem pořádně otřásla. Markův soupeř si až teprve nyní uvědomil, že ho nečeká žádná procházka růžovým sadem a pořádně zdvihl ruce, aby se propříště chránil před jedovatými Markovými ranami. Chvilí se to podobalo šermu, protože rány nedopadaly na místa, kam byly směřovány, neboť je odrážela šikovně vedená obrana. Marka za chvíli přestal boj bavit, pravda hlavně proto, že strávil celý den v sedle a nyní měl sto chutí vypít pár holb piva a jít si lehnout. Rozhodl se, že tu „legráčku“ musí rychle ukončit. Marsap využil Markovy chvilkové „nepozornosti“ a vrhl se do útoku. Stone ustoupil stranou a chytil soupeřovu levou ruku svištěcí vzduchem za zmizelým cílem, trhl ji k sobě a podtočením poslal mladíka do vzduchu. Bohaturův bojovník se vznesl jako pírk a Mark rychle ruku pustil, protože, kdyby ji podržel déle, došlo by minimálně k jejímu vykroužení nebo zlomení. A to nebylo potřeba. Marsap prolétl vzduchem dobré tři metry, dopadl zády na stůl, z něhož smetl čtyři poloprázdné holby s pivem na zem. Pomalu sjel ze stolu na zem a dopadl do louže rozlitého piva. Otřeseně zůstal ležet a usilovně mrkal očima, jak se je snažil zaostřit. Pomalu se zdvihal a potřásal hlavou jako zmáchaný pes.

Bohatur tleskl do dlani:

„To bylo moc dobré, Marku. To mě budeš muset naučit.“

„Klidně. Není to složité, chce to jenom postřeh,“ Mark Stone si opět sedl na lavici a vzal si svou holbu s pivem a zhluboka se napil.

Nevšímal si Marsapa, který stál uprostřed kruhu a zakalenýma očima hledal svého soupeře.

„Vezměte ho ven a strčte mu hlavu do vody, ať se vzpomene,“ houkl Bohatur a dva mladíci se otřeseného a

vzpouzejícího se Marsapa ujali a vyvlekli ho ven z hospody.

* * *

Mark stál u krátkého stěžně Bohaturova drakkaru. Tak nazval tento typ lodě Ray, který měl v hlavě uloženou celou historii lidstva. Čtvercová plachta nesla dlouhou loď velkou rychlostí klidným mořem. Bohaturova představa klidného moře se poněkud lišila od představy Marka Stonea, ale ne zas natolik, aby poručík SDPP byl ohnutý přes bort lodě a zvracel jídlo, které si dal ještě před vyplutím.

„Vzhledem k větru jsem změnil plány,“ křikl Bohatur. „Takhle bychom se k ostrovům nedostali ani za měsíc! Snáší nás to k východu. Burnopas chce, abychom „navštívili“ ostrov Víshofen. Při tomhle větru tam budeme za tři čtyři dny.

Myslím, že král Nebruls bude mít z naší návštěvy radost. Už dlouho jsme tam neplenili...“

Chlapi schovaní před sprškami slané vody, kterou čas od času přinášely vlny narážející do bortu lodě, zařvali nadšením.

„Tam jsou nejen bohatí, ale i dobří bojovníci...“

„Tak to se nám nepovedlo,“ zabručel Ray stojící za Markem. „Poslední signál, který jsme zachytili, přicházel směrem od severních ostrovů...“

„No nevádí,“ pokrčil rameny Mark Stone, „alespoň propátráme větší část planety a budeme moct podat přesnější hlášení.“

„Manguse nakonec najdeme,“ řekl přesvědčeně Ray. „Žádná planeta není tak velká, abychom ho nedokázali s našimi přístroji vypátrat.“

* * *

„Jeden z nejbohatších Nebrulsových poddaných má dvorec jen kus od ústí řeky.“ Bohatur byl zamyšlený. „Když budeme mít štěstí, bude Darlas na výpravě, a to bychom měli mít velkou převahu. Když ne, tak to bude vyrovnané,“ přešel očima všechny čtyři drakkary, které mířily do ústí poměrně široké řeky.

Byla už skoro tma, když drakkary přistály v malé písčité zátocce. Bohaturovi vojáci vyskákali do mělké vody a přeběhli na břeh. Každý z nich měl sekeru nebo meč a také velký kulatý štít. Měli na sobě kožená brnění a hlavy jim chránily šišáky různých tvarů. Mark byl vybaven stejně, kromě toho však měl s sebou i ochranný opasek, nyní nastavený na vyšší ochranu. Vytáhli drakkary na písčitou pláž a zanechali u nich malou stráž, šest mužů, kteří se tvářili našťavaně, že přijdou o všechnu legraci.

Bojovníci se seřadili do zástupu a postupovali řídkým lesem ke dvorci. Přešli několik nízkých kopců, než se dostali na jeho dohled. Cesta jim trvala dobré tři hodiny. Když vystoupili z lesa, zastavili se. Dvorec byl obklopený palisádou a těžká dřevěná vrata byla zavřená. Nicméně všude svítily lampy a pochodně. Z dvorce se ozýval zpěv, což v některých případech se podobalo daleko spíš příšernému řvání jeho již mímě opilých obyvatel.

Bohatur se zamyslel, a pak se mu úzká tvář rozzářila širokým úsměvem:

„Burnopas nás opravdu má rád,“ řekl s nadšením v hlase. „Přivedl nás k bohaté kořisti a navíc ve vhodný okamžik. Počkáme ještě chvíli, až budou všichni včetně stráží opilí, a pak zaútočíme“. Muži souhlasně zahučeli a bylo vidět, že králova slova jim padla do duší. Stáhli se do lesa a pohodlně se usadili do mechu. Většina vytáhla nějaký ten kus uzeného masa a placky a Mark Stone je napodobil.

„Marku,“ přiblížil se tmou k odpočívajícímu poručíkovi Ray, „Bohatur měl pravdu. Jeho válečný bůh nám opravdu pomohl. Zachytil jsem slabý signál naší štenice. Nemám tady s sebou vyhledávač, nechal jsem ho na lodi, ale náhoda je blbec, jak říkal tvůj pradědeček. Automaticky jsem projížděl rozsahy a narazil jsem na slabé vysílání. Vypadá to, že štenice má poruchu, a tudíž její dosah se rapidně zmenšil.“

„Tak už mě nenápinej,“ odušil Mark Stone.

„Mangus je buď ve dvorci, pravděpodobnost devadesát šest procent, nebo se ukrývá v jeho blízkosti a to jsou ta zbylá tři a půl procenta.“

„Ztratilo se ti půlprocento,“ poznamenal Mark Stone.

„Neztratilo,“ zavrtěl hlavou Ray. „To je pro případ, že jsem zachytil nějaké cizí vysílání.“

„To je ale hloupost,“ zavrčel Mark, „taková pravděpodobnost je daleko menší.“

„Není,“ odporoval android, „vzhledem k tomu, že tu byl velitel Skobryski a nevíme, co tu po něm mohlo zůstat.“

„Kde je Mangus, tam by měla být i Amélie,“ nadchl se Mark Stone.

„Ale také zbraně naší civilizace,“ neodpustil si poznámku Ray.

* * *

Bylo po půlnoci. Ze tmy se vynořil Bohatur a každého muže odeslal na určené místo. Za chvíli stáli bojovníci v řadě vedle sebe a čekali na povel. Tím se stalo zahoukání žabiska píchavého, místního nočního dravce. Všichni se vydali volným krokem ke dvorci. Šest dvojic neslo na ramenou osekane stromy, které měly nahradit žebří-

89

ky na překonání hradby. Bohatur je nechal vyrobit ještě u místa přistání.

Byla tma, ani jeden měsíc nesvítíl, protože oblohu pokrývala hustá mračna. Muži došli až ke hradbě, aniž by došlo k poplachu.

Hlahol hlasů z dvorce už před chvílí prakticky umkl.

Bohaturovi muži opřeli ostrve o hradbu a začali po nich lézt nahoru. Mraky se protrhly v nejnevhodnější dobu a na nebi zazářil Mangur, největší z jiránijských měsíců. Teprve nyní hlídky na hradbách zahlédly nebezpečí a ozval se strážní roh. To už ale Bohaturovi muži přeskakovali hradbu a řítili se mezi stavení, která tvořila vládcův dvorec. Někdo stačil podpálit hospodářské stavení, jehož došková střeška vzplála jako vích. Najednou bylo světlo jako ve dne. Útočníci se rozeřvali, aby vzbudili ještě větší zmatek. Z domů vybíhali polooblečení muži vyzbrojení však stejně dobře jako útočníci. Dokonce jeden se objevil mezi domy úplně nahý a dlouhé rudé vousy mu vlály, jak se prudce

rozmachoval sekyrou. Mark postupoval s ostatními, nemohl si dovolit zaostávat, Ray se mu držel v zádech, a chránil mu je před napadením zezadu. Stone se snažil nezabýjet, jeho rány, které by byly jinak smrtelné, dopadaly na plochu a posílaly muže do blahodárných mdlob.

U nejrozlehlejšího domu se Mark Stone utkal s masivním mužem, oblečeným do kožených kalhot, který mával jedenapůlručkem jako pirkem. Z jeho dosahu se už odplížili tři zranění bojovníci a u nohou mu ležely dvě mrtvoly. Mark Stone využíval své vynikající techniky, ale protivníková síla zatím vynahrazovala její nedostatek na silákově straně.

„Ten je můj,“ uslyšel Mark Stone Bohaturovo zařvání. „Darlase je můj!“

90

Muž se zarazil a přestal bojovat. Mark Stone ho napodobil. Bohatur se vypořádal se svým soupeřem, kterému uťal ruku. Poté si muže, který svíral pahýl, z něhož tekla krev, přestal všimnout. Mark ustoupil, když vtom ho napadl další obránce dvorce. Mark se docela dobře bavil. Bylo to něco podobného jako turnaj, až na to, že tady mnoha lidem šlo o život. Markovi, kterého chránil opasek, zbývalo dost času na to, aby pozoroval okolí. Viděl, že útočníci začínají pomalu svůj boj prohrávat. Ve dvorci bylo daleko víc lidí, než předpokládali. V okamžiku, kdy Bohatur zabil pána dvorce, objevil se ve dveřích blízkého domu Mangus. Byl oblečený do svého obvyklého černého pláště a v ruce svíral termomet. Mark se k němu vrhl, ale Mangusova stěla ho minula a smetla Raye, kterého výboj zcela ochromil. Mark se rozmáchl a svého nepřítele zasáhl úderem shora. Meč narazil na pružné pole opasku a sklouzl dolů a zasáhl ruku, z které málem vyrazil termomet. Na okamžik byl Mangus ochromený. Mark se sehnul pro bojovou sekyru, která se mu válela u nohou. Popadl ji a mohutným rozmachem trefil Manguse ze strany do hlavy. Lebka praskla a králův rádce otevřel ústa, z nichž se však místo slov vyřinula krev. Mark Stone se obrátil, aby zhodnotil situaci a stačil jen rychle pozvednout sekyru, aby odrazil ránu, kterou vedl na jeho hlavu šlachovitý zrzek, kterému tekla krev z několika ran, které měl na horní části těla, jež mu ale určitě nevadily v dalším boji. Sekyry se srazily s hlasitým třeskutím. Mark ránu odvrátil, ale v použití této zbraně nebyl ani zdaleka tak dobrý jako s mečem. Proto druhou ránu, která přišla po nepřítelově otočce na patě, už úplně vykrýt nestačil. Sekyra sklouzla vzhůru a zasáhla ho do spánku. Mark omdlel, a tak už neviděl, jak jeho společníci pomalu ustupují k vratům a přecházejí k zakotveným drakkarům. Na místě zůstalo dobře dvacet mrtvých Bohaturových bojovníků a skoro čtyřicet obránců, včetně pána dvorce a Manguse.

* * *

Mark se probral k vědomí a strašně ho bolela hlava. Když se pokusil sednout si, zatočila se mu a žaludek se mu přemístil do krku. Naštěstí neměl co zvracet, takže když padl zpátky na záda, neudusil se.

Po druhé ho probral mokřý hadr na tváři. Mark otevřel oči a uviděl nad sebou rozmazanou Rayovu tvář. Android odložil kus plátna, kterým otíral Markovu tvář, aby ji zbavil zaschlé krve.

„Co se děje? Kde to jsem?“

„Jsme zavřeni v baráku ve dvorci, který jsme tak neúspěšně napadli. Kromě nás tu jsou ještě Keterin a Prejban. Zatím se ještě neprohráli.“

Ray otevřel tajnou schránku na stěně a vytáhl odtamtud dvě ampulky. Obě aplikoval Markovi do paže a poručíkovi se skoro okamžitě ulevilo. Přestala se mu točit hlava a žaludek se usadil zpátky na své místo.

„Měl bys minimálně tak dva dny ležet. Nemám tady diagnostickou aparaturu, takže nejsem schopný říct, jak závažné zranění jsi utrpěl, ale podle toho, jak zabraly preparáty, jsem přesvědčený, že to bude v pořádku. Nicméně jakmile se vrátíme do Merkura, projdeš komplexním vyšetřením.“

Mark se zašklebil, ale neodporoval.

„Nejdřív se odtud budeme muset dostat,“ poznamenal.

Otevřely se dveře a dovnitř vešel postarší muž zahalený proti zimě v rudém plášti. Jeho šedivé vlasy stažené zlatou

92

obroučkou naznačovaly, že to není obyčejný bojovník.

Rozhlédl se po malé místnosti a chvíli mu trvalo, než se jeho oči přizpůsobily šeru.

„Zítřka bude pohřeb vladky Darlase a tam budou obětováni tyhle mršiny,“ ukázal na Keterina a Prejbanu, „aby ho doprovodily jako otroci do Volholy. Vás si vyžádal svatý Vodiskej, když se dozvěděl, že jste zabili důstojného Manguse v den jeho svatby. Do jeho sídla vás doprovodí i Mangusova vdova Amélie.“

Markovi se rozzářily oči, ale mlčel.

„Bylo by dobré, abyste byli připraveni k odchodu hned ráno, protože pokud tomu tak nebude, zůstanete tu jako Darlasův doprovod, což bych přivítal. Šedesát duší, které ho doprovodí, není moc na tak mocného člověka, jakým Darlas byl...“

Mark se otočil ke zdi a dal tak najevo, že starcova slova ho příliš nezajímají. Muž se otočil a vyšel ven. Dveře za ním zaklaply.

„Nevědí, že jsem android. Probral jsem se po zásahu termometem sice před skončením bitvy, ale nikdo si nevšiml mého zranění. Zásah mi přivodil několik poruch, které se tady a teď nedají opravit. Nedokázal jsem tě nejdřív najít, ležel jsi pod mrtvolou nějakého zrzavého chlapíka, a když jsem tě objevil, bylo už pozdě.“

Marka zahřálo u srdce, protože si uvědomil, že android s takovou dávkou inteligence a samostatnosti, jakou má Ray, s ním zůstat nemusel. Mohl odejít a splnit úkol, za nímž sem byl poslán.

„Jaké to jsou poruchy,“ znepokojil se Mark Stone. „Neohrožují tě na životě?“

„Ne,“ zavrtěl hlavou android. „Přišel jsem o antigrav a laser,“ Ray ukázal na svůj prst.

„Ty tam máš laser?“

„Ano,“ přiznal se android. „Já vím, že je to protizákonné, ale velitel Skobryski chtěl mít vždycky nějakou zálohu pro případ nouze.“

„Byl to velmi předvídatelný muž,“ uznal Mark Stone. „Škoda, že s ním nemohl být na jeho poslední cestě.“

„Škoda,“ povzdychl si Ray. „Ale zase na druhou stranu, kdyby tomu tak nebylo, nesetkali bychom se.“

„Svatá pravda,“ Mark se podrbl na nose a uznal, že proti androidově železné logice není obrany.

11.

Mark vyšel do kalného rána doprovázený Rayem. Bylo chladno, ale narudlé slunce se snažilo mráz zahnat. Rozhlédl se kolem, dvorec byl uklizený, po krvavých loužích ani stopy, i budovu, kterou zapálili Bohaturovi bojovníci, už pokrývala nová střecha. Připojili se k nim další tři bojovníci, zřejmě Darlasovi. Měli stejně svázané ruce jako Mark s Rayem. Z domu, z něhož oné noci vyběhl Mangus, vyšla Amélie a přivírala oči před ostrým sluncem. Vypadala pobledle, ale oči se jí rozzářily, když uviděla Marka a Raye. Poněkud ochladla, když viděla, že mají na rukách pouta. Pomalým až loudavým krokem k nim přišla a šeptla:

„Děkuji ti, rytíři Marku, za to, že zabil Manguse, mého bývalého manžela, který mě navíc unesl.“

„To vím, protože jinak bych tě unesl já,“ usmál se Mark Stone. „Byl jsem už nedaleko tvé lodě, když mě Mangus předběhl. Ale svému osudu neutekl.“

V té chvíli je přerušil příchod onoho postaršího muže se zlatou obroučkou ve vlasech.

„To je Darlasův strýc Forgat. Měl by vám být povděčný, když jste mu umožnili zmocnit se vlády, aniž by si musel sám poskvřnit ruce krví,“ řekl jeden z Darlasových mužů, který stál také vedle Marka. „Jmenuju se Gabin a můj kamarád je Minas.“

„Asi tě Forgat nemá moc rád,“ poznamenal trochu jízlivě Ray.

„Ne, nemá,“ usmál se křivě druhý z mužů, „a proto se nás moc rád zbaví a dá nás Vodiskejovi. Od něj se ještě nikdo nevrátil a ten...“

„Hnusák,“ doplnil první muž.

„Neustále požaduje po Nebrulsovi další a další lidi. Pravda je taková, že za ně dobře platí, takže se to králi vyplatí,“ řekl hořce.

Celý dvorec vyčkával. Z dále se ozval klapot kopyt a Darlasův strýc se široce usmál. Narovnal se a uhladil si rukama plášť. Za chvíli vjel do dvorce dvoukolý vozík tažený běloušem. Na kozlíku seděl vychrtlý mladík s řídkým vousem. V košatině se pohupoval tloušť jehož hlavu pokrývala podivná čepice homolovitého tvaru. Měl bezvousou tvář, která vyčnívala z kožešinového pláště. Dvoukolka zastavila a kočí rychle seskočil na zem a pospíšil si pomoci svému pánovi, který se s mohutným funěním škrábal z vozíku. Za vozíkem vpochoďovala do dvorce čtveřice mužů vyzbrojených meči a krátkými kopími.

„Slovutný Vodiskeji,“ uklonil se nový pán dvorce skoro až k zemi a mezi jeho muži shromážděnými na náměstíčku to zašumělo nevolí, „jsme potěšeni tvou návštěvou a mám pro tebe připravené čtyři zdravé otroky. Sice jsme museli překonat některé problémy, protože původně měli doprovodit mého synovce na cestě k Burnopasovi. Ale co bychom pro tebe neudělali...“

„... zvlášť když dobře zaplatí,“ dodal jeden z Darlasových mužů tiše.

„Jsem šťastný, že mohu spolupracovat s tak slovutným mužem,“ pokračoval Forgat a podlézavě se usmíval.

Vodiskej se na svět díval malýma, v tuku zapadlými očima a ani se nesnažil vypadat přívětivě. Ztěžka se opíral o svého kočího. Když mu došla trpělivost, mávl rukou a tím ukončil Forgatovu tirádu.

„Nepřijel jsem na přátelskou návštěvu,“ zapištěl vysokým hlasem, který mu přeskočil. „Slíbili jste mi deset mužů a tady vidím čtyři. Kde jsou ostatní?“

„Ó, blahoslavený Vodiskeji,“ uklonil se znovu Forgat, „přepadli nás tihle darebáci z pevniny. Byl to Bohatur a zabil všechny, které jsme po tebe měli připravené. Jen tyhle se podařilo uchránit. A to ještě navíc ti předávám zločince, který zabil slovutného Manguse. Je to tenhle darebák,“ ukázal prstem na Marka.

„No, nevím jestli bych mu neměl poděkovat,“ zabručel tiše Vodiskej, ale elektronický Rayův sluch to zaznamenal.

„Jsou připraveni k odchodu, slovutný Vodiskeji, ale jestli nepohrdnete naším...“

„Nepohrdnu, Forgate,“ zavrtěl hlavou Vodiskej, „ale povinnost mě volá zpět. Takže musím poslechnout a opustit tvůj nádherný dvorec.“

Mark se podíval na Raye.

„Nemá toho patolízala obzvlášť v lásce,“ pomyslel si Mark.

„Asi ne, ani Manguse zvlášť nemiloval,“ řekl tiše Ray.

„Taky kdo by měl v lásce takového darebáka,“ poznamenal Mark.

„Ani darebáci se mezi sebou nemusejí zrovna milovat,“ ukončil polohlasnou debatu Ray.

Vodiskej se pomalu otočil a s pomocí kočího opět nastoupil do kočárku. Následovala ho Amélie. Kočí vylezl na své místo a mlaskl na koně. Otočili se skoro na místě a malá karavana vyšla ze dvorce.

V čele jel Vodiskejův vozík, za ním se ploužili čtyři vězni a je následovali ozbrojenci.

„Třeba se nám podaří někde při zastávce zmizet,“ zadoufal Mark.

„Uvidíme,“ pokrčil rameny Ray.

* * *

Slunce bylo v zenitu a mírně se oteplilo. Vodiskej dokonce odhodil třetí pokrývku, do níž byl zahalený a nechal si na sobě jenom dvě. Marka stále ještě poněkud pobolívala hlava, a proto na něj Ray dával pozor.

Vyšli z lesa, kterým se ploužili dobré dvě hodiny, a objevil se před nimi mořský břeh. Mark se zpytavě podíval na Raye, který pochopil jeho nevyřčenou otázku a řekl:

„Přetnuli jsme malý poloostrov. Bohatur přistál na jeho východní straně, nyní jsme na západě.“

„Kam to Vodiskej míří?“ nechápavě vrtěl hlavou Mark.

Za chvíli se před nimi objevila malá vesnička. Bylo to vlastně seskupení asi šesti nuzných baráků. Nicméně kůň zrychlil

při pohledu na ně a Markovi bylo jasné, že jsou u cíle cesty. Došli k zátocce, a teprve nyní se Markovi rozjasnilo. Padesát metrů od břehu se pohupovala v mírných vlnách ponorka. Její diskovitý trup skoro nevyčínal nad hladinu, zato kapkovitá kopule, odkud byl stroj řízen, se leskla ve slunečních paprscích jako broušený smaragd. „Teď už je mi jasné, proč jsme nic nemohli najít,“ prohodil tiše Ray. „Voda je perfektní izolátor.“ „Držte huby!“ zařval najednou Vodiskej až mu přeskočil hlas. „Nikdo vám nedovolil promluvit. Deset ran karabáčem,“ ukázal prstem na Marka.

Velitel doprovodu odmotal karabáč, který měl kolem pasu, a než se Mark vzpamatoval, dostal několik ran. Nedokázal jim uhnout, muž byl v zacházení s tímto nástrojem velmi zručný. Poručík si chránil oči, aby náhodou o ně nepřišel.

„Tohleto máš u mně,“ vztekal se polohlasně na Vodiskeje.

Pak ale zmlkl, protože neměl zájem o přidavek.

Od ponorky odrazilo malé vznášedlo a za pár okamžiků přirazilo ke břehu. Písek byl vlhký, takže ani těžkotonážník Vodiskej se do něj příliš nebořil. Nastoupil do člunu, za ním Amélie, Mark, Ray a dva další otroci. Kormidelník spustil motor, člun se nadzdvihl a zamířil k ponorce. Muži, kteří zůstali na břehu, byli zřejmě na takový pohled zvyklí. Vodiskej neprojevoval žádné obavy ze svých zajatců a bylo to určité proto, že kormidelník měl pouzdro na termomet rozepnuté a ruku připravenou poblíž.

* * *

Podmořský komplex nebyl příliš veliký, ale zato byl postavený se všemi bezpečnostními prvky, jak si stačil Mark všimnout, když ponorka proplouvala kolem. Byla to skloplastová kopule a průměru necelých sto metrů v hloubce padesáti metrů pod hladinou. Ponorka proplula do přestupové komory a po vyčerpání vody přistála u mola. Bylo to zbytečné plýtvání prostorem i financemi, ale odpovídalo to přepychu, který zajatci viděli všude kolem. Schody vedoucí k masivním dveřím do vnitřních prostor byly pokryty

98

drahým kobercem, který se dovážel z Terránie XI. Na zdech, které záměrně vypadaly drsně, visely svítící koule z planety Walker II, kde se vyráběly z mozkových výdutí místních mangor deštivých. Vodiskej vyšel z ponorky, a pak přešel malými očkami svých pět nových zajatců.

„Od zítřka si vás vezme Jaime na starost a bude vás cvičit. Jsme zařízení pro podmořský lov zajímavých dravců, kteří se na této planetě vyskytují. Musíme zajistit lovcům všemožné pohodlí a zábavu.“

Na okamžik se zarazil, když uviděl nechápavé obličej Minase a Gabina. Mark si toho všiml také a snažil se tvářit stejně. „Budete sloužit jako náhončí, alespoň do té doby, dokud vás něco nesežere,“ zakončil svůj uvítací projev Vodiskej a sarkasticky se usklíbl.

V tom okamžiku se na něj vrhl Minas a chtěl ho spoutanými rukama uškrtit. Jaime, který stál dva kroky za Vodiskejem, udělal krok stranou, a najednou se mu v ruce objevil termomet. Vylétla z něj narudlá jiskra, která srazila zuřícího muže na podlahu. Minas sebou zmítl v křečích, ale nedokázal se koordinovaně pohnout, ani udělat cokoli jiného. Z otevřených úst mu létaly spršky slin, vyrážel ze sebe neartikulované zvuky svědčící o velké bolesti.

„Ta svině použila maximální výboj, který ho ještě nezabije,“ zavrčel Mark.

„Psychologický nátlak na nás ostatní,“ konstatoval stejně tiše Ray. „Právě tak jako tvůj výprask tam na břehu.“ Gabin se kousal vzteky do spodního rtu, ale neudělal žádný výhrůžný pohyb a Mark s Rayem ho napodobili. Amélie byla bledá a měla vyťštěné oči.

„No, a tebe, holubičko,“ usklíbl se Vodiskej, „zařadíme po potřebném výcviku, který ale nebude trvat ani tak dlouho.“

99

ho jako jejich,“ mávl rukama k mužům, „mezi dámskou obsluhu. Tebe zacvičím sám,“ usmál se široce, a v té chvíli vypadal jako přežraný žraloun. „Už jsou tady dvě dívky a ty budeš třetí.“

Tentokrát to škublo Markem, ale zadržela ho pevná Rayova ruka.

„Dotkne-li se mě v období smutku za mého manžela jediný člověk, bude mrtev on i já,“ prohlásila pevně Amélie.

Vodiskej se nechápavě obrátil k Jaimemu a ten tiše řekl:

„Je to tak. Místní mají měsíční období smutku, kdy je na ženě, jestli bude následovat svého manžela, nebo zůstane na živu. V té době je nedotknutelná.“

„Tím se my řídit nemusíme,“ odmítavě mávl rukou Vodiskej, ale v jeho tváři bylo možné jasně si přečíst, že on určitě nebude svůj drahocenný život riskovat. „Ale máme času dost na to, abychom některé drobné problémy mohli vyřešit.“ Otočil se a volným, houpavým krokem tlouštíků, kteří nedokážou dát nohy pořádně k sobě, zamířil ke vstupním dveřím. Jaime pokynul zajatcům, aby ho následovali. Minas se právě otřeseně zdvíhal ze země a rozhlížel se kolem, jako kdyby vůbec nevěděl, kde se nachází.

* * *

„Jsou si tak jisti, že jsme neškodní, až to bolí,“ vrčel Mark, když se k večeru vraceli na základnu.

Voda byla teplá a překvapivě průzračná i do hloubky sta metrů, v níž se právě pohybovali. Kolem nich se producovala hejna malých i větších rybek a jejich klidné chování naznačovalo, že žádný z velkých predátorů není nablízku. Blížili se k hotelu, který se rozkládal na úbočí podmořské hory. Skála pak dále stoupala k hladině, ale nedosahovala k ní. Byl to vlastně odumřelý korálový útes, na němž žily mliády drobných i větších živočichů nejpestřejších barev. Marka vždycky pohled na útes uchvátil, a kdyby ho Paiter nepopoháněl, dokázal by se tou krásou kochat i několik hodin.

Hotel byl momentálně prázdný, žádný lovec tu nebyl, takže Jaime a další tři dozorcí a tak mohli trénovat bez problémů své nové „ovečky“. Každý den vyplouvali náhončí do oceánu a cvičili se v používání neuronových bičů, nástrojů vysílajících energetické záření, které ovlivňovalo nervovou soustavu nadháněných dravců.

„Jen do určité míry. Všiml sis, že Jaime zůstává v ponorce a laser má připravený k okamžitému použití? S námi ve vodě

je Paiter a jeho výzbroj stačí na kohokoli z nás.“

„Všiml, ale kdybys byl v pořádku, mohli bychom odtud zmizet kdykoli...“

„To je pravda,“ souhlasil Ray.

„Ale zase na druhou stranu, přece tu nemůžeme nechat Amélii,“ okamžitě „smetl ze stolu“ Mark své myšlenky na útěk.

„Kdyby se nám podařilo zmizet, tak bychom ji zachránili tak jako tak, protože jakmile se generál Khov, nebo velitel

Vesmírné policie Neuman dozvědí o tomhle porušení zákonů, okamžitě to tady zavřou,“ konstatoval nevzrušeně Ray.

Proti tomuto argumentu nemohl Mark nic namítnout, tak jen pokrčil rameny, několikrát energicky kopl ploutvemi a zamířil za ponorkou, která se již pomalu blížila ke vstupu do hotelu.

Mark s Rayem byli posledními plavci, kteří ještě nevpluli

101

do přívětivě osvětleného otvoru vstupní komory. Najednou Marka cosi upozornilo na nebezpečí. Rozhlédl se kolem a uviděl, jak se z hlubiny, podél prudce se zdvihajícího úbočí, řítí vzhůru obrovský tmavý stín. Během dvou vteřin se k nim přiblížil natolik, že bylo jasné, kdo to je. Šlo o nejobávanějšího predátora zdejšího moře, telamira. Zvíře se podobalo elasmosaurovi, dravci žijícímu kdysi v křídě na Zemi. Zavalité, proudnicovité tělo bylo zakončené krátkým ocasem, který sloužil jako kormidlo. Čtyři nohy, změněné v pevné ploutve, dodávaly tomuto dravci velkou rychlost i obratnost. Masivní, skoro třímetrová hlava seděla na krátkém krku. Tlama ji prořezávala skoro celou a čelisti byly osázeny velkými, trojhrannými, ostrými zuby.

Mark na okamžik strnul, ale pak zareagoval velmi rychle. Několikrát prudce kopl ploutvemi, takže se dostal z dravcovy dráhy. Neuronový bič měl v ruce a také ho ihned použil. Všiml si, že Ray udělal totéž. Telamir sebou škubl, ale příliš ho útok obou pozemšťanů z míry nevyvedl. Minul je oba, ale pomocí ocasu a nohou se dokázal bleskurychle obrátit, trvalo mu však nějakou chvíli, než překonal svoji původní dopřednou rychlost. Mark se rozesmál při pohledu na zběsile se zmitající zvíře, které jeho původní rychlost stále nesla pozpátku od nich. Smích ho okamžitě přešel, jakmile se telamir k nim opět začal blížit. Pootevřená skoro třímetrová tlama plná zubů by vzbudila obavy i v tom nejodvážnějším muži.

Oba se vrhli ke spásnému otvoru, který se pomalu začal zavírat, jak Jaime chtěl zabránit tomu, aby se telamir dostal až do vnitřního přístavu hotelu. Ray byl daleko rychlejší, ale ani Mark za ním příliš nezaostával. Oba proklouzli zmenšujícím se otvorem irisové clony, která sloužila jako uzávěr podvod-

102

niho přístavu. Obrovská ještěrova hlava zaduněla o uzávěr a Markovi se zazdalo, že se celá budova otřásla. Přece jen třináctimetrový ještěr měl velkou hmotnost a také rychlost, takže energie, kterou narazil do uzávěry, nebyla nejmenší. Vstup se nakonec uzavřel se slyšitelným skřípem. Zřejmě ještěr přece jen poškodil některou z lamel irisové clony.

Jakmile došlo k odčerpání vody z přístavu, Mark si oddechl. Nebylo by mu příjemné zůstat uzavřený v této umělé jeskyni, i když jim tu vlastně nic tak strašného nehrozilo. Avšak bylo mu jasné, že jediný pozemšťan z obsluhy hotelu Renato by je odtud dostával asi dost dlouho. Na Vodiskejovu pomoc spoléhat nemohli, ředitel celého zařízení byl jakékoli manuální činnosti neschopný.

Voda začala ubývat a ponorka se za chvíli už pohupovala u přistávacího mola. Jaime z ní vyskočil jako čertík z krabíčky a běžel po železné plošině vedoucí k uzávěru podívat se, co s ním je. Mark, Ray, Minas, Kerim a Gabin, společně s Paiterem se drápali ven z vody na molo. Mark si unaveně stáhl z hlavy průhlednou blánu nahrazující nejen podvodní brýle, ale i dýchací přístroj.

„Příště by sis měl vzít na sebe opasek,“ poznamenal tiše Ray. „Tohle mohlo skončit špatně.“

Mark si zhluboka oddychl, protože až teprve nyní mu došlo, že jejich setkání s telamirem bylo opravdu nebezpečné a mohlo skončit i smrtelným zraněním. Uvědomil si, že špatná výzbroj nadháněčů je úmyslná, protože to zvyšuje požitek lovců, kteří budou samozřejmě vybaveni podstatně lépe. A také pochopil, proč Vodiskej musí shánět stále nové nadháněče.

„Do hajzlu,“ ozval se Jaime, který prohlížel poničený vchod, z něhož stříkala voda.

103

Pokroucené lamely nedoléhaly a bylo jasné, že bude muset opravit vchod. Otočil se od vchodu a rázoval ke dveřím do vnitřní části hotelu. U nich už postávali jak jeho nadháněči, tak i Paiter. Mokrý koberec rychle vysychal a vydával příjemnou vůni. Paiter vyťukal otevírací kód a skener ještě zkontroloval, jestli je opravdu za dveřmi sucho, a teprve poté se dveře otevřely.

Mark, Ray, Minas, Gabin a jediný starousedlík Kerim nesli svoji výstroj v náručí. Zabočili do části hotelu, která jim byla vyhrazena a od návštěvnické haly ji oddělovaly masivní mříže. Jejich pokoje nebyly špatně zařízené, měly normální galaktický standard, ale vzduch cezený přes mříže jim neustále připomínal jejich postavení.

Jakmile za nimi zaklaply zámkové mříže, otřel si Paiter imaginární pot z čela a řekl Jaimemu:

„Dneska to bylo o chlup. Musíme toho starého potvora už nechat někomu ulovit. Začíná být nebezpečný.“

Jaime pokrčil rameny:

„To musíme rozhodnout velký šéf. Ani Vodiskej k tomu nemá oprávnění. Malejch telamirů je v okolí dost a dost, ale tenhle obr je tu široko daleko jedinej. A taky na něj sem ty pošahaný lovci jezděj. Pak se spokoje s nějakým menším a spokojeně odjedou domů, ale tohle už je fakt nebezpečný. Mohl by rozbít i ponorku.“

„Zítra se místo výcviku bude opravovat vchod. Ještěže máme náhradní lamely. Ale bude to pěkná dřina.“

„Tu oddřou támhle ti drbání,“ mávl rukou Jaime směrem k odcházejícím nadháněčům.

Jejich debatu poslouchali všichni nadháněči, ale jen Mark s Rayem ji rozuměli.

Ray mrkl na Marka.

„Zítra by to mohlo vyjít.“

104

12.

Mark seděl na posteli a protahoval se. Ray přišel do jeho pokoje před chvílí a vzbudil ho. Nyní seděl u stolu, měl přivřené oči a přemýšlel. Pak vstal, došel do kouta, kde pod stropem byla kamera, jakmile se dostal do slepého úhlu, natáhl se a několika rychlými dotyky ji přepnul. Vysílala nyní obrázky z jeho prázdného pokoje. Mohli se nyní bez obav bavit.

„Ještěže mají tak zastaralé vybavení,“ podotkl Mark.

„Koho by napadlo, že se sem dostane někdo z Pozemské unie? Sem měli přijít jen místní divoši, a ti si neporadí ani s něčím tak primitivním jako je tohle.“

„Zdejší vybavení by snad mělo patřit spíš do muzea,“ usmál se Mark.

„Buďme za to šetřílkovskému staviteli vděční,“ uzavřel debatu na toto téma android.

„Máš nějaký plán?“

„Takový, který by dával naději na úspěch vyšší než padesát procent, ne. A ten tvůj, že zmizíme při dalším nějakém útoku velkého predátora, má naději na úspěch osm celých šedesát tři setiny procenta.“

„Počkej, proč tak málo? Tolik nebezpečných dravců tu zase není...“

„To ne, ale nezapomeň, že ochrana veležácných lovců v moři je daleko kvalitnější, než sledovačka nás tady uvnitř. Venku nejsme prakticky schopni uniknout lokaci prováděné z hotelu.“

„Hm,“ Mark si zklamaně přejel rukou bradu. „Co tedy navrhuješ?“

„Musíme vyčkat. Naše šance určitě přijde.“

„To si asi velitel Skobryski říkal taky,“ poznamenal skepticky Mark.

105

Na rozdíl od svých slov vyskočil z postele, vběhl do sanitárního koutku, jehož používání ho před nedávnem „učili“ Jaime a Paiter, a bleskově se umyl. Rozcvičil se, aby protáhl všechny svaly a vytáhl z potravinové niky snídani.

„Už ses najedl?“ zeptal se Raye.

„Ano,“ kývl hlavou android. „Nemohu se neustále dobíjet ze sítě. Taková spotřeba by byla podezřelá. I když energie získaná z potravy není příliš velká, každý joul je dobrý.“

Ray se opět postavil pod kameru a přepnul ji do normálního režimu. Spoléhal na to, že ani Jaime ani Paiter se nebudou namáhat se sledováním nadháněčů, a tudíž naskočení úplně jiného obrazu, než byl před chvílí, si buď nevšimnou, nebo ho budou považovat za poruchy v zastaralém systému.

Mark právě dojídal poslední kousky želatinového koncentrátu, když se místností rozječel ostrý signál, který vždycky předcházel Jaimovu skřehotavému hlasu.

„Za deset minut nástup,“ Jaime opravdu dnes ráno nebyl v nejlepší náladě.

Čekala ho práce, a to podsaditému a tmavému pozenšťanovi nevyhovovalo. Jeho lenost byla pověstná. Ani Vodiskej ho v tomto ohledu nedokázal o moc překonat.

* * *

Míže se s cvaknutím otevřely a pět otroků poslušně následovalo svého šéfa. Jaime mířil do skladu, kde otevřel kontejner s náhradními lamelami. Byly dobrých šest metrů dlouhé a vyrobené ze terraluminia. Dokázali je odnést ve dvou, a to také provedli. Bylo potřeba vyměnit celkem

106

jedenáct lamel, takže Jaime s Kerimem odnesli jednu a pro ostatní poslali zbylé otroky. Mark s Rayem počkali až Minas s Cabinem odešli s další lamelou, Ray zneškodnil kamerový systém, a pak bleskurychle prohledal sklad.

„Aaaa... Tady to je!“ zajásal po chvíli Ray. „Našel jsem všechny potřebné součástky, abych mohl opravit závady vzniklé zásahem termometu. Pravda, nejsou to originály, ale nějak si poradím.“

Ukryl je do schránky na levém stehnu a uvedl zpět do provozu bezpečnostní systém. Popadli s Markem další lamelu a nesli ji do přístavu.

* * *

„To je dost, že jdete!“ štěkl otrávený Jaime. „Už jsem myslel, že pro vás budu muset někoho poslat.“

„Škoda že jste to neudělal. Lamela se zasekla a nemohli jsme ji vyndat. Jedny ruce navíc by se nám bývaly hodily, pane,“ odpověděl Mark a svá slova doprovodil úšklebkem.

„Tak dobře,“ pokrčil rameny Jaime. „Hlavně, že už jste tady.“

Jaime už měl sundaný vnitřní kryt irisových lamel, který odhalil celý systém připevnění.

V té chvíli se v přístavu objevil i Paiter a v ruce se mu pohupoval termomet. Měl už na hlavě nataženou vzduchovou blánu, která získávala pro plavce z vody kyslík. Ostatní ho rychle napodobili a přístav se začal plnit vodou. Po Paiterově boku sem přitápal na čtyřech nožkách malý, kulovitý opravárenský robot.

Jaime ho přivola k sobě a naťukal na vodotěsném displeji několik příkazů a převzal tak jeho ovládání na sebe.

Voda začala stoupat a vzduch z přístavu pomalu mizel.

Jaime vytáhl z pouzdra u pasu dálkové ovládání a malý robotek zatahl nožky do trupu. Pohupoval se na hladině a čekal na povely. Když celý vstupní otvor zmizel pod vodou, Paiter ho otevřel. Ozval se uširozdírající skřípot, jak se o sebe dřeły poškozené lamely.

Otvor se pomalu zvětšoval.

Robot sebou trhl a začal se sunout k otvoru. Ponořil se pod hladinu a z kulovitého těla se vysunuly manipulátory. Veplul do vzniklého otvoru a začal uvolňovat úchyty lamel. Netrvalo dlouho a první poškozené lamely se pomalu snažely ke dnu přístavu. Jaime pokynul náhončím a ti jednotlivé uvolněné lamely tahali k Paiterovi, který pohodlně seděl na schodišti, které zčásti vyčnívalo nad vodu. Ukládali je na plošinu vedle kotvící ponorky.

Za chvíli všech jedenáct poškozených lamel leželo na kotvišti a potápěči nasazovali jednotlivé nové lamely do

ovládacího mechanismu a robotek je upevňoval.

Když zbývaly poslední dvě lamely, otvor najednou ztemněl. Paiter si toho všiml nejdřív a zaječel. Všichni se podívali na něj, a teprve pak směrem, kterým ukazoval. Do otevřeného otvoru se vsunula hlava telamira. Otevřela se obrovská tlama plná kuželovitých ostrých zubů. Všichni potápěči se vrhli směrem k zakotvené ponorce, která jim mohla poskytnout úkryt. Na místě zůstal jediný tvor -opravárenský robot. Dál se věnoval činnosti, kterou mu před chvílí nařídil Jaime. Telamir natočil hlavu a čelisti se se slyšitelným cvaknutím sevřely. Mohutné tělo nemělo šanci proniknout hlouběji do přístavu, takže potápěči byli v relativním bezpečí.

Paiter vystřelil z termometu, ale protože měl nastaveno na ochromení lidí, na starého telamira to neplatilo. Nic-
108

méně zřejmě nějakou bolest pocítil, protože jeho hlava se natočila k místu, odkud přiletěla bolest. Z tlamy mu visely oba manipulátory nešťastného robota. Paiter vystřelil znovu. Tentokrát již nastavil termomet na výkon odpovídající telamirově velikosti. Paprsek zasáhl telamira do hlavy. Voda kolem něj se začala vařit. Ještěrem to škublo, otevřel tlamu, z ní vypadly zbytky pomačkaného robota. Telamir vycouval ze vstupního otvoru a zmizel.

„Do hajzlu!“ nadával Jaime, když viděl, jak zbytky robota pomalu klesají na dno přístavu. „Teď abysme to dělali ručně.“

„Jo, jo, budeš to muset udělat sám. Pan majitel je škrt a druhého opravárenského robota tu nemáme. I když počkej,“ Paiter se postavil.

Stáhl si z hlavy vzduchovou blánu a podrbal se zamyšleně na nose.

„Mám takový pocit, že ve skladu je ještě jeden uklízeč a do něj by nám mohl Vodiskej nahrát opravárenský program“

„Kdybysme tu nebyli jenom my tři a...“

„Neskuhrej jako stará baba,“ zarazil kolegu Paiter. „Buď rád, že je nás tu tak málo. Aspoň víc vyděláme.“

„Jak sem toho robota dostaneme? I kdyby to nakrásně Vodiskej udělal, tak ho sem nemáme kudy dostat. Náhradní východ je sice volný, ale co když tam je ten pitomej telamir?“

„Nech to na mně. Vodiskej je šikula, když nemusí hnout zadkem, a robota naprogramuje i na cestu sem.“

Všichni potápěči v té chvíli seděli na hřbetu ponorky a naslouchali pro ně nepochopitelné debatě jejich dvou pánů.

Paiter ani Jaime neměli nejmenší ponětí, že jejich dva otroci jim rozumí až až.

109

Paiter se spojil s Vodiskejem a chvíli něco huhlal do vysílačky.

„Za půl hodiny ho tu máme,“ oznámil vítězoslavně za pár okamžiků.

„Seber ze dna zbytky robota a přines ho sem,“ poručil Markovi Jaime.

Mark s Rayem sklouzli z ponorky do vody a když uviděli, že ostatní, včetně jejich pánů, zůstali na suchu, usmáli se na sebe. Za chvíli byli už na dně. Ray sebral ulomený manipulátor, zasunul si ho za plavky a vydal se k otevřenému otvoru. Mark ho následoval. Posbírali zbytky zdemolovaného robota a vynesli ho na povrch. Tam se ho ujali Minas a Cabin. Sestup na dno přístavu museli opakovat ještě několikrát.

Než stačili vylézt z vody, objevil se další robot ve vstupním otvoru do přístavu.

„Uf, to jsem si oddechl,“ zabručel Jaime a převzal jeho řízení.

Během několika desítek minut bylo všechno na svém místě a irisová clona se zavřela.

* * *

Ray přišel k Markovi a na tváři mu seděl vítězoslavný úsměv.

„Tak co?“ pokrčil čelo Mark Stone.

„Všechno je v pořádku, funguje to. Pravda, antigrav jen na sedmdesát tři celých šest desetin procenta, protože úprava dvou součástek nemohla být udělaná dokonale.“

„A co laser?“

„Tak ten je v pořádku stoprocentně,“ řekl pyšně Ray.

„Přijď mě vzbudit ve dvě hodiny ráno, to už budou všichni spát.“

110

„Jasně, pane,“ zatvářil se pokorně android a Markovi se zazdalo, že si z něj dělá legraci, ale pak to zamítl.

„Androidi nemají emoce. Nejsou na to programováni,“ pomyslel si a všiml si, že Rayovi přelétl po tváři prchavý úsměv. Ten ho znejistil ještě víc.

* * *

„Marku, vstávej,“ zatřásl mladičkému poručíkovi ramenem Ray.

Mark Stone se probral okamžitě, potřepal hlavou, aby z ní vyhnal poslední vlny spánku, a řekl:

„Tak jdeme na to.“

„Jaký máš plán?“

„Musíme se dostat do řídicího střediska komplexu. Přece nejde jen o to, abychom to tady zastavili, ale také o to, abychom zjistili...“

„Jasně.“

Vyšli z pokoje a tiše kráčeli k mřížím, které oddělovaly jejich obydlí od hotelu. Ray se otočil k Markovi a tiše řekl:

„Výpnul jsem nahrávání mise. Budu tvrdit, že došlo k poruše na zařízení po zásahu termometem.“

Mark Stone jen kývl. Ray si prohlédl zámek na mřížích a usmál se.

„Opravdu, pan majitel je držgrešle,“ z ukazováčku mu vylétl oslnivě rudý paprsek, který se vpil do zámku.

Za několik okamžiků se brána otevřela. Ve vzduchu byl cítit pach spáleného železa. Zafuněly dveře jednoho z pokojů a ven vykoukl Minas.

„Jezdícínarinnovi, ty chceš zabít Vodiskeje a Jaimeho a...“

111

„Když to bude nutné, tak ano,“ kývl Mark Stone. „Ale raději bych si je zajal a předal Bohaturovi.“

Minas se pomstychtivě usmál a řekl:

„Bohatur by si s nimi určitě rád promluvil a nechal kněze, aby z nich vypudil demony, a pak by si teprve mohli zkusit vybojovat životy.“

„To není tak špatný nápad,“ ušklíbl se Mark Stone. „Hlavně to vyhánění démonů bych jim přál.“

„A navíc já bych se s chutí připojil k Bohaturovi,“ pokračoval Minas, „domů se vrátit nemohu, snad jedině s ním. A to by nebyl tak špatný nápad,“ krátce se zasmál bojovník.

Minas se bleskově vrátil ke Gabinovu pokoji a za okamžik se odtud vynořili oba muži. Měli v rukách jídelní nože, což byly chabé zbraně, ale lepší pro tento okamžik neměli.

Prošli krátkou chodbou a minuli dveře do přístavu. Dostali se do společenské místnosti. Před nimi se odkryl neskutečný přepych. Krb na přírodní dřevo postavený z růžové žuly z Doubravy III místnosti vévodil. Stolky vyřezal z jednoho kusu modrého dřeva umělec na Jantrisu. Klubovky a pohovky byly potažené vzácnými kožešinami pocházejícími ze skoro vyhynulých osminohých tygroidů z Katelanie VI. Na stěnách byly zbraně minimálně z dvaceti světů a nad krbem visela standarta nějakého prastarého pozemského klubu, byla celá bílá a uprostřed trůnil zelený maltézský kříž.

Mark Stone si tichounce hvízdal, když si vzpomněl, kde naposledy něco podobného viděl. Z místnosti vedly celkem čtvery dveře. Ray otevřel první z nich a za nimi objevil chodbu velmi podobnou té, již přišli. Po třiceti metrech byla také zakončená mříží.

112

„Tady by mohly být zavřené ženy,“ odhadl Mark Stone.

„Takže to prozatím můžeme vynechat,“ navrhl racionálně myslící Ray.

„Ne, ne,“ zavrtěl hlavou Mark. „Pustíme je ven a Gabin s Minasem je odvedou k ponorce a tam na nás počkají.“

„To tedy ne!“ zamítl rezolutně Stoneův návrh Minas. „Já chci svého muže!“

„Není rozumné se rozdělovat,“ podpořil Minase Ray. „Čím víc se tu v komplexu bude pohybovat lidí a na víc místech, tím větší je pravděpodobnost, že si toho někdo všimne.“

„Za předpokladu, že vůbec někdo hlídá,“ nesouhlasil Mark Stone. „Jsou tu jenom čtyři lidé z obsluhy. Otroci jsou pevně pod zámek, takže proč by se měli namáhat.“

„Nezakalkuloval jsem do svých předpokladů lidskou lenost,“ přiznal Ray. „Ale pro jistotu bych s osvobozováním počkal, až se dostaneme do velína.“

„Dobře,“ souhlasil Mark.

Další dveře vedly do chodby k pokojům. Podle drahých koberců na zemi a výzdoby to musely být pokoje pro lovce a hosty. Teprve poslední dveře jim otevřely cestu do části obývané obsluhou. Prošli kolem několika pokojů, když se najednou otevřely dveře a z nich vykoukl rozespalý Jaime.

„Co... co tady děláte?“ vykoktal překvapeně.

V tom okamžiku po něm skočil Minas. Jaime i přes všechny své vady, jako například lenost, byl dobře vycvičený bojovník. Odrazil Minasův útok tak prudce, že muž odlétl stranou. Okamžitě ho však napadl Gabin. Za pár okamžiků se na podleze vytvořilo klubko zmlátajících se končetin, z něhož se ozývaly rány a výkřiky.

Ze dveří o kus dál vyběhl Paiter a třímal v ruce svůj ob-

113

líbený termomet. Než však stačil vystřelit, prolétl chodbou rudý paprsek z Rayova laseru a zasáhl ho do ruky. S bolestivým výkřikem Paiter upustil zbraň a chytil se za popálenou ruku. Rvačka na zemi skončila totálním vítězstvím Bohaturových bojovníků. Jaime ležel na zádech a byl v bezvědomí.

Dveře za Rayem se pomalu a tiše začaly otevírat. Všiml si toho Mark a skočil k nim. Kopl do nich a Vodiskej, který stál za nimi, odlétl až k protější straně svého draze zařízeného apartmánu. Termopistoli však z ruky nepustil. Tepelný paprsek prolétl těsně nad Markovou hlavou. Zasáhl Raye do prsou, protože android už následoval svého kolegu do místnosti. Android se zapotácel a na okamžik zmrtněl. Markovi všechno před očima zrudlo a vrhl se k ležícímu Vodiskejovi. Ten se útočícího poručíka tak lekl, že vystřelil zcela mimo a tepelný paprsek málem zapálil stropní ozdoby. Mark dopadl na tlustý ocha a loktem zasáhl jeho ohryzek. Ozvalo se ošklivé chrupnutí a ředitel hotelu zbezvládněl. Termopistole mu vypadla z ruky. Mark ji popadl a otočil se ke dveřím. Mrtvého Vodiskeje už si nevšímal. V té chvíli se Ray pohnul. Nejdřív trhaně a potom jeho pohyby zvláčněly.

„Průměrné poškození dvanáct celých čtyři desetiny procenta,“ pronesl android chraptivým hlasem.

Zavrtěl hlavou, jako kdyby si chtěl uvolnit ztuhlé svaly, a pak už se na Marka podíval zcela normálníma očima.

„Co ti je?“ vypálil Mark Stone.

„Trefil se dobře,“ konstatoval suše Ray, „opět mi oddělal antigrav.“

„Doufej, že ho nebudeš potřebovat. Co dalšího je pryč?“

Ray na necelou desetinu vteřiny strnul a prošel si kompletní soubor údajů o svém stavu.

114

„Všechno ostatní je v normě. Tedy, ne že bych nepotřeboval nějaké opravy, ale všechny části jsou funkční.“

Markovi spadl kámen ze srdce.

Poručík vyběhl na chodbu a tam bylo již po boji. Jaime i Paiter byli spoutáni a přes hlavu měli navlečené kukly, které Gabin vytvořil z jejich košili.

Ray vyrazil dál chodbou a zastavil se před dveřmi, na nichž byl nápis velín. Otevřel pomalu dveře a na tváři se mu krátce mihl úsměv. Mark mu nahlédl přes rameno a usmál se také.

„Opravdu jsme nemuseli mít obavy ze sledování,“ pomyslel si.

„To máš pravdu,“ kývl Ray.

Vkřesle před zářícími obrazovkami spal těžkým opileckým spánkem Danis, poslední člen obsluhy hotelu. Člověk, s nímž se dosud nesetkali. U nohou se mu válely dvě láhve whisky. Jedna prázdná a z druhé vytékal tenký čůrek na podlahu.

„Taková škoda,“ zabědoval tiše Mark Stone.

Do místnosti za nimi vběhl Minas a za pár okamžiků se i zcela opilý Danis změnil v úhledně zabalený balíček.

Ray si sedl k počítači a jeho prsty létaly po senzorech jako blesky. Minas zůstal stát a s otevřenými ústy zíral na Raye.

„Ty umíš ovládnout toho démona?“ zeptal se a ukázal na počítač.

„Umím,“ kývl Ray.

„Teď ho neruš,“ popostrčil Mark Stone překvapeného Minase ke dveřím. „Dojděte s Gabinetem otevřít ženské oddělení a odveďte všechny ženy k ponorce. Můžete tam odnést i ty tři darebáky,“ poznamenal Mark. „A nezapomeňte tady Kerima.“

Mladý bojovník zmizel v chodbě a Mark se pomalu otočil k Rayovi:

„Jak dlouho ti to bude trvat, než budeš mít důkazy, že za tím vším stojí Lamperiére.“

„Počkej,“ otočil k němu hlavu Ray. „Jak jsi na to přišel? Vždyť tuhle informaci jsem právě vykotal z počítače.“

„To víš, lidská intuice je hrozná věc...“ Mark se vítězoslavně šklebil, protože to bylo jedno z jeho mála vítězství nad Rayem.

„Ano, jsou tady příkazy Vodiskejovi, které jsou podepsány přímo Lamperiérem. Kopíruji je, abychom měli důkazy, i kdyby došlo ke zničení tady toho zařízení.“

„Našel jsi tam ještě nějaké zajímavé věci? Takové, které by nás měly zajímat?“

„Našel jsem něco málo, co bude zajímat generála Khova, ale nic podstatného. Vodiskej nebyl hlavním šéfem na této planetě. Podléhal Mangusovi, který to tady celé řídil. A jeho korespondenci s majitelem tady Vodiskej nemá.“

„To znamená, že jsme udělali chybu. Mangus měl své řídicí centrum u krále Viktoria, kde žil několik let. A tam musíme hledat informace, které potřebujeme.“

„Myslím si, že už víme dost,“ odporoval Ray. „zbytek informací dostanou z Lamperiéra na Zemi.“

„Nerad odcházím od nedodělané práce,“ uzavřel debatu Mark Stone.

* * *

Ponorka vyjela z otevřeného přístavu a Mark vrhl rychlý pohled na Bohaturovy bojovníky. Oba byli zelení, viditelně jim nevyhovovala cesta pod mořskou hladinou, i když si poslední dobou přivykli práci v hlubinách. Zřejmě cesta ponorkou byla něco jiného. Obepluli Darlasův ostrov a mířili k Bohaturovi.

16

„Marku, máme problém,“ ozval se Ray, který seděl v kapkovité kabině a odtamtud ponorku řídil.

„Co je?“

„Podle radaru se k nám blíží něco velkého.“

„Že by náš přítel telamir?“ zavtipkoval Mark Stone, ale už se škrábal nahoru k Rayovi a pohodlně se usadil na místě střelce.

Zapnul ovládání velkého termometu a zkontroloval všechny parametry.

„Připoutejte se,“ křikl dolů, do kabiny, kde seděli pasažéři.

„Jestli budeš dělat nějaké prudké manévry, tak to trochu potluče naše hosty, Jaimeho...“

Dál už větu nedořekl, protože Ray zamířil nosem ponorky prudce dolů a poté udělal utáhnutý výkrut. Kolem nich se prohnalo mohutné diskovité tělo telamira. Na okamžik se zvíře dostalo Markovi na mušku a mladý poručík nezaváhal. Paprsek termometu přejel zvířeti podél hřbetu. Vzepjalo se jako někteří pozemští hadi a tím se dostalo z palebné zóny. Telamir se prohnul jako luk a prudce zabral všemi čtyřmi končetinami a plochým ocasem. Ray nestačil zareagovat na tak prudký manévra a telamir narazil hlavou do ponorky. Zadunělo to, jako kdyby nedaleko uhodil hrom. Ponorka poskočila, ale tím se telamir opět dostal Markovi na mušku. Tentokrát rána zasáhla hlavu a Rayův looping jen dosáhl toho, že bezhlavé tělo, které se stále řídilo kupředu, minulo ponorku, kterou to hodilo do strany díky víru, který za sebou zanechával telamir. Zvíře mizelo v dáli a zanechávalo za sebou rudý závoj krve.

„Ten nás už otravovat nebude,“ poznamenal Ray chladnokrevně.

* * *

„Princezno,“ chytil dívku za ruce Mark.

Stáli na plochém hřbetě ponorky a dívali se, jak Ray odváží ve člunu tři svobodné muže, tři svázané zajatce a tři ženy, které byly v zajetí podmořského hotelu.

„Princezno,“ zopakoval Mark Stone a podíval se Amélii do očí. „Mohu vás nyní odvézt domů k otci? Vaše přání, zabít Manguse, jsem splnil. Nic tedy nebrání...“

Mladá žena se usmála a přitáhla si poddajného mladíka k sobě, objala ho a políbila.

„Myslím, že mi je tady venku zima,“ řekla, šelmovsky se usmála a táhla Marka k otevřenému vchodu do ponorky.

„Rayovi bude trvat ještě hodně dlouho, než se vrátí. Mohl bys mě zahrát...“

Mark Stone neřekl ani slovo a rychleji následoval dolů do salonu. Za okamžik se za nimi otvor zavřel.

Ray se vrátil až večer, když vyřídil všechny potřebné věci u Bohatura. Musel dlouho bušit, než mu Mark Stone otevřel.

* * *

Mark s Rayem byli opět oblečeni jako potulní rytíři, tak jak je znal král Viktorius, před nímž klečeli na kamenné podlaze přijímacího sálu při soukromé audienci.

„...poté králi, co jsme se setkali s tvým proradným rádcem Mangusem, který tě zradil a unesl tvoji dceru, došlo mezi námi k souboji. Podařilo se mi toho darebáka zabít a...“

„Dobře, dobře,“ chytil se král v rozpacích za nos. „Tak se to stalo. Ale co mám teď říct lidem? Vždyť Amélie byla

obětována Gluxenovi...“

„Mangus byl podvodník, Gluxen se nad tvoji dcerou slitoval a vrátil ji do tvé láskyplné náruče.“

„To je pravda,“ uznal král. „Ale byla vdaná...“

„To víš, králi, jen ty, princezna Amélie, já a Ray.“

„Tobě ji dát nemohu...“

„A proč bys nemohl, otče?“ zabědovala Amélie a vrhla po Markovi tak zamilovaný pohled, že ho až zamrazilo.

„Já to chápu, králi,“ sklonil Mark rychle hlavu k zemi. „Navíc jsme vázáni slibem další pouti...“

„Ale starší syn hraběte Samuela Lofodyho by...“ pronesl tiše, ale výrazně Ray.

„Ještěže jsme Amélii vymazali v ponorce určité vědomosti, které nesmí vědět,“ blesklo Markovi hlavou.

„To by mohlo být řešení, protože vždycky je tu možnost, že se její manžel může stát králem a Samuel je našim...“

„Králi,“ přerhl Viktoriovi úvahy Mark Stone, „dovol, abychom zničili všechny věci, které patřily proradnému Mangusovi. Byl to zlý čaroděj a některé věci by mohly být nebezpečné nejen tobě, ale i všem lidem v tvém království. Na svých cestách jsme se setkali s mnoha věcmi, které...“

„To je výborný nápad,“ zazářily Viktoriovi oči. „Vstaňte a převezměte náš dík,“ král pokynul kancléři, který podal Markovi nádherný zlatý přívěsek ve tvaru maltéžského kříže posázený drahokamy.

Stone si přetáhl přes hlavu masivní zlatý řetěz a urovnal si kříž na hrudi. Ray dostal podobný, ale menší.

„Posel k hraběti Lofodymu vyjede ihned, jakmile skončíme tuto audienci,“ uzavřel Viktorius přijetí a neohlížel se na slzy své nejmladší dcery.

* * *

„Mám kompletní korespondenci mezi Lamperierem a Mangusem, takže teď to máme všechno,“ Ray se tvářil vážně. „Je tu jediný problém. Mám několik zpráv, které jsou šifrované jinak. Nemohu je rozluštit a taky nesměřovaly na Zemi.“

Mark Stone se pohodlně rozvaloval v navigátorském křesle astronefu Merkur. Upíjel ze skleničky, v níž měl whisky, kterou Ray dovezl z podmořského hotelu.

„Máš je natočené, takže na Zemi si s tím poradí,“ usmál se na Raye. „Nemůžeš umět přece všechno. To je nad síly i takového androida jako jsi ty.“

„Jenže ty zprávy jsou z doby, kdy odtud odlétal velitel Skobryski a druhá následuje po zprávě od Lamperiéra, že sem míříme my.“

„Počkej,“ vyskočil Mark Stone, „to je...“ zamyslel se. „Máš zapojené všechny skenery okolního prostoru?“

„Samozřejmě,“ řekl Ray.

„Moje intuice mi říká, že...“

Astronefem se rozlehlo zaječení poplachu. Mark do sebe hodil poslední doušek a vrhl se k pilotnímu křeslu. Ray se na něj zkoumavě podíval, ale pak nad tím v duchu mávl rukou. Usadil se na střeleckém stanovišti a odjistil zbraně.

Zkontroloval torpéda a připravil je k odpálení.

Zapípala vysílačka. Mark Stone ji zapnul a na obrazovce se objevila tvář příjemně vypadajícího muže středního věku.

Měl zcela holou hlavu. Markovi se zazdalo, že už ji někde viděl, ale v daném okamžiku si nemohl vzpomenout kde.

„Sabrin Doohum,“ řekl Ray nahlas.

„To jsem rád, že mě zná kdekdo,“ rozzářila se sympatická tvář chlapíka na obrazovce.

V té chvíli ho poznal i Mark.

„Copak nám chce tak věhlasný podloudník a pirát?“ zeptal se klidně.

„Za normálních okolností bych vás sestřelil už za tahle slova,“ rozčilil se Doohum. „Nejsem žádný pirát, ale volný lovec...“

„Vida,“ usklíbl se Mark Stone a snížil tah motorů. „Nevěděl jsem, že se tak za své řemeslo stydíte.“

„Niméně,“ pokračoval pirát, „ať už jste řekli cokoli, je to jedno. Chtěl jsem vás jen upozornit, že vaše poutí tímto slzavým údolím skončila.“

„A to myslíte jak?“ nedal se Mark Stone a pečlivě sledoval stopy dvou torpéd, která Doohum před pár okamžiky odpálil.

„Právě tak, jak to říkám. Před nějakou dobou podobně skončila cesta generála Skobryského. Nebyl zas tak velký problém upravit ovoida, a pak ho odpálit... Pan Lamperiéra bude mít radost...“

Mark prudce přidal a vytáhl výkon motoru na maximum a přidal ještě forsáž. Oba pasažéry Merkura přetížení zamáčklo do sedaček, zvláště když Mark Stone k tomu přidal kopaný výkrut, který umožnil Rayovi zamířit na blížící se torpéda a obě sestřelit laserem. V té chvíli, kdy vybuchla a oslepila tak veškeré přístroje obou plavidel, odpálil android tři torpéda s dvouvteřinovým intervalem a hned potom s prodlevou šesti vteřin dvě další. To už přilétaly další dva pozdravy od Doohuma a Ray se jim musel věnovat. Mark musel předvést několik zcela nestandardních manévřů, než se je Rayovi podařilo zlikvidovat. V té chvíli se však už jeho torpéda blížila k Doohumovu astronefu. Pohybovala se daleko rychleji než ta, která na ně vystřelil pirát, takže jeho astronef zasáhla. Ochranné pole pirátovy lodě se rozzářilo prvními dvěma zásahy a zakolísalo třetím. To už pirát dokazoval, že ani on není nejhorším pilotem. Ale i tak neunikl dalším dvěma torpédům. První vybuchlo nedaleko jeho lodě, což stačilo na to, aby ochranné pole vypadlo úplně. Páté torpédo zasáhlo astronef nedaleko reaktoru a poslední, co Mark Stone viděl na obrazovce, byl překvapený pirátův obličej. Pak jeho loď vybuchla a změnila se v ohnivou kouli a spojovací obrazovka oslepla.

Mark Stone si otřel zpocenou tvář a tiše řekl:

„Tak sem směřovaly ty nerozluštěné zprávy. Máš to natočené?“ otočil se na androida.

„Samozřejmě,“ mávl rukou Ray. „Zpráva bude kompletní. Myslím, že bylo dobře, když jsem místo standardních torpéd koupil vývojová Stanc 1a. Bylo to sice drahé a zřejmě nám to účetní neproplatí, ale vyplatilo se to.“

„To máš pravdu,“ kývl Mark Stone, „Ale asi si to nebudeme moct dovolit příliš často,“ řekl pak, když si uvědomil výši

svého nástupního platu. „Ani nechci vědět, kolik dolsů to stálo.“

„Určitě míň než tvůj život,“ zavrčel Ray. „Tady se android vděku nedočká.“

* * *

Mark stál v pozoru před generálem Khovem, který trůnil za svým obrovským stolem.

„Nebylo to špatné,“ zavrčel generál, když zhlédl zprávu. „Na to, že to byla vaše první cesta. Chyb bych vám mohl vytknout spoustu, ale to si necháme na další rozbor. Díky vašim důkazům, které jste shromáždil, byl pan Lamperiere zatčen a přišel o značnou část majetku. Tedy jeho dcera,“ zamlul si Khov bradu. „Samotný Lamperiere se dostane na svobodu za nějakých dvacet sedm let. Pokud je na Bastillianě přežije.

Ted' potřebuji, abyste se vydal na Henii VI. Naše rutinní kontrola tam měla proběhnout už před třemi lety. Odlet okamžitě.“

„Ano, generále,“ srazil podpatky Mark Stone. „Ale potřebuji dát dohromady astronef a také vyřídít s účetními některé pohledávky, abych mohl doplnit...“

„Proboha,“ vztekle bouchl pěstí do stolu Khov. „To tam chcete letět za další tři roky?“

„Ne,“ zavrčel hlavou Mark Stone.

„Odchod!“ zařval Khov a zatvářil se tak, že Mark se už neodvážil říct ani píp.

Když za sebou zavřel dveře, ulevilo se mu. Podíval se na Peggy a otevřel ústa. V té chvíli blikl na sekretářčině stole senzor a ozval se generálův vzteklý hlas:

„Peggy, zaříd'te tomu cucákovi všechny potřebné formality, když to sám neumí! Odlétá zítra!“

Senzor ztmavl. Kostnatá sekretářka si posunula staromódní brýle na nose a usmála se na mírně poděšeného Marka. Její mohutný chrup hrozil, že vyběhne z úst, kde odedávna sídlil.

„Udělal jste na něj dojem. Zřejmě si vás oblíbil.“

„Myslíte?“ vykulil na ni poručík Mark Stone oči.

„Jste první, koho pustil ze své pracovny vcelku. Ostatní vylétali po kouscích,“ znova se strašidelně zazubila.

Markovi se tak ulevilo, že se dokázal na ni také usmát.

„Kam že to zítra odlétám?“

„Tady máte vyřízené účetní a tady,“ podala mu holodisk, „veškeré podklady. Ray je na kosmodromu.“

„Ach jo,“ povzdychl si teatrálně Mark, „A já si myslel, že práce u SDPP bude havaj.“